

சுருவ
இலக்கிய
மாது
சஞ்சிகக

ஆயுதி

100/=

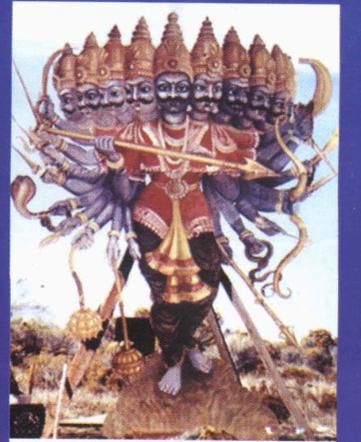
புரட்டாதி
2015

84

புரதம ஆர்யர் : க.புரணீதரன்

கறுப்பின மக்களினதும்
பெண்களதும் பேசும் குரலாய்
ஒலித்த மாயா அஞ்சலோ
- கெகிறாவ ஸுலையா -

வில்லணும் வில்லியும்
- இ.க.முரளிதரன் -

ஜீயந்தி

கட்டுரைகள்

கறுப்பின மக்களினதும் பெண்களதும் பேசும் குரலாய் ஒலித்த மாயா அஞ்சலோ
கெகிறாவ ஸ்லைஹா 03

நான்காவது(தமிழ்) ஊடகத்தமிழில் வானொலி, தொலைக்காட்சியின் பங்களிப்பு
மொழிவரதன் 10

செ.கதிர்காமநாதனின்
“வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” ஒரு அவதானிப்பு
ஏ.எச்.எம்.நவாஸ் 16

வில்லையும் வில்லியும்
இ.சு.முரளிதரன் 26

நினைவுக்குறிப்புகள் - 13
அ.யேசுராசா..... 27

சாந்தனின் காலங்கள்
அருண்மொழிவர்மன் 33

உருத்திரமூர்த்தி, வாலி, வைரமுத்து
சமரபாகு சீனா.உதயகுமார்..... 36

தெனியானின் “பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்”
இருட்டிப்புசெய்யப்பட்ட பக்கங்கள் மீதான
மார்க்சிய ஒளிவீச்சு
ந.இராவீந்திரன்..... 38

சிறுகதைகள்

அலகென்பரந்தாமன்..... 07

கிண்ணியா சபருள்ளா..... 12

கரவை மு.தயாளன்..... 30

மூதார் மொகமட் ராபி..... 38

குறுங்கதை

கண.மகேஸ்வரன் 23

கவிதைகள்

திருவருள்..... 09

நடராசா இராமநாதன்..... 09

ந.சத்தியபாலன்..... 22

மனால்..... 25

ஏ.எம்.எம்.அலி..... 26

வேலணைதாஸ்..... 26

செ.அன்புராசா..... 32

நூல் மதிப்பீடு

தெனியான்..... 47

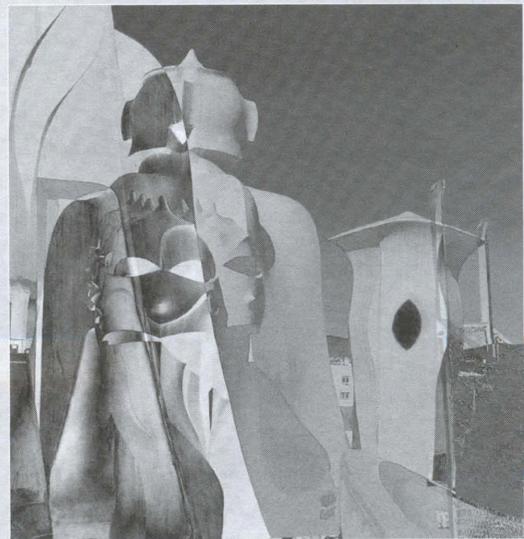
அர்ச்சுனன்.....42,48

கறுப்பின மக்களினதும் பெண்களதும்
பேசும் குரலாய் ஒலித்த
மாயா அஞ்சலோ
- கெகிறாவ ஸ்லைஹா -

சாந்தனின் காலங்கள்
- அருண்மொழிவர்மன்-

அட்டை ஓவியம்
நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2015 புரட்டாதி இதழ் - 84

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீதனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செம்மோம்! - யாரதிநாசன்-

படைப்பொன்றின் பண்புத் தரமும் முதல்வரைவும்

படைப்பாளிகளின் பண்புத்தரம் (Quality) குறித்த விமர்சனங்கள் இன்று இலக்கிய உலகில் பரவலாக இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இன்றைய பிரசுர வாய்ப்புக்களினூடு வகை தொகையின்றி இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிவருகின்றபோது, அப்படைப்புகளின் பல “முதல் வரைபுகளே” (First Drafts) என விமர்சிக்கப்படும் நிலையில் புதிய படைப்பாளிகளிடையே விமர்சனங்கள் குறித்தும் விமர்சகர்கள் பற்றியும் எதிர்மறையான மனோபாவம் (negative attitude) உருவாக்கம் பெறுவது இயல்பானதே. இதனாலேயே , புதிய படைப்பாளிகளின் பலர் “முத்த எழுத்தாளர்கள் தம்மை வளர விடுகிறார்களில்லை” என கறுவிக் கொள்கிறார்கள்.

இன்று இலக்கியங்களில் மாத்திரமன்றி, அனைத்துத் துறைகளிலும் பண்புத்தரம் குறித்த அவாவுகை மேலோங்கியுள்ளது. உற்பத்திப் பண்டங்களும் சேவைகளும் பண்புத்தரமாக அமைய வேண்டுமென அவற்றின் பயனாளிகள் எதிர்பார்ப்பது நியாயமானது. கல்வியைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட, “அனைவர்க்கும் தரமான கல்வி” என்ற சிந்தனையே இன்று உலகளாவிய குரலாக உள்ளது. எனவே இலக்கியப்படைப்புக்களிலும் வாசகர் நிலையில் பண்புத்தரம் வேண்டப்படுவது. இதனை படைப்பாளிகள் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

இதேவேளை புதிய படைப்பாளிகளுக்கு ஆர்வமுட்டி, இனிவரும் படைப்புக்கள் மேலும் செழுமையாக அமைய வழிகாட்ட வேண்டியது விமர்சகர்களின் கடமையுள் கூட. படைப்புத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ளும் புதியவர்களின் ஆர்வத்தை மழுங்கடிக்காத வகையில், நலமார்ந்த விமர்சனக்குறிப்புகளை வழங்கி, படைப்பாளிகளிடையே எதிர்மறைப் போக்கை இல்லாமற் செய்யலாம்.

வரைவு(Draft) என்ற பதமே “மாற்றத்திற்கும் திருத்தத்திற்கும் மேம்பாட்டுக்கும் உரியது” என்ற அர்த்தத்தை உடையது. “முதல்வரைவு” (First Draft) என விமர்சிக்கப்படும் நிலையில் புதிய படைப்பாளிகளுக்கு அது மனஉளைச்சலைத் தரக்கூடுமெனினும், எந்தப்படைப்பும் வாசகருக்கு வழங்கப்படும்வரை “முன் வரைவு” தான் என்பதை படைப்பாளிகள் ஏற்றுக் கொள்வார்களேயாயின், படைப்புலகம் செழுமை பெறும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்புண - புபாலசிங்கம் புத்தகசாலை. புகல்ப - திருநெல்வேலி.
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - புபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
சீ ஸ்ரீட் - புபாலசிங்கம் புத்தகக்கடை,
பரணீ புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

கறுப்பின மக்களினதும், பெண்களதும் பேசும் குரலாய் ஒலித்த Maya angelou மாயா அஞ்சலோ

Maya angelou - மாயா அஞ்சலோ... ஆபிரிக்க அமெரிக்க இனத்தைச் சேர்ந்தவர். எழுத்தாள ராக, கவியாக, நடனமாதுவாக, நடிகையாக, படத் தயாரிப்பாளராக, நாடகாசிரியராக, பாடகியாக, பேராசிரியராக பன்முக ஆளுமைகள் தரித்திருந்த பாத்திரம் ஆவார். அமெரிக்காவின் சென் லூயிஸ் பிரதேசத்தே ஏப்ரல் 4, 1928 இல் பிறந்து, தன் எண்பத்து நான்காம் வயதில் மே 28, 2014இல் வட கரோலினாவில் இறந்து போனார். பல கவிதை நூல்கள், நாடகங்கள், படங்கள், தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகங்கள், என நிறைய எழுதியிருக்கிறார். சுயசரிதைகள் ஏழு அவரால் எழுதப்பட்டன. அவரது சுயசரிதைகள் சாதாரண இயல்பைத் தாண்டியிருந்தன. அவை இனவாதத்தை சாடும் தொனியில், கறுப்பின அடையாளத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாகத் திகழ்ந்தன. டசின் கணக்கில் பட்டங்கள்; ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கௌரவப் பட்டமளிப்புகள் அவரைத்தேடி வந்தன.

முழு சர்வதேசப் பார்வையையும் தன் பால் ஈர்த்துக் கொள்ள வைத்த "I know why the caged bird sings" "கூண்டுப் பறவை ஏன் பாடுகிறது என்பதை நானறிவேன்" 1969 இல் எழுதப்பட்ட அவரது முதல் சுய சரிதையாகும். பதினேழு வயதுவரையான அவரது வாழ்வு அனுபவங்களை எடுத்துக் கூறுவது அது. அதிலுள்ள ஒரு கவிதை இது.

கூண்டுப் பறவை ஏன் பாடுகிறது என்பதை நானறிவேன்.

சுதந்திரப் பறவை

காற்றைக் கிழித்து துள்ளிப் பயணித்து
ஆற்றின் நீரோட்டத்தே மிதந்தலைந்து
மின்னலெனத் தாக்குதல் ஒன்று நிறைவுறும் வரை
தன் சிறகுகளை செம்மஞ்சள் வண்ண
தூரியக் கதிர்களில் மூழ்கடித்து நனைத்து
ஆகாயத்தையே உரிமை கொண்டாட உறுதி பூணும்.

ஆயினும் குறுகியதோர் கூண்டினுள்ளே

தன்னை மெதுவென நகர்த்திக் கொள்ளும்

ஒரு கூண்டுப் பறவைக்கோ தன்னைச் சுற்றியிருக்கும்

தடைச்சுவரினூடாய் அரிதாகவே அவதானம் கொள்ள முடியும்.

அதன் சிறகுகள் துண்டாடப்படும் கால்களோ கட்டுண்டும்

கிடக்குமாதலினால் அது தன் தொண்டையைத் திறக்கும் பாடுதற்காய்.

கூண்டுப் பறவையோ தான் அறியாத,

ஆயினும் இன்னும் இதயம் விரும்புகிற பொருட்கள் பற்றி

மிகுந்த அச்சப்பட்ட தொனியில் பாடுகின்றது.

அதன் இசையோ தொலைதூர சிகரத்தின் மீதிலும் எதிரொலிக்கிறது.

ஏனென்றால் கூண்டுப் பறவையோ

விடுதலையின் கீதம் தனைப் பாடுகிறது.

சுதந்திரப் பறவை சிந்தித்த வண்ணமுள்ளது,
இன்னுமொரு மென் தென்றல் பற்றி,
பெருமூச்செறியும் மரங்களினூடாக
வீசும் தென்றல் காற்று பற்றி,
பிரகாசமிக்க புல்தரை வழியே
காத்துக்கிடக்கும் கொழுத்த புழுக்கள் பற்றி.
கூடவே அது ஆகாயத்தையே தனது என்பதாய்
பெயரிட்டும் கொள்கிறது.

ஆயினும் கூண்டுப் பறவையோ
கனவுகளின் புதைகுழி வழியே நின்றிருக்கும்.
அதன் நிழலோ நடுநிசியில் பயங்கரக் கனவுக்கான
அலறல் ஒலியினதானது.
அதன் சிறகுகள் துண்டாடப்பட்டும் கால்களோ
கட்டுண்டும் கிடக்குமாதலினால் அது
தன் தொண்டையைத் திறக்கும் பாடுதற்காய்.

கூண்டுப் பறவையோ தான் அறியாத,
ஆயினும் இன்னும் இதயம் விரும்புகிற பொருட்கள் பற்றி
மிகுந்த அச்சப்பட்ட தொனியில் பாடுகின்றது.
அதன் இசையோ
தொலைதூர சிகரத்தின் மீதிலும் எதிரொலிக்கிறது.
ஏனென்றால் கூண்டுப் பறவையோ
விடுதலையின் கீதந்தனைப் பாடுகிறது.

மாயா அஞ்சலோவின் அப்பா கடற்படையில்
பணிபுரிந்தார். அம்மா தாதியாக இருந்தார். மாயாவுக்கு
மூன்று வயதாக இருக்கையில் தாய், தந்தையின்
துயரமிகு திருமண வாழ்வு முடிவுக்கு வர, நான்கு
வயதான அண்ணனுடன் பஞ்சமும் பட்டினியும்
ஆட்டிப்படைத்த தொலைதூர பாட்டி வீட்டுக்கு ரயிலில்

அனுப்பப்பட்டார் மாயா அஞ்சலோ. அது இரண்டாம்
உலகப்போர் காலம். அண்ணன் ஆறுதலான உறவாக
எப்போதும் இருந்தான். நான்கு ஆண்டுகளின் பின் அப்பா
மீள அவர்களைக் கூட்டி வந்து அவர்களது தாயிடம்
சேர்த்துப் போனார்.

எட்டு வயதிருக்கும். தாயின் காதலன் ஃப்ரீமன்
என்பவனால் வன்புணர்ச்சிக்கு ஆளக்கப்பட்டான் மாயா
அஞ்சலோ. அண்ணனிடம் இதுபற்றி முறையிட்டான்
மாயா. அவன் முழுக்குடும்பத்துக்குமே தங்கைக்கு
நடந்த கொடுமையைச் சொன்னான். குற்றவாளி எனக்
காணப்பட்டும், ஒரே நாளில் சிறையிலிருந்து மீண்டான்
ஃப்ரீமன். கோபம் கொண்டு சீறியெழுந்த மாயாவின்
மாமாமார் சிறைமீண்ட நான்கு நாட்களில் அவனைக்
கொன்றனர். அதன்பிறகு சுமார் ஐந்து வருஷங்கள்
எவருடனுமே கதைக்காமல் மௌனத்தில் உறைந்து
போனான் அவன். அதுபற்றி மாயா இப்படி எழுதுகிறார்.

“எனக்குத் தெரியும் என் குரலே அவனைக்
கொன்றது. நானே அந்த மனிதனைக் கொன்றேன்.
ஏனெனில், நானே அவன் பெயரைச் சொன்னேன்.
பின்னர் நான் எண்ணினேன் நான் இனியெப்போதுமே
பேசக் கூடாது என்று. ஏனெனில் என் குரல்
எவரையேனும் கொன்றுவிடக்கூடும்.”

மாயாவின் தோழியும், விமர்சகியுமான மார்ஷியா ஆன்
சொல்கிறார், “இந்த மௌனத்தில் உறைந்த காலத்தே
தான் மாயா அத்தனையையும் அசாதாரணமான
முறையில் ஞாபகத்தில் பொதிந்து கொள்ளக் கற்றுக்
கொண்டாள். இலக்கியத்தையும், புத்தகங்கள் மீதான
காதலையும் அவள் அப்போதுதான் வளர்த்துக் கொண்
டாள். கூடவே, சுற்றியிருக்கும் உலகை அவதானிக்கவும்,
செவிமடுக்கவும் அவளால் முடியுமாக இருந்தது.”

ஃப்ரீமனின் கொலையின் பின் மறுபடியும் பாட்டி
வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள் மாயாவும், அவள்
அண்ணனும். அங்கு, ஆசிரியையும், தோழியுமான
திருமதி. பேர்த்தா ஃப்ளவர்ஸ் மாயாவின் உறை மௌனம்
கலைத்து மறுபடி பேச வைப்பதில் பெரிதும் உதவினார்.
சார்ள்ஸ் டிக்கன்ஸ், வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர், டக்ளஸ்
ஜோன்ஸன், எட்கார் எலன் போன்றோரை மாயாவுக்கு
இவரே அறிமுகம் செய்து வைத்தார். போலவே,
கறுப்பினப் பெண் ஓவியர் ஃப்ரான்ஸிஸ் ஹார்பர், ஆன்
ஸ்பென்ஷர், ஜெஸி போஷெட் ஆகியோரும் மாயாவுக்கு
அறிமுகமானார்கள். மாயாவின் ஏனைய சுயசரிதைகள்
Singin' and Swingin' and Gettin' Merry Like Christmas (1976):
194955, Gather Together in My Name (1974): 194448, The Heart
of a Woman (1981): 195762, All God's Children Need Traveling
Shoes (1986): 196265, A Song Flung Up to Heaven (2002):
196568, Mom & Me & Mom (2013): overview என்பனவாம்.

'Mom & Me' தாயாருடனான அவரது பந்தம்
பற்றிச் சொல்வது. தேசிய உலகத் தலைவர்களுடன்
பகிர்ந்த அனுபவங்கள் சொல்லும் அவரது எட்டாவது
சுயசரிதை எழுதிக் கொண்டிருந்த வேளை தான் அவரது
மரணம் நிகழ்வுற்றது.

“எழுதுகையில் ஒரு இறுக்கமான தொப்பியை

நான் என் தலையில் அணிந்து கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்வது என் மூளையினூடு ஒரு திரவம் ஊடறுத்து தோல்வழியோடி என் கழுத்து வழியிறங்கி என் செவிகளில் இறங்கி என் முகமெங்கிலும் பரவுகிறது என்பதாய் உணர்கிறேன்.” என்கிறார் மாயா அஞ்சலோ.

பதினான்காம் வயதில் மறுபடி தாயாரோடு அனுப்பப்பட்டார் மாயா. இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில், மாயா கலிபோர்னியா லேபர் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார். முதல் கறுப்பினப் பெண் மகிழ்ந்து நடத்துனராக சென் பிரான்சிஸ்கோவில் பணியாற்றினார் மாயா. பதினேழாம் வயதில் ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தார். கேய் ஜோன்சன் மகனின் பெயராகும்.

1951 இல் கிரேக்க மின்னியலாளர்கள் ஒருவரை மணந்தார். நவீன நடன வகுப்புகளில் சேர்ந்தார் மாயா. அது வெற்றியளிக்கவில்லை. ஆபிரிக்க நடனம் பற்றி பின்னர் நிறைய கற்றார். 1954இல் திருமண வாழ்க்கை முடிவுக்கு வர கிளப் டான்சராக ஆனார். பாடல் பேழைகள் பல வெளிவந்தன. ஜோன் ஒலிவர் கெல்லன்ஸ் எனும் நாவலாசிரியர் 1959 இல் சந்தித்து எழுத்துலகுக்கு கவனம் செலுத்த ஊக்குவித்தார். மார்டின் லூதர் கிங் அவர்களது உரைகளைக் கேட்டு அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டார் மாயா. கறுப்பின விடுதலை குறித்துப் பேசத் தலைப்பட்டார் மாயா. இனவாத வெறுப்புணர்வு அவரை அத்துறையில் முனைப்புடன் ஈடுபடுத்த உதவிற்று. மாயா இடையே பத்திரிகை களிலும் பணிபுரிந்தார். விபத்தொன்றில் சிக்கியதில் 1965 வரை சுகவீனமுற்றார். கானா பல்கலைக் கழகத்தில் நிர்வாகியாக ஆனார். கானா வானொலிக் காகவும் நிறைய எழுதினார்.

“எழுதுவது என்பது என் வாழ்வின் பகுதியானது இசையைக் கேட்பது போல, உண்ணுவது போல” என்கிறார் மாயா அஞ்சலோ.

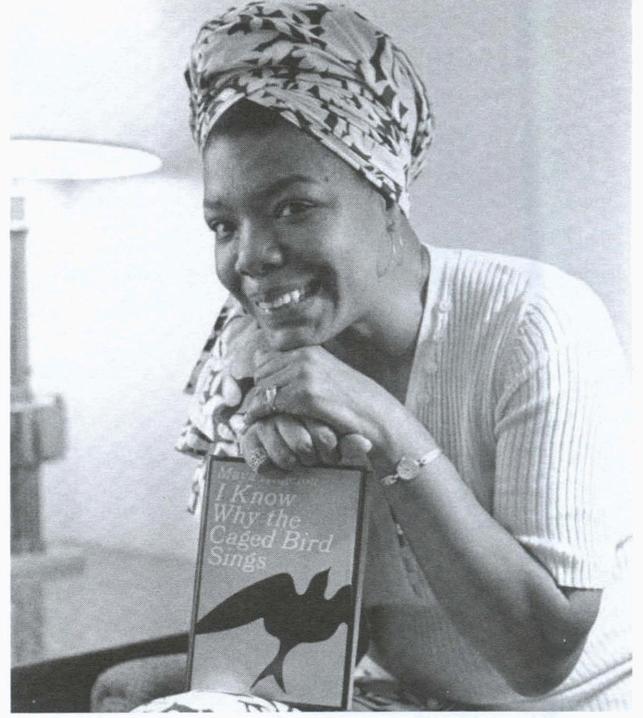
மால்கம் எக்ஸ் அவர்களுடனான நேசம் சிவில் உரிமை, கறுப்பின மக்களின் உரிமைகள் என்பன வற்றின்பால் அவரை முனைப்போடு இயக்க உதவிற்று. 1965இல் அவரது கொலை மாயாவை வெகுவாகக் கலங்கடித்தது. மாயாவின் 40ம் பிறந்தநாளில் ஏப்ரல் 4, 1968இல் மார்டின் லூதர் கிங் அவர்களும் கொல்லப்பட ஆழமான துயரத்தையும், இழப்பையும் உணர்ந்தார் மாயா. அதன்பின்னர் என்றைக்குமே அவர் தன் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடவில்லை. தொடர்ந்து விபத் தொன்றில் சிக்கி கரும் நோயுற்றார் மாயா.

“எழுதுவது போல என்னைப் பயமுறுத்துவதும் வேறு ஒன்றுமில்லை. திருப்திபடுத்துவதும் வேறு ஒன்றுமில்லை. ஆங்கிலக் கால்வாயில் நீந்துகின்ற நீச்சல் வீரனைப்போல.” என்பார் மாயா.

அவரது இன்னொரு புகழ்பெற்ற கவிதை “cd;djkhd ngz;” கவிதை இப்படி நீளும்.

“அழகுப் பெண்டிர் வியப்பர் எங்கே எனது

அழகின் இரகசியங்கள் கிடக்கின்றனவென்று.

நான் கண்களுக்கு இனியள் இல்லை.
நவீன அலங்காரங்களுக்கு பொருந்தும்
வடிவமைப்பு உடலுமில்லை எனக்கு.

ஆயினும், அவர்களுக்குச் சொல்ல ஆரம்பிக்கையில்
அவர்கள் நினைப்பர் நான் பொய்கள் பகர்வதாய்.
நான் சொல்கிறேன்

அஃது என் கைக்கெட்டும் தூரத்தே இருக்கிறதென,
என் இடுப்புகளுக்கு இடையில் இருக்கிறது என,
என் அடியெடுப்புகளின் தாவுதல்களில் இருக்கிறது என,
என் உதடுகளில் சுருக்கங்களில் இருக்கிறது என.

நான் ஒரு பெண்
மதிப்புணர்வைத் தூண்டும் உன்னதப் பெண்
அதுவே யான்.

நான் நடப்பேன்

நீ மகிழ்வு கொள்ளுமளவு குளிர்மை பூத்த
ஒரு அறையினுள்ளே ஒரு மனிதனிடத்தே.
அடியாட்கள் புடைசூழ்ந்து
அவன் பாதத்தடியே கிடப்பர்
பின்னர் அவர்கள் என்னைச் சுற்றிக்
கூட்டமாய் சூழன்றடிப்பர்
தேன் பூச்சிகள் சூழ்ந்தாற் போலும்.
நான் பகர்கிறேன்.

அஃது என் கண்களின் தீச்சவாலையிலும்,
என் பற்களின் பளிச்சீட்டிலும்,
என் இடுப்பின் சதைத் தொங்குகையிலும்,
என் பாதங்களின் குதூகலத்திலும் இருக்கிறது என.
நான் ஒரு பெண்.

மதிப்புணர்வைத் தூண்டும் உன்னதப் பெண்.
அதுவே யான்.

ஆண்கள் அவர்களாகவே வியந்திருப்பர்
என்னில் அவர்கள் கண்டவை பற்றி.
அவர்கள் முயன்றனர் வெகுவாய்
ஆயினும் அவர்களால் தொட முடியவில்லை.
என் உள்ளார்ந்த புதிர்ந்தனை.
அவர்களுக்கு நான் எனைக் காட்ட முயலுகையில்
அவர்கள் பகர்வர்
அவர்களால் என்னைக் காண முடியாதிருப்பதாக.
நான் சொல்கிறேன்
அது என் பிட்டத்தின் வளைவில் என்று,
என் புன்னகையின் துட்டில் என்று,
என் மார்க்கங்களின் ஏறுகையில் என்று,
என் மாதிரியிருவின் பெருமையில் என்று
நான் ஒரு பெண் உன்னதமான பெண்
அதுவே யான்.

இப்போது புரிந்து கொள்வாய்
ஏன் என் தலை குனியாதிருக்கிறது என.
நான் கத்த மாட்டேன், குதிக்க மாட்டேன்.
உண்மையான சந்திப்போடு
நான் பேச வேண்டி இருக்கிறது.

உன்னைக் கடந்து நான் போகையில்
உன்னை பெருமீதம் கொள்ளச் செய்வேன்
நான் பகர்கிறேன்
அஃது என் குதிகால்களில் சந்திப்பில் இருக்கிறது என்று,
என் கூந்தல் நெளிவில் என்று,
என் உள்ளங்கையில் என்று,
என் காப்பினது தேவையில் என்று.
ஏனெனில்- நான் ஒரு பெண் உன்னதமான பெண்
அதுவே யான்.

கென்னடியின் பதவியேற்பில் ரொபர்ட் லீ
ஃப்ரோஸ்ட்டுக்கு கவிதை பாட அழைப்பு வந்த மாதிரி,
ஜனவரி 1993 இல் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக பில்
கிளிங்டன் பதவியேற்பு செய்கையில் மாயா அஞ்சலோ
வுக்கு ஒரு அழைப்பு வந்தது. மாயா மகிழ்ச்சியோடு
அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். 'On the Pulse Of Morning'
அங்கே அவர் பாடிய கவிதையாகும். கிரன்னி விருதை
வென்ற கவிதை அது.

“ஆயினும் மறுபடி நான் எழுவேன்” மாயாவின் அழகான
கவிதை ஒன்றாகும்.

“நீ என் பதிவுகளை சரித்திரத்தில் பதியலாம்
மாறி மாறிப் சுழலும் நாவினால்
நீ ஒப்புவிக்கும் பொய்கள் கொண்டு.
மிகைத்த அழுக்கினுள்ளே
எனை நீ வீசியெறியலாம்.
எனினும், துகள்போல நான் மறுபடி எழுவேன்.

என் இருப்பு உன்னைக் குழப்பியடிக்கிறதா?
ஏன் இருளடர் தூழ்நிலைக்குள்
உன்னை மறுபடி செலுத்தி வைக்கிறாய்?
ஏனெனில் - என் வரவேற்பறையின் உள்ளே
எண்ணெய்க் கிணறுகளைப்
பெற்றுப் பீய்ச்சுகிறாற் போல

பெருமீதத்தோடு நான் நடக்கிறேன்.

தூயன்களைப் போல, சந்திரன்களைப் போல
அலைகள் போலும் நிச்சயத்தன்மையோடு,
ஊற்றாய் மேலெழும் நம்பிக்கைகள் போல
நான் மறுபடி எழுவேன்.

நான் உடைவற்றுப் போவதை நீ காண நாடினாயா
குனிந்த தலையோடு, பணிந்து போன பார்வையோடு
ஆன்மாவின் அழகையின் காரணமாய் கீழே வீழும்
கண்ணீர்த் துளிகளைப்போல நலிவுற்ற தோள்களோடு?

என் அகந்தை உன்னைக் காயப்படுத்துகிறதா?
அஃது கடினம் என்பதை நீ எடுத்துக் கொள்ளவில்லையா?
ஏனெனில்,
என் கொல்லைப்புற பிரதேசத்தே
தங்கச் சுரங்கம் ஒன்றைப்
பெற்றுக் கொண்டதான குதூகலத்தில்
நான் சிரிக்கிறேன்.

உன் வார்த்தைகளினால்
நீ என்னைச் சுட்டுப் பொசுக்கலாம்.
உன் பார்வைகளினால்
நீ என்னை வெட்டித் துண்டாடலாம்.
உன் வெறுப்புணர்வினால்
நீ என்னைச் கொலை செய்து போடலாம்.
ஆயினும் காற்றைப்போல
நான் மறுபடி எழுவேன்.

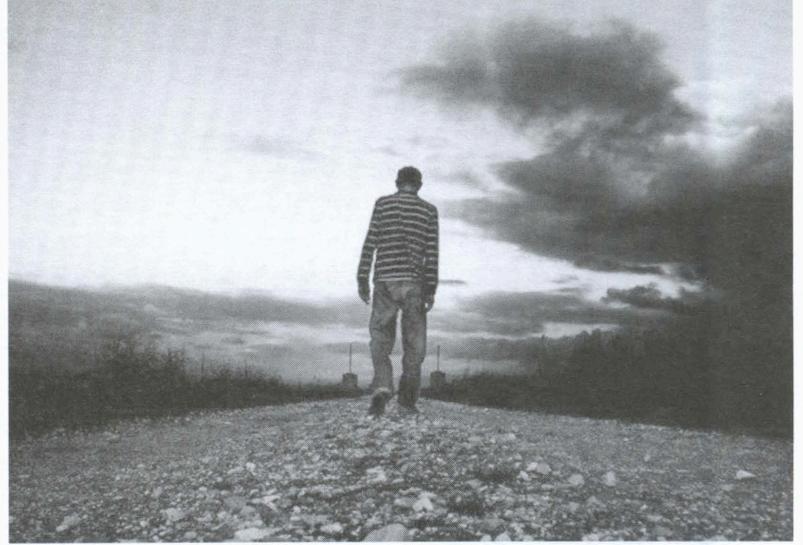
என் பாலியற் கவர்ச்சி
உன்னைத் தொல்லைப் படுத்துகிறதா?
ஓர் ஆச்சர்யமாய்
அது உனை வந்தடைகின்றதா?
ஆதலினால் நான் நடனமிடுகிறேன்
என் தொடைகளின் சந்திப்பில்
மாணிக்கங்கள் வந்தே கிடைத்தாற்போல.

வரலாற்றின் வெட்கக்கேட்டின் குயல்களிலிருந்து
நான் எழுவேன்.
வேதனையில் வேர்பதித்த கடந்த காலத்திலிருந்து
நான் எழுவேன்.
நான் ஓர் கருஞ்சமுத்திரம்
சாய்ந்தும் அகலித்தும் வீங்கியும் பெருத்தும்
அலைகளில் நான் சுமப்பேன்.

அச்சத்தினதும், திகிலினதமான இராக்களைப்
புறந்தள்ளி நான் எழுவேன்.
ஆச்சர்யமாய் வெளுத்துப் பிரகாசக்கும்
பகல் பொழுதொன்றினுள் நான் எழுவேன்
என் மூதாதையர் கொணர்ந்தளித்த
பரிசுப் பொட்டலத்தினையேந்தி.
நானே அடிமைகளினது கனா,
நானே அவர்தம் நம்பிக்கை.
நான் எழுவேன்
நான் எழுவேன்
நான் எழுவேன்.

இறங்கு முகங்கள்

எனது கிராமத்திலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ள வீட்டுத் திட்டப் பயனாளி ஒருவரின் கல்வீட்டுக்கு “கொங்கிரீட்பிளாட்” அமைக்கும் வேலைக்குப் போன இடத்தில், நான் அவனைச் சந்திப்பேனென கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனும் அப்படித்தான் நினைத்திருக்க வேண்டும். என்னைக் கண்டதும் அவனது முகத்தில் ஒருவித திகைப்புணர்வு... உந்தப்பட்டதை அவதானித்துக் கொண்டேன். அதேபோன்று எனது முகமும் மாறுதல்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கலாம். அவனும் அதை அவதானித்திருக்கலாம்.

எனக்கும் அவனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட வாய்த்தர்க்கமானது காலம் கடந்து பலவருடங்களுக்கு மேலாகி விட்டன. ஆயினும், இப்பொழுதும் கூட, அது பதிந்து கிடக்கிறது என் மனதுள்.

அவனுக்கும் அன்றைய நிகழ்வு அவன் மனதுள் பதியப்பட்டிருக்கலாம் அன்றி பத்தோடு பதினொன்றாக மறந்தும் போயிருக்கலாம். என்னைப் போன்றே பலரும் அவனோடு வாய்மொழி மூலம் தர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படியான சூழ்நிலையில் அவன் என்னை மட்டும் மனதில் வைத்திருக்க முடியுமா? முடியும்... என்றே என் உள் ஆத்மா உரைக்கிறது.

போருக்கு முன்னைய காலம் அது!

அவன் ஒரு போராளி. அதுவும் நான் வாழும் பிரதேசத்திற்குட்பட்ட வனவள பாதுகாப்பு பிரிவுக்கு பொறுப்பாளராக தலைமைப்பீடத்தால் நியமிக்கப் பட்டிருந்தான். அவனது இயக்கப் பெயர் “அரவிந்தன்” எனவும் அறியமுடிந்தது.

நான் வாழும் பிரதேசத்தில் உள்ள வன வளங்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு, எந்தவொரு தனிநபரும் காடுகளுக்குச் சென்று வரிச்சக்திகள் வெட்டவோ பயனுள்ள பாலை மற்றும் முதிரை போன்ற மரங்களைத் தறிக்கவோ தடையுத்தரவு

பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது.

இத்தடையுத்தரவு, வீட்டு வளவுகளிலும் வானோங்கி வளர்ந்து நின்ற வேம்பு, பலா, உள்ளிட்ட காட்டு மரங்களையும் தறிப்பதற்கு இடையூறாக இருந்ததில், மக்கள் பல அசௌகரியங்களையும் எதிர் நோக்க வேண்டி வந்தது.

ஒரு வீட்டுக்காரன் தனது வீட்டுத்தேவைக்காக தன் வளவில் உள்ள மரங்களைத் தறிப்பதற்கு, வனவள பாதுகாப்புப் பிரிவில் பணம் செலுத்தி, அவர்கள் தரும் விண்ணப்பத்தை பூர்த்தி செய்து கொடுக்க வேண்டும். பின் ஒருவாரம் கழிந்த நிலையில், பாதுகாப்புப்பிரிவில் உள்ள ஒருநபர் வீடுதேடி வந்து மரத்தைப் பார்வையிட்டு, என்னென்ன தேவைகளுக்காகவும் யார் எவர் தறிக்கிறார்கள்..? என்ற விபரங்களையும் வீட்டு உரிமை யாளர் வாய்மொழி மூலம் ஒப்புவிக்க வேண்டும். அதன் பின்னரே மரத்தைத் தறிப்பதற்கான அனுமதி வழங்கப்படும்.

ஒரு தடைவ எனது தேவையொன்றுக்காக வளவில் உள்ள வேப்பமரமொன்றைத் தறிப்பதற்கு வனவளபாதுகாப்புப் பிரிவுக்குச் சென்ற போது... பொறுப்பாளர் அரவிந்தன் காட்டிய அலட்சியப் போக்கும் கடுமையான வார்த்தைப் பிரயோகங்களும்

எனக்குள் எரிச்சலை உண்டு பண்ணி விட்டது.

என்னால் நிதானமாக மனசைக்கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. வாயைத்திறந்தேன்.

“தம்பி! விண்ணப்பம் தந்து இப்ப ரண்டு கிழமைக்கு மேலாச்சுது. மரத்தைப் பார்த்தபிற்பாடு தான், மரந்தறிக்க முடியுமெண்டால், நீர் ஒருக்கா வந்து பார்த்திட்டுப் போக வேண்டியது தானே... எத்தனை தரம் இஞ்சை வந்து இழுபடுகிறது...”

அரவிந்தன் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான்.

அவனது பார்வையில் அலட்சியம் தெரிந்தது.

“என்ன நீர் உதிலை நிண்டு கனக்கக் கதைக்கிறீர்...? நீர் கேட்டவுடனை நான் ஓடிவந்து பார்க்கிறதுக்கு, நானென்ன வேறே வேலை வெட்டி இல்லாதவன் என்று நினைச்சீரா...?”

“உமக்கு வேறே வேலை வெட்டி இருக்கிறதைப்பற்றி எனக்குப் பிரச்சினையில்லை. நான் கேட்கிறது என்றை வீட்டுத்தேவைக்கு எனது வளவுக்குள்ளை நிற்கிற மரத்தைத்தறிக்கிறதுக்குத்தான்...”

“ஹலோ! உதிலை நிண்டு தேவையில்லாத கதையளெல்லாம் கதைக்க வேண்டாம்...”

முகம் இறுகிய நிலையில் அரவிந்தன் மேலும் கூறுகின்றான்.

மரத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட, சில தேவைகளுக்காக அங்குவந்து நின்ற மக்களின் முகங்களில் கலவர உணர்வு.

“என்ன தேவையில்லாத கதை? தேவையில்லாத கதையள் கதைக்க உம்மைத்தேடிவர வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை...”

எனது வார்த்தைகளும்... நிதானம் இழப்பதை என்னால் உணர முடிகிறது. ஆயினும், அவன் முன் விட்டுக் கொடுத்துப்போக எனக்கான சுயகௌரவம் முன்வரவில்லை அக்கணத்தில்.

“நான் ஒன்றும் காட்டுக்கை போய் மரம்தடி வெட்ட அனுமதி கேட்டு வரேல்லை. என்ற பாட்டனும் பூட்டனும் எனக்கான வளவுக்குள்ளை எனது தேவைக்காக நட்டு வளர்த்த மரத்தைத்தறிக்க, எதுக்கு நான் உன்னட்டை அனுமதி கேட்க வேணும்? அதை முதல்நீ சொல்லு...”

அங்கு நின்ற மக்களின் மனதில் எனது கேள்வி நியாயமாகப் பட்டிருக்க வேண்டும். சிலர் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து முறுவலித்துக் கொண்டார்கள்.

அரவிந்தன் இதைக் கவனிக்கத்தவரவில்லை. அவனது மனச்சாட்சிக்கு அது சரியெனப்பட்டிருக்கிறது. தனது மனநிலையில் இருந்து சற்று கீழே இறங்கி வந்தான். சில விநாடி வரை மௌனம் சாதித்தான்.

“சரி... குறை நினைக்காதையுங்கோ! அடுத்த கிழமைக்குள்ள மரத்தைப் பார்க்க ஆளை அனுப்பி வைக்கிறேன். இதிலை நிண்டு பிரச்சினைப்படாமல் போட்டு வாங்கோ...”

இப்போது அவனது குரலில் கடுமையிருக்கவில்லை. அதிகாரத்தொணி தென்படவில்லை. எனக்கு

ஆச்சரியமாக இருந்தது. மேற்கொண்டு நானும் எதுவும் பேசவில்லை. பேசினால் அது எனக்கு மரியாதைக்குறைவு என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். அத்தோடு அந்த இடத்தில் நிற்பவர்களின் மனதிலும் தரம் தாழ்ந்து போகவும் கூடும்... என்ற எண்ணம் என்னுள் உந்தவே, நானும் மௌனமாக எனது மிதிவண்டியை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்துவிட்டேன்.

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்துவிட்டன. அரவிந்தனின் ஆள்வரவே இல்லை. அதற்கிடையில் அடிபாட்டுக்கான களம் மாவிலாறு மற்றும் மன்னாரில் இருந்தும் தொடங்கிவிட்டது. ஊரின் முகமும் சிதைய ஆரம்பித்து அவரவர் மனம் போன போக்கில் ஓடிப் போய்... முடிவில் முள்ளி வாய்க்காலில் முடங்கிக் கொண்டார்கள்.

“தம்பி ராசன்... என்னடா யோசினை...! “வீல்பரோ”வை எடுத்து மண்ணைப் போடன்”

நான் சுயநிலையடைகிறேன்.

மேசன் சிவராசா என்னைப் பார்த்துக்கூறி விட்டு, சாந்துக் கரண்டியை மட்டக்கம்பினையும் எடுத்துக் கொண்டு, பிளாட் பலகையில் சார்த்தி வைக்கப்பட்ட ஏணி மீதேறி மேலே போகிறார்.

அரவிந்தன்... அந்த வீட்டின் முன்பாக ஒருபக்கத்தில் அமைக்கப்பட்ட சிமெந்து மேடையில் மண்ணுடன் சிமெந்தைக் கலந்து கொண்டிருந்தான்.

கால்கள் இரண்டையும் அகல விரித்தபடி... கும்பி மணலுக்குமேல் கொட்டிப்பரவப்பட்ட சிமெந்தினை, அவன் மண்வெட்டியால் இழுத்துக் கலப்பதைப் பார்த்தபடியே... அடுத்த கலவைக்காக இன்னொரு பகுதியில் “வீல்பரோ” மீது மண்ணை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தேன் நான்.

மேசன் தொழிலிலுள்ள அனுபவக்குறைவு... அரவிந்தன் மண்ணுடன் சிமெந்தைக் கலக்கும் விதத்தில் தெரிந்தது. எனது மனம் இப்போது அவனுக்காக அனுதாபப்படுகிறது.

தேநீர் இடைவேளைக்காக வேலை நிறத்தப்படுகிறது. எல்லோருக்கும் பால்தேநீரும் பருப்பு வடையும் பகிரப்படுகின்றன. அரவிந்தன் ஒரு கொங்கிறீற் கல்லின் மேல் அமர்ந்திருந்தவாறு வடையைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தான். நானும் எனக்குரியதோடு சென்று அவனருகில் அமருகிறேன். அவனது முகத்தில் லேசான புன்னகை! பதிலுக்கு நானும் புன்னகைத்து விட்டு, அவனுடன் கதைக்க ஆரம்பித்தேன்.

“தம்பிக்கு என்னைத் தெரியுதா...?”

“ஓமோம்...”

சற்றுத்தயங்கியவாறு அவன் கூறும்போது, கூச்சப்படுவது எனக்குப்புரிகிறது.

“ஊரில கனநாளாய் காணேல்லை...”

“இப்ப ரண்டு கிழமைக்கு முன்னம் தான் தடுப்பாலை வந்தனான்...”

“ஓ...!”

நான் ஆச்சரியத்துடன் அவனை நோக்குகின்றேன். அவனது மனதில் பழைய நினைவுகள்

தோன்றியிருக்க வேண்டும். என்னோடு கதைப்பதை அவன் தவிர்க்க முயல்வது தெரிந்தது. ஒருகாலம் ஆளுமை மிக்கவனாக... பல பொறுப்புக்களை வகித்த வனை... வாழ்ந்தவனை நம்பிக்கைத் துரோகங்கள் அதலபாதாளத்தில் வீழ்த்தி விட்டுச்சென்றதை நினைத்து... மனம் குமைகிறானோ? என்னால் அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

தேநீர் இடைவேளைக்குரிய நேரம் முடிந்ததும் மீண்டும் ஆரம்பமாகிறது வேலை. அவரவர் தங்களுக்கான பணிகளைச் செய்ய ஆயத்தமாகின்றனர்.

மீண்டும் மண்அள்ளிப்போட்டு... சிமெந்து கொட்டி... சல்லிக்கற்களை பரவி... நீர்விட்டுக் குழைக்கும்போது அரவிந்தனால் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. அவனது உடல் களைக்கத் தொடங்குகிறது... மூச்சு வாங்குகிறது... முகத்தில் இருந்து வியர்வை வழிகிறது... வெயில் வேறு சுட்டெரிக்கின்றது... நான் அவனருகில் செல்கின்றேன். அவனது கரத்தில் இருந்த மண்வெட்டியை வாங்கிக் கொள்கின்றேன். சிமெந்துக் கலவையைக் குழைக்க ஆரம்பிக்கின்றேன். அவன் சற்று ஒதுங்கி ஒரு மர நிழலின் கீழ் நின்றான்.

சிமெந்து மேடையில் இருந்த கொங்கிறீர் கலவையை எனது கரங்களில் உள்ள மண்வெட்டி இழுத்துக் கிளறிக் குழைக்கின்றது. கூடவே எனது சிந்தனைகளும் கிளறுப்படுகின்றன.

முன்னைய நாட்களில் ஒரு பிரதேசத்திற்கு “பொறுப்பாளர்” என்ற ஆளுமையோடு இருந்து செயற்பட்டவன்... இன்று ஒரு “கூலித்தொழிலாளி” என்ற நிலைக்கு இறங்கி வந்து நிற்கின்றான்.

வரிச்சீருடையில்... ஒருபிரதேசத்தின் வனவளப்பகுதிக்குப் பாதுகாப்புப் பொறுப்பாளராக இருந்த அவனா இவன்...? என்ற எண்ணம் அலை மோதுகிறது என்னுள்.

இவனைப்போன்ற இன்னும் எத்தனை பேரின் “இறங்குமுகக் கதைகள்” இதுவரை வெளியே தெரியவராத நிலையில், இவர்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படாத வகையில், இப்போது இருப்பவர்களால் மேற்கொள்ளப்படும் இன விடுதலைக்கான நோக்கம் சாத்தியப்படுமா?

இதுகாலம் செய்த கொடுமையா...? அன்றி காட்டிக்கொடுப்புகளால் எழுந்த எதிர்விளைவா?

எனக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. வேலையில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. மேசன் சிவராசா அடிக்கடி கோபப்பட ஆரம்பித்தார்.

பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் வேலை முடிவுக்கு வருகிறது. அரவிந்தன் மண்வெட்டி, சவள், முதலியவற்றைக் கழுவி வைக்கிறான். வீட்டுக்காரரிடமிருந்து அன்றைய நாளின் ஊதியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அனைவரும் வீடு திரும்புகின்றோம்.

அரவிந்தன் தனது தோள்களில் மேசன் சிவராசாவின் நான்கடி மற்றும் ஆறடி நீளமுள்ள மட்டக்கம்புகளைச் சுமந்தபடி... எனக்கு முன்பாக... சிவராசாவுக்கு பின்பாக அவருடன் ஏதோ உரையாடிய படி... சென்று கொண்டிருந்தான்.

ஒரு காலத்தில் ஏ.கே. துப்பாக்கிகள் தொங்கிய தோள்களில் இன்று மட்டக்கம்புகள்!

வரலாறு ஒரு பதிவை எழுதிச் செல்கிறது.

நானும் அவர்களின் பின்பாக சென்று கொண்டிருந்தேன்

கண்ணீர் கதையை மாற்று

பாதையில் எத்தனை முட்கள்
பயணத்தில் எத்தனை கற்கள்
நீதியை நெஞ்சில் நிறுத்து
நேர்மையை உன்னுள் உயர்த்து

கோபுரம் என நீ உயர்ந்திட நல்ல
கொள்கையில் என்றும் பற்றுவை
வாக்கினில் நானாய் காத்திடு பிறர்
வாழ்வினில் ஓளியை ஏற்றிடு

எழுஎழு விழுந்து நீ எழுந்திடு - இன்னும்
எத்தனை முறையும் நீ முயன்றிடு.
அழுதிடல் வேண்டாமே அறிந்திடு உந்தன்
ஆற்றலைக் கொண்டு நீ வென்றிடு.

உன்னுள் இருப்பதை உணர்ந்திடு அட
உனக்கொரு தேர்வை நீ வைத்திடு
பன்னீர்ப் பூக்களும் பூத்திடும் - அவை
கண்ணீர்க்கதைகளை மாற்றிடும்.

நடராசா இராமநாதன்

கனவு

கனவிலும் காதல் வரும்
கற்பனையில் பெருகிவரும்
மதுவுண்ட வண்டு போல
மனதையே மயக்கி விடும்.

நினைவுகளின் ஏக்கங்கள்
நிலையின்றிப் போகையிலே
தூங்கிய மனத்துயர்கள்
ஏங்கியே விடியலாகும்.

பக்குவமாய் பல்லாற்றல்
பணிகொண்டே அறிவியலால்
காலத்தைப் படைப்பதற்கு
கனவுகாண வேண்டுமன்றோ

அப்துல் கலாம் அவர்கள்
அறிவுரையாய்க் கூறுகையில்
முயற்சி கொண்ட இளைஞர்களே
முற்போக்காய் கனவு காண்பீர்.

கடமையை உடமையாக்கி
கண்கமம் பெற்றிடக் கனா
மடமையின் வடம் தகர்த்து
தடை தாண்ட வலுச்சேர்ப்பீர்.

திருவயுள்

■ மொழிவரதன்

நான்காவது (தமிழ்) ஊடகத்தமிழல் வானொலி, தொலைக்காட்சியின் பங்களிப்பு

தமிழ்மொழி தொடர்பாக பல புதிய விடயங்களை தமிழுலகம் செய்யவேண்டியுள்ளது. தமிழறிஞர்கள், தமிழ்பற்றாளர்கள், தமிழ் ஆய்வாளர்களின் கரங்களிலேயே இப்பொறுப்பு உள்ளது.

தமிழ் இயல், இசை, நாடகம் என்பதோடு நிற்கவில்லை. தமிழ் அதனையும் கடந்து காலத்திற்கு ஏற்ப மாற்றமடைய வேண்டியுள்ளது. தமிழ்மொழி பல்பரிமாணங்களை அடைந்து வருகின்றது. தமிழை வேறொரு தளத்திற்கு கொண்டு செல்கின்றது இன்றைய போக்கு. இது காலத்தின் தேவையாகும்.

பண்டிதர் தமிழாக தமிழ்மொழி இருக்கவில்லை. செய்யுள் வடிவில் மாத்திரம் தொடர்ந்து வாழவில்லை. பண்டிதர் தமிழ் பாமரர் தமிழ் ஆனது. இலக்கண செய்யுள் வடிவம் மாற்றம் பெற்றது. எளிதான சொற்கள் கொண்ட புதிய வடிவமாக, புதுக்கவிதையாக, வசன கவிதையாக, ஹைக்கூவாக இப்படி மக்களிடம் சென்றது.

எனவே இலத்திரனியல் துறை, தமிழை மற்றொரு தளத்திற்கு இட்டுச்செல்லுகின்றது. கட்புல, செவிப்புல சாதனங்கள் இன்று புதிய நவீன உலகில் இளம் சந்ததியினரிடையே “பாரிய” தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி வருகின்றது.

நான்காவது தமிழாக தமிழ்மொழி

❖ வானொலி, தொலைக்காட்சி, கணனி, கைப்பேசி, இணையம் போன்ற இன்னோரன்ன ஊடகங்களில் புதிய பரிணாமம் அடைந்துள்ளதை எவரும் மறுக்கார்.

❖ மேலும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், சிறுதுண்டு பிரசுரங்கள் என தமிழ் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது அச்சத்துறை, இலத்திரனியல் துறை என்பனவற்றிலேயே உலகமெங்கும் கூடிய பயன்பாடு கொண்டதாக “மொழிகள்” உருவாகி வருகின்றன. செம்மொழியாம் தமிழ்மொழியும் அதில் ஒன்றே.

“யார்” தமிழை, தமிழ் உச்சரிப்பை அதன் பயன்பாட்டை நிர்ணயம் செய்வது..?

யார் முறைமையான தமிழ் உபயோகத்திற்காக, இலத்திரனியல் அறிவிப்புகளுக்காக குரல் கொடுப்பது?

முறையான நெறிப்படுத்தல்கள் உண்டா? புதிய சொற்களஞ்சியம் இலங்கையில் எவ்வளவில் எந்நிலையில் உள்ளது?

சிங்களச் சொற்களின் நேரடியான மறு வடிவம் தான் தமிழுக்குரிய சொற்களா?

போன்ற இன்னோரன்ன கேள்விகள் தமிழை நேசிப்போர் மத்தியில் மாத்திரமே உள்ளது.

அறிவிப்பாளர்கள் பலர் தமிழை ஆண்டுள்ளார்கள், தமிழை வளர்த்துள்ளார்கள், புதுமை படைத்துள்ளார்கள். ஆழமான தமிழ் அறிவை அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள் நெறிப்படுத்தல் அவர்களினால் செய்யப்பட்டது.

திருவாளர் மயில்வாகனம், அப்துல் ஹமீது, சில்லையூர் செல்வராசன், விவியம் நவசிவாயம், ராஜகுருசேனாதிபதி கனகரட்னம், ராஜேஸ்வரி சண்முகம் இப்படி பலரை குறிப்பிடமுடியும். இப்பெயர்கள் மாதிரிக் காக சிலவே. மேலும் பலர் இருந்தார்கள். இன்னும் “சிலர்” உள்ளார்கள்.

அரசு வானொலி அக்காலத்திலிருந்தது. தனியார் வானொலி இல்லை. இன்று தனியார் வானொலிகள் பல உள்ளன. அரசு, தனியார் தொலைக்காட்சிகள் பல உள்ளன. மக்களை ஊடகங்கும் செய்திகளின் ஊடகம் என்று பார்க்கும் பொழுது அச்சத்துறை சார்ந்த பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளை விட இலத்திரனியல் மிக வேகமாக மக்களை சென்றடைகின்றமை யால் தமிழ்மொழிப் பயன்பாடு தொடர்பாகவும் முக்கிய கவனம் எடுக்கவேண்டியுள்ளது எனலாம்.

நான்காவது தமிழான இவ்வூடகப் பயன்பாடு மேலும் முறையாக செயற்படுத்தப்பட பல வேலைத்திட்டங்கள் தேவையாக உள்ளன. அதாவது தமிழ்மொழி உச்சரிப்பு, புதிய சொற்களின் பயன்பாடு, தொனி, மொழி தொடர்பான ஒரு விடயமாகின்றது.

வெறும் (style) பாணி மாத்திரமோ வெறும் குரல் மாத்திரமோ (மைக்ரோ போனுக்கு பொருந்தமான கணீர் என வரக்கூடிய குரல்) அதிகூடிய சத்தம் (sound) மாத்திரமோ, ஒருவரை நல்ல தமிழ் மொழி பிரயோகத்திற்கோ அல்லது ஆழ்ந்த மொழி இலக்கண, இலக்கிய

புலமைக்கோ கொண்டு சென்று விடாது. இதனை அண்மைக் கால புதிய தனியார் நிறுவன அலை வரிசைகள் பல சான்றுபகன்று வருகின்றன எனலாம்.

விமர்சகர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் பல நல்ல படங்கள் தொடர்பாக எழுதபவர், திறனாய்வாளர், அறிவிப்பாளர், பல நிகழ்ச்சிகளை வானொலிகளில் தொகுத்து வழங்கியவர் அவர் ஒருமுறை பின்வருமாறு கூறினார். அதாவது “சில ஊடகங்கள் வியாபார நோக்கிலே இவர்களை (அறிவிப்பாளர்களை) தெரிகின்றதோ என. தென் இந்திய தொலைக்காட்சித் தாக்கம் எனும் பொழுது முறையான இலக்கணம் தொடர்பான வகையில் தமிழ்மொழியை எம்மவர்களுள் சிலர் உபயோகிப்பதில்லை.

கட்புலன் - பார்த்தல் செவிப்புலன்- கேட்டல். இதனை குழம்பும் வகையில் சொற்களை அறிவிப்பாளர்கள் பயன்படுத்துவர் “நல்ல அழகான பாடலை பாடினீர்கள்” - என்கிறார். இந்திய அறிவிப்பாளர் இதனையே இலங்கை அறிவிப்பாளரும் “நீங்கள் “அழகாக” பாடினீர்கள்” என்கிறார். காட்சிப் பொருளே அழகாக தோற்றம் பெறும் “ரவிவர்மா ஓவியம் அழகாக உள்ளது” எனில் அது சரி.

பாடல் எனும் பொழுது

“நீங்கள் இனிமையாக பாடினீர்கள்” என்பது தான் சரி என எண்ணுகிறேன்.

“செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே இன்பத் தேன் வந்து பாயுது காதினிலே...” என்பான் பாரதி.

இப்படிப்பல தமிழ் சொற்களை குழம்புவதுடன் இந்தியாவில் பயன்படுத்தப்படும் பல சொற்களை எழுது அறிவிப்பாளர்கள் மொழி அறியாமலோ, இடம் சூழல், நாடு அறியாமலோ மிகத்தாராளமாக பயன்படுத்துகிறார்கள். உதாரணமாக சில சொற்கள் “கடுப்பு”, கலாய்த்தல், கடலை போடல், பிளேடு போடல் இப்படி பல.

எம்நாட்டில் எம் மத்தியில் உலாவும் பல சொற்கள் உயிருடையவை ஆகும். சிறுவர் நிகழ்ச்சி என்றவுடன் சிறுவர்களை “குட்டிஸ்” என்று விளிக்கத் தேவையில்லை. அறிவிக்கும் குழந்தைகளுக்கும் எம் நாட்டு பாரம்பரிய விடயங்களையும், கலாசார பின்னணியையும் புகட்டல் வேண்டும்

எழுது அரசு தொலைக்காட்சி, வானொலி சேவைகள் பெரிதாக இன்னும் தடம் புரளவில்லை பெரும்பான்மை இனத்தவர்களும் தத்தமது அடையாளங்களை கலாசார பின்னணியை கூடியவரை பேணிட முயல்கின்றனர் எனில் தவறில்லை அதே வேளை, அங்கும் தனியார் ஒளி, ஒலி பரப்புக்கள் தத்தமது கைங்கரியத்தை செய்து வருகின்றன எனலாம்.

என்னதான் இக்கட்டுரையாளர் கூற வருகின்றார் என சிலர் எண்ணுவது எனக்குப் புகின்றது “இலக்கணம் தேவையில்லை” என்போரும் உள்ளனர் எதனையும் எதிர்ப்புணர்வுடன் எதிர்த்து அழித்தல் இலகுவாக இருக்கலாம் ஆனால் ஒரு புதிய தனித்துவமான அடையாளத்தை தமிழ்மொழி மூல அறிவிப்பாளர் கள் பெற வேண்டுமாயின் ஆழமான தமிழ் அறிவு அவருக்கு கட்டாயம் தேவைப்படுகின்றமையே யதார்த்தமாகும்.

“முன்னால் ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபர் உரை நிகழ்த்துவார்” - என்று ஒரு அறிவிப்பை ஒருவர் செய்கிறார், அதிபர் சென்று உரை நிகழ்த்துகிறார்.

“ஆசிரியர் கலாசாலையின் முன்னால் அதிபர் என்றே கூறி இருத்தல் வேண்டும்.

கவிஞர் என்பதை கவிஞர் என்றும் ஐந்து என்பதை அஞ்சு என்றும் நான்கு என்பதை நாலு என்றும்

நூற்றி இருபது என்பதை நூத்தி இருபது என்றும் மிகத்தாராளமாக எந்தவித தயக்கமும் இன்றி சில அறிவிப்பாளர்கள் உச்சரித்து, நிகழ்ச்சிகளை மிக வேகமாக பேசிகைத்தட்டல் பெற்று வருகின்றார்கள்.

சீனாவை “ச்சீனா” என்றும் அமெரிக்காவை எமெரிக்காவென்றும் கனடாவை “கெனடா” என்றும் தமிழ்செய்திகளில் உச்சரிக்கின்றார்கள்.

எனவே தமிழ்மொழி அறிவு மொழித்திறன் அவர்களுக்கு “கட்டாயம்” அவசியம் என்பதே தமிழை நேசிப்போரும், தமிழர்களும், தமிழ்பற்றாளர்களும் எதிர்பார்ப்பதாகும்.

ஒரு குறிப்பிட்டகாலம் தமிழ்மொழியில் அதன் பயன்பாட்டில் சில குன்றுபடிகள் நடந்து விட்டன. எதிர் காலத்திலும் அவை தொடரக்கூடாது என்பதே எழுது ஆதங்கமாகும்.

கொலைகொற்கள்

புது பிரசன்ன... புது என்றோ அல்லது பிரசன்ன என்றோ சுருக்கமாக இதுவரை அழைத்து வரப்பட்ட அவனை இனிமேல் எவரும் கூப்பிட முடியாது.. கடைசியாக அவன் பெயரை யார் அழைத்திருக்க முடியும். என்ற கேள்விக்கு சரியான விடை சொல்வது கஷ்டம்... “வா... என்னருகே வா... வாடா கண்ணா வா... வா... இப்படி பக்கத்துல வா... என்ன பயமா இருக்கா... ஒரு பயமும் தேவையில்ல... இந்தா என் கைகளுக்குள்ளே வா... என இரு சிறகுகளையும் விரித்து பளீர்ப் புன்னகையில் தன்னை அழைத்த வெண்ணிற தேவதையிடம் பிரசன்ன சென்றபோது பரவசமாக இருந்தது....

“இந்தா வந்துட்டேன்”

அதி பயங்கரமாக

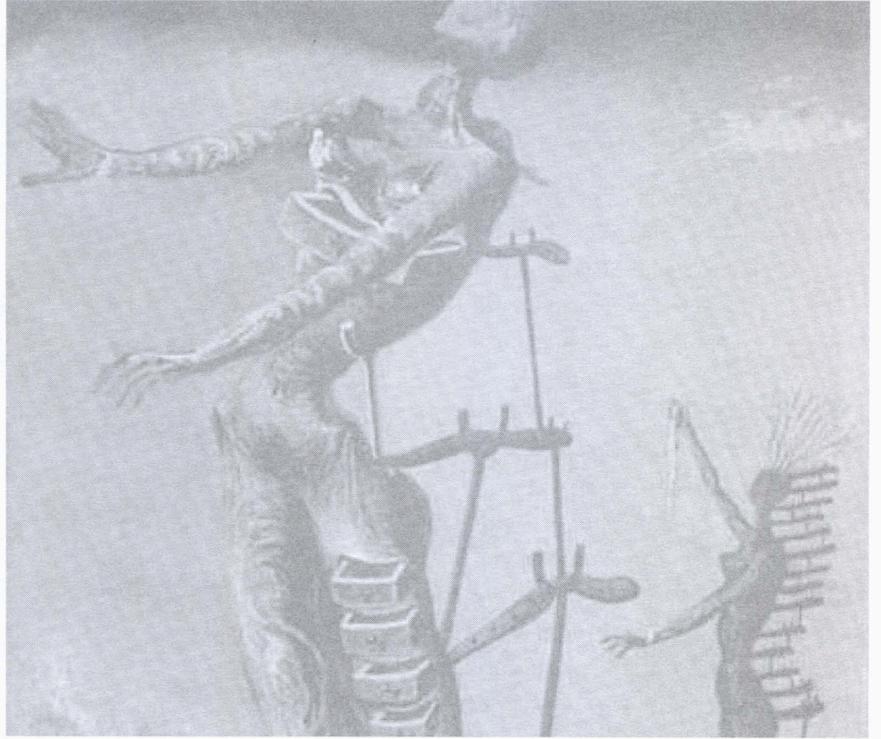
சுவாசத்துக்காக போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற நுரையீரல்களில் ஐஸ்கட்டிகளை கொட்டி விட்ட மாதிரி சில்லுன்னு அப்படியே சிலிர்த்துப் போய் தேவதையின் எலுமிச்ச நிற விரல்களில் தடவி சுவாசம் சீராகி புது கண்களை மூடியபோது

ஆ..... ஐயோ...

சில அலறல்கள் காற்றை

முகம் சுழிக்க வைத்தபோது புது பல்லாயிரம் கிலோமீட்டர்கள் தாண்டி பயணப்பட்டிருந்தான்...

“வெரி சொரி... புது ஈஸ்

டெட்..” என்ற டொக்டரின் நெற்றி வியர்வையில் சற்று கவலை துளிர்ந்திருந்தது.. உயிர் அடங்கிப் போன புதுவுக்கு வயது பத்து... பத்து வருட காலத்துக்கு மட்டும் உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டிருந்த அவனது ஒக்ஸிஜன் சப்ளை நிறுத்தப்பட்டு அவனது கர்ம விதிப்படி “ஃபெயார் வெல்டு உலகவாழ்க்கை”.

மெலிந்து எலும்பும் தோலுமாகி உடல் நிறமாற்றம் செய்யப்பட்டு, பிறக்கும்போது சிகப்பாகப் பிறந்தவன் பத்து வருட கால முடிவில் முற்றிலும் உருமாற்றம் நிறமாற்றம் செய்யப்பட்டு புதுவா இது என்ற கேள்வி அவனை ஆரம்பகாலம் தொட்டு அறிந்திருந்தவர்களுக்கு கட்டாயக் கேள்வி... மொழு மொழு என்று பார்த்த கணக்கில் கன்னங்கள் கிள்ளி கொஞ்ச வேண்டும் போல உணர்வுகளுக்கு தூண்டில் போடும் புது என்ற அழகன் உருக் குலைந்து.... வேறுத்துப் போன வேப்பமரமாய்..

“டெட் பொடிய நீங்க எடுத்திட்டுப் போகலாம்...” முழுசாய் போர்த்தப்பட்டிருந்த புதுவின்... உயிரற்ற உடலை ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து ரிலீஸ் பண்ணி “அனோமா அநாதைச் சிறுவர்கள் இல்லம்” போர்டு தாங்கிய

கட்டடத்தின் முன் வராந்தாவில் கிடத்தியபோது நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அநாதைக் குழந்தைகள் கோரலாக அழுததில் உண்மை... தூய்மையான அந்தக் குழந்தைகளின் கண்ணீரின் துளிகள் புபுதுவின் ஆன்மாவுக்காக அர்ப்பணமாகிக் கொண்டிருந்தன.

கேவிக் கேவி அழுது கொண்டிருந்த குழந்தைகளின் வேதனை கலந்த முகங்கள் காணச் சகியாது, கண்களை மூடிக் கிடந்த புபுதுவின் முகத்தில் வெளிச்சம் பரவிய தீட்சண்யம் விவரணப்படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“கடவுள் கருணை மிக்கவர்... அத்தன கஷ்டத்துல விடாம புபுதுவ தன்னோட எடுத்துக் கிட்டார்...”

“எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டான் அவன்... நம்ம எல்லோருக்குமே தெரியும்... தெனம் தெனம் வேதனையால அவன் துடிச்சிட்டு இருந்தது... பச்சக் கொழந்த... உலகம் தெரியாத சின்னப் பையன்... அதான் கடவுள் சீக்கிரமாவே அவன தன்னோட திரும்பி எடுத்துக்கிட்டார்...”

“மே கோட் ப்ளெஸ் ஹிம்”

“மே திஸ் ஸோல் பீ ஒன் ரெஸ்ட்”

“இது புபுதுவுக்கான சாவு இல்ல... அவனுக்கு இன்னிக்கு விடுதல கெட்ச்சிருச்சி... அவன் நல்லாருப் பான்... கடவுள் அவன கைவிடமாட்டார்... அவர் அவன் மீது வெச்சிருந்த மகத்தான கருணையாலதான் இத்தின சீக்கிரம் அவன தன்கூட அழச்சிக்கிட்டார்... கடவுளே புபுதுவின் ஆத்மாவ பொருந்திக்கொள்...”

எல்லோரும் புபுதுவுக்கான மனசுக்குள் ஏகப்பட்ட பிரார்த்தனைகள்... பெரும்பாலும் அவர் களது கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தவாறும்... ஓரங்களில் ஓட்டிக் கொண்டவாறும்... அவனுக்காக அழுது கொண்டிருந்தனர் எல்லோரும்...

“எப்படியோ இருக்க வேண்டியவன்... வாழ்க்கையில் உச்சிக்கே வர வேண்டியவன்... அல்பாயசுல போயிட்டான்... எல்லாம் ஆண்டவன் விதிச்சது...” அவ்வப்போது பெரு மூச்சுகள்... அந்த மூச்சுகளில் மிகைப்படுத்தப்படாத அனலின் தழுவுல்கள்... ஈரம் பொசிகின்ற மனசுகளிலிருந்து பாரம் இறங்குவதற்காக கண்ணீர் எப்போதும் பயன்படுத்தப்பட்டே வருகின்றது.

புபுது... அவன் போய்விட்டான்.

என் பெயர் புபுது பிரசன்ன... எனக்கு யார் பெயர் வைத்தார்கள் என்று இதுவரை எனக்குத் தெரியாது... அதனைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆர்வமும் எனக்கு இதுவரை இருந்தது கிடையாது... அதை அறிந்து கொண்டு என்னதான் செய்வது... என் பெயருக்கு முன்னால் இனிஷியல் கிடையாது... இனிஷியல் சேர்ப்பதற்கு எவரும் எனக்கு “மகனே” என கன்னத்தில் முத்தமிட்டு மாரில் போட்டு கொஞ்சி பிறப்பத்தாட்சிப் பத்திரத்தில் தந்தை என்ற கொலத்தில் பெயர் போட்டுக்கொள்ள இதுவரை வந்தது கிடை

யாது. எனைப் பெற்று இரண்டு மூன்று மாதத்தில் என்னை இந்த அனாதை இல்லத்தில் இரவோடிவாக வந்து கிழிந்த துணியினைப் போல கசக்கி எறிந்து விட்டு ஓடிப் போய்விட்டார் என்னருமைத்தாய் எனக்கு கொஞ்சம் புத்தி வந்த பிறகு காத்து வாக்கில் என் காதுகளுக்குள் விழுந்தது இது.

பிறந்து இரண்டாம் மாதத்தில் பாலருந்த தாய்மாரும் இல்லாமல் போட்டுக்கொள்ள இனிஷியலு மில்லாமல் டஸ்பின்னில் தூக்கிப் போடப்பட்ட இந்தக் குப்பைக்கு உண்ணச் சோறும் பருகத் தண்ணீரும் அணிந்து கொள்ள ஆடைகளும் எழுத்துப் பழக பேனாவும் கல்வி நுகர புத்தகங்கள்... என எல்லாமே எனக்கு கொடையருளியது இந்த அநாதைகளின் கோகுலம்தான்.

பெயர்: புபுது பிரசன்ன

வயது: பத்து

தாய் தந்தை: அப்படியென்றால் யாரு...

அதற்கு என்ன அர்த்தம்

பிடித்தது: எதுவுமில்லை.

பிடிக்காதது: இந்த உலகம், அதன் மனிதர்கள்,

இந்த வாழ்க்கை என எல்லாமே

இலட்சியம்: நீண்ட நாள் வாழ வேண்டும்.

கனவுகள்: நிறைய நிறைய

விரும்புவது: தேகாரோக்கியத்துக்கான நீண்ட

ஆயுளை

வெறுப்பது: என்னைப் பெற்றவர்கள்

பிடித்த விளையாட்டு: கிரிக்கெட்

பிடித்த நபர்: எங்களுக்காகவே தினமும் முழு

வாழ்க்கையினையும் அர்ப்பணித்து

பணி புரியும் சாரதா அம்மாள்.

எதிர்பார்த்து காத்திருப்பது: எனது சாவினை

“போர்ன் வித் கோல்ட் ஸ்பூன்” என்பார்களே...

அது இங்கு கொஞ்சப் பேருக்குத்தான்... தங்கக் கரண்டிகளோடும், வெள்ளிக் கரண்டிகளோடும் பிறக்கின்ற நிறையக் குழந்தைகளைக் கண்டிருக்கின்றான்... அவர்கள் எப்படி சந்தோஷமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்... தமது தாய் தந்தைகளோடு எவ்வளவு மிகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றார்கள்.. அம்மா அப்பா பாசம் எத்தகையது... மாறி மாறி அம்மாவும் அப்பாவும் அன்பையும் பாசத்தையும் அவங்க கொண்டிருந்தார்கள் மீது பொழியுறத பார்க்கும்போது நான் படுற பாடும்... என் கண்கள் வடிக்குற கண்ணீரும்..

ஏன்ட எப்படியெல்லாம் துடிச்சிருக்கும்

தெரியுமா... அநாதைகளா பொறக்கவே கூடாது...

நான் அநாதையா இல்லைன்னு இன்னமும் எனக்கு

சந்தேகமாக இருக்கு... என்னைய இங்கே ஒரு

குப்பையா போட்டுட்டு போன என் கோழை அம்மா,

எனக்கு உசிர் தந்துட்டு மாயமா எங்கோ மறைஞ்சி

போன இரக்கமேயில்லாத என் அப்பா... ரெண்டு

பேரும் இப்ப கூட எங்கேயாவது உசிரோட இருக்க

லாம்... அப்படி உசிரோட இருந்தாங்கன்னா... நான்

எப்படி அநாதையாக முடியும்... சேச்சே... அவங்க

உசிரோட இருந்தாலும் கூட நான் அநாதைதான்...
என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவர்கள் ரெண்டு
பேரும் செத்து பொதச்சு எடத்துல ஆலமரம் வளர்ந்து
பத்து வருஷமாச்சு... நான் அநாதை... அநாதை...
இந்த அநாதை இல்லத்துல உலாவிக்கொண்டிருக்கிற
அநாதைக் கொழந்தைகள்ல ஒருத்தன்... அவ்வளவு
தான் எனக்கான அங்கீகாரம்.

என் அன்புக்குரிய அம்மாவே ஒரு கந்தல்
துணியாட்டம் ஏன் என்னை இங்கே கசக்கிப்
போட்டுட்டுப் போன... என் பாசத்துக்குரிய
அப்பாவே அம்மாவின் கருப்பையில் என்னை அடை
காக்கச் செய்துவிட்டு ஈரமேயில்லாம எங்கே ஒளிந்து
கொண்டிருக்கிறீர்கள்... தூ... நீங்கள்ளாம்
..... வரங்களோடு பிறக்கின்ற
குழந்தைகள் மத்தியில் சாபங்களோடு பிறக்க வேண்டு
மென்பது என் சரித்திரம்... அழுது கொண்டே பிறந்த
எனது கண்ணீரை சாகு மட்டும் இருக்கும் என்று
சொல்லிவிட்டுப் போன உங்களுையெல்லாம்...

ஒவ்வொரு இரவும் கொடுமை
ஒவ்வொரு பகலும் வறுமை

அம்மா அப்பாக்களின் கைகளை பிடித்துக்
கொண்டு புன்னகை சிந்தியவாறு சாலைகளில்
செல்கின்ற சிறுவர்கள், அம்மா அப்பாக்களோடு
கார்களிலும் மோட்டார் சைக்கிள்களிலும் ஊர் சுற்றும்
குழந்தைகள், அதை வாங்கித்தா இதை வாங்கித்தா
என்று பெற்றாரிடம் அடம்பிடித்து அழுகின்ற
பிடிவாதமிக்க குழந்தைகள், மாறி மாறி அம்மாவும்
அப்பாவும் கண்ணங்களில் முத்தமிட்டு அள்ளி
அணைத்து கொஞ்சும் குழந்தைகள்... என இந்த
மாதிரியான சம்பவங்களை தரிசிக்க நேரிடுகின்ற
போதெல்லாம் மனசு வெடித்து வெப்பம் மழையென
அடிச்சுத்துமே... அந்த கணங்களை அனுபவிப்பது
கொடுமை... அவற்றிலும் முகம் குரூரமானது....
அட்டுழியம் நிறைந்த ஊழிக்காலம் எவரையோ
விழுங்கி நிறைந்த வயிற்றோடு தரையில் நெளிகின்றது.
குழந்தையிலிருந்து தொடங்கிய ஆஸ்பத்திரி மாதா
மாதம் புபுதுவை கிளிணிக்குக்கு கொண்டு செல்வார்
கள்... அவன் இன்றுவரை நாள் தவறாமல் மருந்து
மாத்திரை என்று... ரொம்பவும் பழகிவிட்டது
அவனுக்கு... அந்த இல்லத்துக்கு ரூட்டின் மெடிக்கல்
வருகின்ற டொக்டர்கள் வருகின்ற பொழுதுகளி
லெல்லாம் அவனை செக் அப் பண்ணத் தவறுவ
தில்லை. போதாதற்கு மாதாமாதம் தவறாமல் ஊசி...
அதாசுப்பட்டது இன்ஜெஸ்க்ஷன்... இப்படி எத்தனை
ஊசிகள் அந்தப் பிஞ்சி உடம்பில் இதுவரை
ஏறியிருக்கும்.

ஆ...

“வலிக்குதா”

“ஓம் டொக்டர்”

“சும்மா ஏறும்பு கடிக்குற மாதிரி இருக்கும்....

இந்தா கொஞ்சம் ஆ... அப்படித்தான்... சமத்துப்
பையன்”

இப்படி எத்தனை ஏறும்புக் கடிமாதிரி
இருக்கும்.. உடம்போடு சேர்த்து மனசும் மரத்துப்
போய்விட்டது.. பத்து வருஷ வாழ்க்கைக்குள் உடம்பில்
ஏறிய ஊசிகளாலும் தொண்டை வழி பிரயாணித்து
மாத்திரைகளும்... கணக்கே இல்லாதவை... ஏனித்தனை
ஊசிகள்... ஏனித்தனை மாத்திரைகள்...

ஆனால் கடந்த இரண்டு வருடங்களும் புபுது
அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டான்... மூச்சிரைத்து...
உடம்பில் பலம் குறைந்து பலவீனம் எல்லா இடங்களி
லும் ஊடுருவி... நடக்கக்கூட முடியாமல் பல பொழுது
கள் படுக்கையில் கழிந்தது... ஏனைய சிறுவர்கள்
விளையாடிக் குதூகலிப்பதனை பார்க்கின்றபோது
புபுதுவுக்குள் ஆற்றாமையின் அனல் மின்சாரம்... ஏன்
எனக்கு மட்டும் இந்த நிலைமை... என்னாச்சு எனக்கு...

“டொக்டர் அங்கிள் எனக்கு என்னாச்சு”.

“ஊக்கு ஒண்ணுமில்லப்பா...”

“அப்படின்னா ஏன் எனக்கு அடிக்கடி ஊசி
போடுறீங்க... எப்பவும் மாத்திரை போடச் சொல்லு
றீங்க...”

“அது வந்து... ஊக்கு ஒடம்புல சின்னப்
பிரச்சினை... அதுதான்... எல்லாம் குயிக்கா சரியா
யிடும்... இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குத்தான்
அப்புறம்... இந்த ஊசி மருந்து மாத்திரை எதுவும்
வேணாம் செல்லத்துக்கு..”

“இல்ல டொக்டர் நீங்க பொய் சொல்லுறீங்க...
எப்ப கேட்டாலும் இதத்தான் நீங்க சொல்லுறீங்க...
இப்ப எனக்கு சரியா, நடக்கக் கூட ஏலா தெரியுமா...
ஓரே மூச்சிரைக்குது ... ரொம்ப களைக்குது... தூக்கம்
தூக்கமா வருது... பசியே இல்ல டொக்டர்... எனக்கு
உடம்பெல்லாம் சரியா வலிக்குது டொக்டர்...
என்னால தாங்கலா... என்னால தாங்கலாது
டொக்டர்...”. அழுது புபுது கட்டிலில் படுத்துக்
கிடந்தான். கண்ணீர் வழிகின்ற அந்தச் சிறுவனின்
மொத்த உருவமும் அந்த வைத்தியரை கொண்டு
புதைத்தது... மனசுக்குள் கூர் வாள் கொண்டு கீறியது
போல...

புபுதுவின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தார்
“நோ... நோ... இப்படியெல்லாம் அழக் கூடாது... நீ
படிப்புல சரியான கெட்டிக்காரனாகவும்... இங்க
எல்லோரும் சொல்லுறாங்க. அதுவும் மெத்குல
ஒன்னைப் புலிங்குறாங்களே... அப்படிக்கெட்டிக்
காரனான நீ இப்படி அழலாமா... எல்லாம் சரியா
யிடும்... இந்த உடம்பு வலியெல்லாம் பறந்து
போயிடும்... அப்புறமா பழையபடி எழும்பி ஓடியாடி
அப்புறம் ஒன்னப் புடிக்கவே முடியாது... எங்கே சிரி
பாப்பம்... ஆள்.. அப்படித்தான்... கமான் ஸ்வீட்
போய்...” சிரித்தான் புபுது... அதில் பலவீனம் எட்டிப்
பார்த்துவிட்டு அங்கேயே நிலைகுத்தி நின்றது. அந்த
சிரிப்பில் சந்தோசம் சுத்தமாய் மிஸ்ஸிங்.

“டொக்டர் அங்கிள் உண்மையாவா

சொல்றீங்க... நாள் பழையபடி ஆயிடுவேனா... லஹிரு,
சதீஷ்... ருவான், நதீஷா... நிலூகா... போல என்னை

யும் கிரவுன்ட்ல வெலயாட முடியுமா... எனக்கு கிரிக்கெட் வெளாடனும் போல ஆசையாயிருக்கு டொக்டர் அங்கிள்...”

“தாராளமா வெளையாடலாமே... இன்னும் கொஞ்ச நாளில் கிரிக்கெட்” மட்டுமல்ல ஃபுட் போல்... கேரம்...வொலி போல் எல்லாம் வெளையாடலாம்... நீ கவலப்படக் கூடாது... நம்பிக்கையோட ஃபிட்டா இருக்கனும் சரியா...”

“சரி டொக்டர் அங்கிள்...” என்று நம்பிக்கையில் மிதந்த புப்துவின் பாலைவன கண்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தனக்குள் மிகைத் தெழுந்த துயரங்களை கடும் பிரயாணத்தோடு மறைத்துக்கொண்ட டொக்டர்.

“ஓகே போய்...” என்றவாறு கிளம்பிச் சென்றார்..

புப்துவின் உடலில் நோய்கள் நாளாக நாளாக தீவரமாகி இறுதியில் அவன் ஆஸ்பத்திரியில் அதி தீவிர, சிகிச்சைப் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டு சிகிச்சையளிக்கப்பட்டு கொண்டிருந்தான்...

புப்து சின்ன வயசுக்காரன் என்றாலும் அதி புத்திசாலி... படிப்பில் ரொம்ப சுட்டி... வகுப்பில் முதலாம் பிள்ளையாக வந்து கொண்டிருந்தான்... குறிப்பாக கணிதமென்றால் அவெனுக்கு உசிர.. தவிர்வும் கிரிக்கெட் என்றால் அப்படி ஒரு ஈடுபாடு... இடது கை துடுப்பாட்டக்காரன்... சொல்லப் போனால் விளையாடும்போதே வெகு ஸ்டைலிஷாக பேட் பண்ணுவான்... சங்கக்காரவின் பேட்டிங்கும் லசித் மாலிங்கவின் போலிங்கும் அவனுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்...

அந்த அநாதை விடுதி, அன்றாடக் கல்வி,.. புத்தகங்கள், கிரிக்கெட், மைதானம் என புப்துவின் உலகம் ஆயிற்று... அத்தோடு ஆஸ்பத்திரி... இப்போது அவன் அதி தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில்...

புப்துவுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் நிறையக் கனவுகள் வரும்... எல்லாக் கனவுகளிலுவும் “வா மகனே வா...” என்று தூரத்திலிருந்து அவனை அன்போடு அழைக்கின்ற அவனது அம்மாவும் அப்பாவும் வருவார்கள்... எவ்வளவோ முயற்சித்தும் அவர்களது முகங்களை இதுவரை அவனால் பார்க்க முடியவில்லை... அவர்கள் இருவரினதும் முகங்கள் எப்போதும் அடர் பனிக்குள்ளே அமிழ்ந்து போயிருக்கும்.. வாவாவென்று அன்போடு அழைக்கின்ற தனது தாய் தந்தையின் முகங்களை தாகத்தோடு பார்க்க அருகே சவன்றால் அவர்கள் பெரும் புகை கிளப்பி அப்படியே திடீரென்று மறைந்து விடுவார்கள்...

ச்சே...

அப்புறம்.. அந்தக் கனவில் புப்து பெரியவனாகி... பெரிய பிஸினஸ் மேனாகி மெருன் நஜிற் காரொன்றில் கோர்ட் சூட் சகிதம் வந்து ஏதோ ஒரு கம்பீரம் நிறைந்த கட்டடத்தின் முன்னால் இறங்க

அவனை உள்ளே வரவேற்று அழைத்துச் செல்ல சிகப்பு லிப்டிஸ்க்கில் மினுங்கும் நுனி நாக்கு இங்கிலிஸ்காரி ஓடிவர.....ஆகாயத்தில் வெண்ணிற தேவதையொன்று “ஹாய்” என கைகாட்டிச் சிரிக்க... பட்... அத்தோடு கனவு அறுந்துவிடும்..

ஐயோ என உச்சுக்கொட்டுவான் புப்து.

இப்படி எண்ணற்ற வர்ணங்களின் மல்டி-லக் கனவுகள்... வானவில் விரித்துப் போட்ட பாய்களில் படுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தை வாசிக்கின்ற அற்புதமான கனவுகள்..

ஆனால் கடந்த இரண்டு வருஷங்களில் அவன் பயங்கரமாக நோய்வாய்ப்பட்டு இப்போது இரண்டு மாதங்களில்.

“இது புப்துவா”

என்று கேள்விக்குறிகளினை தயாரிக்கின்ற பார்வைகளுக்கு இரையாகிப் போன பாதி மெலிந்த உடம்போடு... அடிக்கடி அவனுக்கு காய்ச்சல்... உடம்பின் கழுத்துப் பகுதி, அக்குள் பகுதிகளில் வீக்கம்... நெருப்பு மாதிரி நெற்றியில் சூடு...

“ஆ...ஆ...ஆ...”

தாங்கொண்ணா வேதனையில் புப்து அரை மயக்கத்தில் ராப்பகலாய் அரற்ற ஆரம்பித்து அது உச்சுக்கட்டதுக்கு ப்ரமோட் ஆகி தகிதிடு தத்தத்தில் எகிறிப்பாய்ந்த போது....

“அவன உடனடியாக ஹொஸ்பிட்டல்ல அட்மிட் பண்ணிருங்க மிஸ் நர்மதா...”

“ஓக்கே டொக்டர்...”

அம்புலன்ஸில் திணிக்கப்பட்டு

ஹொஸ்பிட்டலில் அதி தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்ட புப்து சரியாக இரண்டு வாரங்கள் கழித்து

“வெரி சொரி புப்து இறந்துட்டான்...”

“வாட்...”

“யெஸ் நர்மதா... இது கடைசிக்கட்டம்... எல்லாமே கை மீறிப் போச்சு... எதுவுமே பண்ண முடியாதுண்ணு ஒங்களுக்கும் நல்லத் தெரியும்...அந்தப் பையன குணப்படுத்த முடியாது...என்ன மருந்து செஞ்சாலும் அவன் செத்திடுவான்னு ஏற்கெனவே தெரிஞ்ச விஷயம்... என்ன செய்ய ... அவன் தலைவிதி அவ்வளவுதான்... மே கோட் ப்ளெஸ் ஹிம்”

பத்தே வயது நிரம்பிய புப்து இதோ புதைக்கப்பட்டு விட்டான்... பூமிக்குள் புதைக்கப்படுவதற்கான புப்துவின் இறந்த உடலை அந்தக் குழிக்குள் வைத்தபோது அவனது ஆன்மா ஒரே ஒரு கேள்வியைத்தான் கேட்டது.

“எனதருமை அம்மா அப்பாவே... நீங்க செஞ்ச தப்புக்காக என்னை ஏன் தண்டிச்சீங்க... பிறக்கும்போதே எனக்கு எயிட்ஸ் நோயையும் பரிசாகத் தந்து இந்த உலகத்துக்கு என்ன அனுப்பி வெச்ச ஒங்க ரெண்டு பேருக்கும் ரொம்ப நன்றி...”

செ. கதிர்காமநாதனின்

வெறும்சோற்றுக்கே வந்தது”

ஒரு அவதானிப்பு

LDI ர்க்சிய மெய்யியல் ஒளியில் இலக்கியம் படைக்க முனைந்த ஈழத்து படைப்பாளர்களில் செ. கதிர்காமநாதன் முதன்மையானவர். மார்க்சியம் உலகைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு மெய்யியல் என்ற வகையிலும், உலகை மாற்றுவதற்கான ஒரு வழிமுறை என்ற வகையிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து உலகில் பெரும் செல்வாக்குச் செலுத்தி வருகிறது. மானுட விழுமியங்களை நோக்கிய மனிதனின் முழுமையான வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கும் சகல தளைகளையும் உடைத்து உண்மையான மனித விடுதலையைப் பெற்றுத்தரும் ஒரு மெய்யியலாக அது கருதப்படுகிறது. இதனை பிரக்ஞைப்பூர்வமாக உணர்ந்த செ. கதிர்காமநாதன் போன்ற ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர், மார்க்சிய ஒளியில் இலக்கியம் படைக்க முற்பட்டனர்.

இலங்கையில் 1940களின் பிற்பகுதியிலிருந்து தமிழ் இலக்கியத்தில் மார்க்சியக் கருத்துநிலையின் செல்வாக்கைக் காண முடிகிறது. அ. ந. கந்தசாமி, கே. கணேஸ், பி. ராமநாதன் ஆகியோரை இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முன்னோடிகள் எனலாம். இவர்களுக்கு இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் தொடர்பு இருந்தது. 1946ல் கே. கணேஸ், பி. ராமநாதன் ஆகியோரின் முன்முயற்சியால் இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. அச்சமயம் முல்க்ராஜ் ஆனந்த் இலங்கை வந்திருந்தார். இச்சங்கத்துக்கு சுவாமி விபுலாநந்தர் தலைவராகவும் மார்க்சிய விசுவாசிகள் உபதலைவராகவும் சரத் சந்திரா, கே. கணேஸ் ஆகியோர் செயலாளர்களாகவும் செயற்பட்டனர். ஆயினும் இது நீடிக்கவில்லை. 1954ல்தான் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இச்சங்கத்தின் பொதுச்செயலாளராக பிரேமஜி ஞானசந்திரமும் துணைச் செயலாளர்களுள் ஒருவராக இளங்கீரனும் செயற்பட்டனர்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் மார்க்சியக் கருத்துக்களை முன்னெடுப்பதில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1960களின் தொடக்கத்தில் இருந்து முக்கிய பாத்திரம் வகித்தது. சமூக சமத்துவம், இன ஒருமைப்பாடு தேசிய ஐக்கியம் என்பவற்றில் இடதுசாரி எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். சோசலிசமே இன முரண்பாட்டுக்கு ஒரே தீர்வு என்றும் அவர்கள் நம்பினார்கள். சாதி அடக்குமுறை, வர்க்க முரண்பாடு,

பொருளாதாரச் சுரண்டல் என்பன இக்கால கட்டத்தில் படைக்கப்பட்ட புனைகதைகள், கவிதைகளின் சில பிரதான பொருளாகின. 1960களின் நடுப்பகுதியில் கம்யூனிச இயக்கத்தில் சீன, சோவியத் பிளவு ஏற்பட்டபோது இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் சோவியத் சார்பு நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. அதிலிருந்து பிரிந்த முந்திய தலைமுறையைச் சேர்ந்த இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன், டானியல் முதலியோருடன் பெனடிக்ற் பாலன், செ. கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன் முதலியோர் மாஓ இசச் சார்புடைய தீவிர இடதுசாரிகளாகப் புனைகதைத் துறையில் செயற்பட்டனர் (பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான்: இணையம்).

1960 தொடக்கம் பல்கலைக்கழகங்களில் உயர்கல்விதாய் மொழிமூலம் போதிக்கப்படலாயிற்று. சிறப்பாகக் கலைத்துறைப் பாடங்கள் தமிழிலும், சிங்களத்திலும் கற்பிக்கப்படவே, பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் பலர் பிறமொழிச் சிறுகதைகளையும், அவற்றின் ஆய்வுகளையும் படித்ததோடமையாது தாமும் எழுத ஆரம்பித்தனர். மலையாளம், ருஷ்ய, வங்காள நவீன எழுத்துக்களுடன், தமிழகச் சிற்சில நவீனத்துவப் போக்குகளும் இவர்களுக்கு ஊக்கியாக அமைந்தன. இவர்களில் செ. யோகநாதன், செ. கதிர்காமநாதன், செம்பியன் செல்வன், செங்கை ஆழியான், துருவன், குந்தவை, மு. பொன்னம்பலம், யோ.பெனடிக்ற் பாலன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

பல்கலைக்கழகங்களில் சோஷலிசப் படிப்பு வட்டங்கள் உருவாகின. 1956க்குப் பின் நடைமுறைக்கு வந்த சுயமொழிக் கல்வியினால் உருவாகிய பட்டதாரி மாணவர்கள் பலர் இவ்வியக்கங்களால் ஈர்க்கப்பட்டனர்.

அவர்களுள் சிலர் சிறுகதை ஆசிரியர்களாகவும் உருவாகினர். செ.கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன், யோ.பெனடிக்ற்பாலன் முதலானோர் இவ்வாறு பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து புரட்சிகர இடதுசாரிச் சிந்தனைப்போக்கின் செல்வாக்குடன் வளர்ச்சியடைந்த சிறுகதையாசிரியர்களாவர். “கைலாசபதி பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகிய பின்னர் மார்க்சிசத்தை ஆதரித்த பல எழுத்தாளர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து தோன்றினார்கள். செ. யோகநாதன், செ. கதிர்காமநாதன் போன்றவர்கள் அதில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள்” என்று நந்தினி சேவியர் (‘ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் மார்க்சிய இலக்கிய பரிச்சயம்’; ஞாயிறு தினக்குரல் டிசம்பர் 10, 2006) குறிப்பிடுகிறார்.

செ.கதிர்காமநாதன் (செ.க.) மார்க்சிசத்தை வெறும் கோஷமாகவோ, பிரச்சாரமாகவோ அல்லது இயக்கமற்ற கண்ணோட்டமாகவோ ஏற்கவில்லை. நடைமுறை வாழ்வியல் அடிப்படையில் விஞ்ஞானபூர்வமாக ஏற்றிருந்தார். அதனால்தான் அவர் தன்னுடைய இலக்கிய அணுகுமுறை பற்றி இவ்வாறு சொல்கின்றார்: “கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்காகவே என்ற கோட்பாட்டை உடையவன் நான். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களது வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்புக்களும், விளைவுகளுமே என்கதைகளின் உள்ளடக்கம். வாழ்க்கை தாங்கொணாத - அழுத்திக் கொல்கிற சமையாக ஏன் இருக்கிறது என்பதைத் துருவித் துருவி ஆராயும் உள்பாங்கே எனது கதைகளின் ஊற்றுக்கண். ஆதலின் கலை கலைக்காகவும் அழகுக்காகவும் எப்படியும் எழுதலாம் என்ற இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் அடியொற்றி வாழ்க்கைக்கு முரணான கற்பனைக் கதைகளைத் தழுவி நிற்கும் சமத்காரம் என்கதைகளுக்குக் கிடையா.”

மார்க்சிய விமர்சகரான பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, தன்னுடைய மாணவனான செ.க பற்றி பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: “தன்னையும் தனது நாட்டையும் பாதிக்கின்ற சகலதையும் நுண்மையாய் வாங்கிக் கொண்டவனே கலைஞன்” என்று ஓரிடத்தில் எழுதினார் அவர். நுண்மையும் நுண்ணயமும் கதிரின் தனிச் சிறப்பாயமைந்தன” (மல்லிகை; டிசம்பர் 1977: 8). இக்கருத்தினை செ.க.வின் “நான் சாகமாட்டேன்” தமீழ் பெயர்ப்பு நூலின் (1942) ராவிஃஃவய.எஉநைஉநபசயிா.நெவஃஃறமைஃஃ1942, ஆம் ஆண்டில் வங்காளத்தில் நிலவிய கொடிய பஞ்சத்தின் பின்னணியில் கிஷன் சந்தர் எழுதிய “ஐ ஊயுமெழுவ னனை” என்ற குறுநாவல்; வீரகேசரி வெளியீடு) முன்னுரையில் பேராசிரியர் கைலாசபதி விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

“உலக மொழிகள் பலவற்றிலுள்ள ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளிகளைப் போலக் கதிர்காமநாதனும் குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் எளிமைநயம் வாய்ந்த எழுத்தாளர் எனலாம். நுண்ணிய விசயங்களையும் சிக்கல், பிக்கல் இல்லாமல் சித்திரிக்கலாம் என்பதைத் திறம்படச் செய்து காட்டியவர் அவர். கதையை நேர்மையுடன் மட்டுமன்றி நேராகவும், சீராகவும் கூறும் பேரிலக்கிய மரபைப் போற்றியவர். இலக்கிய உத்திகள் ஒரு விதத்தில் பாஷன் போன்றவை. அடிக்கடி மாறிக் கொண்டிருப்பவை. அவற்றுக்கு அளவுக்கு மீறிக் கவனஞ் செலுத்தும் எழுத்தாளர் உண்மைப் பொருளைவிட்டு நிழலைத் தொடர்பவர் ஆவார். எளிமையுடன் கருத்தும் கவர்ச்சியும்

உடைய கதைகளைப்படைத்து, ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகில் தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர் கதிர்காமநாதன். தனது எழுத்தை அக்கறையோடும் ஆர்வத்தோடும் கைக்கொண்டதோடமையாது அஃது அக்கிரமம், அநீதி ஆகியவற்றுக்கு எதிரான ஆயுதமாயும் அமைதல் வேண்டுமென்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார் அவர். மானுடத்தின் நலத்திலும், நன்மையிலும் தீவிர ஈடுபாடு உடையவராயிருந்த அவர் அடக்கமானவராக இருந்தமை வியப்புக்குரியதன்று.”

செ.கா.வின் இத்தகைய ஆளுமையை “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” என்ற பிரதியில் அவதானிக்க முடிகின்றது. இக்கதையில் வர்க்க முரண்பாடு கலைத்துவ உத்தியுடன் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மலர்மன்னன் (1972:8) சொல்வது போல், “இந்தக்கதையில் வர்க்க பேதங்களின் அக்கிரமம் பற்றி கோபாவேசமான பிரசங்கங்கள் இல்லை. சமூகக் கொடுமைக்கு எதிரான கோஷங்கள் எதுவும் இல்லை.” உரைப்படைப்பில் பாத்திரங்களின் உணர்வுகள் “வர்க்க ஏற்றத்தாழ்வை” உயிர்ப்புடன் உணர்த்துகின்றன.

2

“ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின், ஒரு காலப்பிரிவின் உதாரண எழுத்தாளனாகக் கதிர்காமநாதனது பெயரையும் எடுத்துக்கூறி வந்தோம். அப்பெயர் நிற்கிறது; நிற்கும். “புகழுடம்பு” என்பது உண்மையில் இதுதான்.

பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ் சஞ்சிகை ஆசிரியன், பட்டதாரி, பத்திரிகையொன்றின் மதிப்புறு உதவியாசிரியன், நாட்டின் உயர் நிர்வாகச் சேவை உத்தியோகத்தன், இருநூல்களின் ஆசிரியன், ஈழத்துத் தமிழ் வாழ்க்கையை உலகின் பல்வேறு மொழிகளிலும் பரப்பி நிற்கும் சர்வதேசச் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெறும் எழுத்தாளன்...

இலக்கிய ஆர்வம் மிக்க முப்பது வயது இளைஞனுக்கு இவற்றைவிட வேறென்ன வேண்டும்?” (1972: 7).

30 வயதில் செ.க. மரணமடைந்த போது ஏற்பட்ட அதிர்வினையே பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இப்படி பதிவு செய்திருக்கிறார். 1972, செப்டெம்பர் முதலாம் திகதி செ.க.வை மரணம் வெற்றி கொள்கின்றபோது, அவர் வாழ்ந்த காலம் 30 ஆண்டுகள், 05 மாதங்கள், 03 நாட்களே! இறுதி மூச்சுக்கு ஓரிரு தினங்களுக்கு முன்னர் அவர் வீரகேசரியில் எழுதிய இறுதிப்படைப்பு “வியட்னாம் உனது தேவதைகளின் தேவவாக்கு.” 1971இல் இலங்கை நிர்வாகசேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து, கமநல சேவைத்திணைக்களத்தின் உதவி ஆணையாளர் பதவியில் அமர்ந்த சூடுஆற முன்னேயே அகால மரணமடைந்தார். “ஆற்றல் உள்ள சிறுகதைப் படைப்பாளியான இவர் இளம் வயதிலேயே இறந்து போனது இலங்கைச் சிறுகதைத் துறைக்கு ஒரு நஷ்டமேயாகும்” என்று “இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி” (1979: 72) என்ற ஆய்வுநூல் குறிப்பிட்டுள்ளது. அவருடைய முதல் ஆக்கம் 1959இல் “சவலை” என்ற பெயரில் வெளியானது. இதன்பின்னர் செ.க. “கலைச்செல்வி” சஞ்சிகையில் எழுதிய “எல்லாம் உனக்காக” சிறுகதையின் மூலமாகவே ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளராக அடையாளம் காணப்பட்டார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முகிழ்த்த

எழுத்தாளரான செல்லையா கதிர்காமநாதன் 1942, மார்ச் 08 இல் யாழ் வடமாராட்சியில் அமைந்துள்ள கரவெட்டி கிராமத்தில் பிறந்தார். வேதாரணியேசுவரர் வித்தியாலயத்திலும், விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றார். 1961இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழிமூலம் உயர்கல்வி பெற்று, 1963 கலைமாணி பட்டம் பெற்றார். பல்கலைக்கழக காலத்திலேயே வீரியம்மிக்க படைப்புக்களை வெளிக்கொணர்ந்தார். பல்கலைக்கழக நண்பர்களாக இருந்த செ.யோகநாதன், செம்பியன் செல்வன், செங்கை ஆழியான் முதலானவர்களின் உறவின் மூலமாக உருப்படியான இலக்கியங்களை உருவாக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான “இளங்கதிர்” சஞ்சிகை அவரது பிரதிகளுக்கு களமமைத்தது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடான “கதைப்பூங்கா”, “விண்ணும் மண்ணும்” என்னும் நூல்களிலும் செ.க.வின் சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“கொட்டும் பனி” என்ற அவரது முதல் சிறுகதை தொகுப்பை, 1968இல் செ.கணேசலிங்களின் விஜயலட்சுமி புத்தகசாலை வெளியிட்டது. இந்நூலிற்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டல விருது கிடைத்தது. “இவரது “கொட்டும் பனி” சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு” (“இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி”; 1979: 72) என்பது ஆய்வாளர்களின் கணிப்பாகும். செ.கதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன், நீர்வை பொன்னையன் ஆகியோர் இணைந்து “மூவர் கதைகள்” என்ற சிறுகதை தொகுப்பை வெளிக்கொணர்ந்தனர். இதனை நவயுகப் பதிப்பகம் 1971இல் வெளியிட்டது. இதில் ஆளுக்கு மூன்று கதைகள் என்ற முறையில் ஒன்பது சிறுகதைகள் உள்ளன. “பொதுவான தத்துவத்தையோ - கொள்கையையோ - சித்தந்தத்தையோ - எழுத்தாளர்கள் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டாலும் வாழ்க்கைக்குப் புறம்போகாமல் இயங்கி எழுதினால் ஒரேவகையான கதைகளையோ, ஒரே அச்சில் வார்த்தைவைய என்று கூறத்தக்கவற்றையோ எழுத வேண்டியதில்லை என்பதற்கும் கலைத்துவத்திற்கும் தத்துவத்திற்கும் முரண்பாடு இருக்க வேண்டியதில்லை என்பதற்கும் இக்கதைகள் ஓரளவு உதாரணங்களாக உள்ளன என்பது எமது பணிவான அபிப்பிராயம்” என்று முன்னுரையில் எழுதியுள்ளனர். இதில் செ.க.வின் வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது, ஒரே குடிசைகளைச் சேர்ந்தவர்கள், தாய்மொழி மூலம் ஆகிய பிரதிகள் உள்ளன.

வீரகேசரி பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியராக பணியாற்றிய காலத்தில் பல்துறைச்சார்ந்த ஆக்கங்களை படைத்தார். ஆங்கிலம், மலையாளம், உருது மொழிப் படைப்புக்களை தமிழ்பெயர்த்திருக்கிறார். இவர் மிகச் சிறந்த மொழிப்பெயர்ப்பாளர் என்பதற்கு “நான் சாக மாட்டேன்” என்ற நூல் சாட்சியம் சொல்கிறது. சிறுகதைகள், மொழிப்பெயர்ப்பு, அறிமுகங்கள், இலக்கியக் குறிப்புக்கள் என்று அவருடைய ஆளுமை பலதளங்களில் இயங்கியிருக்கிறது.

தன்னுடைய சொந்த கதை என்று செ.க. குறிப்பிடுகின்ற “ஒரு கிராமத்துப்பையன் கல்லூரிக்குப் போகிறான்” (1966) என்ற சிறுகதையை விமர்சகர்கள் பாராட்டியிருக்கின்றனர். உலக மொழிகளில் வெளியிட “யுனெஸ்கோ” அமைப்பு இக்கதையை தேர்ந்தெடுத்தது. இலங்கை தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களிலும் இக்கதையை

பதிவுசெய்துள்ளார்கள். ஒரு கிராமத்து ஏழைச்சிறுவன் கல்வியை பெறுவதற்காக அனுபவிக்கின்ற அவலங்களை சொல்லுகின்ற இச்சிறுகதை, ஒரு சமுதாயத்தின் வெட்டு முகத்தை அச்சொட்டாக தொட்டுக் காட்டியுள்ளது. இவ்விடத்தில் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி சொல்கின்ற கருத்தொன்று அவதானிக்கத்தக்கது. “தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கும் இலக்கிய வாழ்க்கைக்கும் அதிக வேறுபாடும் இடைவெளியும் இருத்தலாகாது என்ற சிறந்த கருத்துடையவராயிருந்த ஆசிரியருக்குத் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை வாழ்க்கை சவாலாகவும் போராட்டமாகவுமே இருந்தது. அவற்றை ஏற்று இனிமை நம்பிக்கையுடன் வாழ முயன்றார் கதிர்காமநாதன் 1972: 8).

ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்கு போகிறான், அதனாலென்ன பெருமூச்சுதானே, வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது ஆகியன கவனிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்ட உரைப்படைப்புக்கள் ஆகும்.

3

“ஓரளவுக்கு ‘வழமையான’ சிறுகதை வடிவத்தில், அமைந்துள்ள ‘வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது’ என்ற கதை” என்று “மூவர் கதைகள்” நூலின் முன்னுரை (1971.05.01) சொல்கிறது. இச்சிறுகதை 1971 ஜனவரி “அஞ்சலி” இதழில் வெளிவந்தது. “கார்க்கி” என்ற இந்திய இதழில் இது மீள பிரசுரிக்கப்பட்டது. இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தினால் சிங்களமொழியில் பெயர்ப்பதற்காக தெரிவுசெய்யப்பட்டது. 2009 ஆம் ஆண்டு அறிமுகம் செய்யப்பட்ட இலங்கை க.பொ.த. உயர்தர தமிழ்மொழி பாடத்திட்டத்திலும் “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” என்ற இக்கதை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பாடத்திட்ட “ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டி” கதைபற்றிய அறிமுகக் குறிப்பில், கதாசிரியர் வெளிப்படுத்த விழைந்த விடயத்தை பின்வருமாறு குறித்துள்ளது:

“முதலாளிமார் அதிகாரமும், அவர்களிடம் கூலிக்கு வேலைசெய்யும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் மனவுளைச்சலும்” (தமிழ்: தரம் 12: ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டி: 2009: 65).

கிராமிய விவசாய பின்னணியில் வாழ்ந்து அல்லல்படும் ஏழ்மைக் குடும்பமொன்றைச் சேர்ந்த வள்ளி என்ற பதினொரு வயது சிறுமி, பெரும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும் கனவுகளுடனும் கொழும்பைச் சேர்ந்த பணக்காரக் குடும்பமொன்றில் வீட்டுவேலைக்காரியாக அமர்த்தப்படுகிறாள். சிறுமி அந்த பணக்கார வீட்டில் சுதந்திரமின்றி மன உளைச்சலில் சிக்கித் திணறுகிறாள். சுதந்திர வாழ்வைத் தேடி மீண்டும் அவள் தன்வீட்டுக்கு செல்லுதலே “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” என்ற பிரதியின் மையக்கதையாகும்.

தன்னுடைய வாழ்வியல் இருப்பிடத்தில் அனுவிக்கின்ற வறுமையும் துயரமும் அந்நியமான அந்த பணக்கார வீட்டில் கிடைக்கின்ற சுகத்தைவிட உயர்ந்தது என்ற உண்மையை வள்ளி உணர்வுபூர்வமாக உணர்கிறாள் என்பதை செ.க. உணர்ச்சி ததும்ப சொல்லியிருக்கிறார்.

ஏழ்மையும் இன்மையும் இருந்தாலும் வயிற்றுப் பசிக்காக (சோற்றுக்காக) மட்டும் மனிதர்கள் சுதந்திரத்தை யும், உரிமையையும், மானத்தையும் இழந்து வாழ்வதில் திருப்தி காண்பதில்லை என்பதை உணர்த்துவதே இந்த உரைப்படைப்பின் பிரதான செய்தியாகும். வறுமையில் வாடினாலும் கௌரவமான சுதந்திர வாழ்வே உயர்ந்தது என்பதையே செ.க. புலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

மார்க்சிய சிந்தனை அடிப்படையே இப்பிரதியில் உட்பொதிந்து காணப்படுகின்றது. மனிதனை இனஜீவி (Species Being) என்றும் மனித வாழ்வை இன வாழ்வென்றும் கார்ல் மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார். மிருக வாழ்வுக்கும் மனித வாழ்வுக்குமுள்ள பிரதான வித்தியாசம், மிருகம் நேரடியாகவே வாழ்க்கை நடவடிக்கையுடன் சேர்ந்தது என்பதும் அது தன்னிலிருந்து வேறுபடுவ தில்லை என்பதுமே. அது அதன் வாழ்க்கைச் செயல் என்று மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். மனிதன் தன் விருப்புக்கும் தன் உணர்வுக்கும் பொருளாக வாழ்வுச் செயலைப் படைக்கிறான். இதில் உணர்வு வாழ்க்கைச் செயல் (Conscious Life Activity) அடங்கியுள்ளது. இன ஜீவிகளான மனிதனோ மிருகமோ ஐட உலகில் வாழ்வனவே. “வாழ்க்கைச் செயலும் உற்பத்தி வாழ்வும் முதலாவதாக மனிதனுக்குத் தோற்றமாவது தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் வெறும் கருவியாகவே” (Economic Philosophic Manuscripts of 1844, 1977:73) என்று மார்க்ஸ் குறிப்பிடு கிறார். சுதந்திர உணர்வு நடவடிக்கையே ஒரு இன ஜீவி யின் பண்பாகும் என்பது மார்க்ஸின் கருத்தாகும். இத்தகைய சுதந்திர உணர்வே வள்ளி என்ற பாத்திரத்திற்குள் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

மனிதன் உடனடியாகப் பெறுவது மிருக வாழ்வுச் செயலாகும். உண்பதோ, குடிப்பதோ, இனவிருத்தி செய்வதோ இதில் அடங்கும். ஆனால் மனிதனுக்கு, உணர்வு வாழ்வுச் செயல் என்று வேறொரு பகுதியும் உண்டு. இப்பகுதியே மிருகத்திலிருந்து மனிதனை வேறு படுத்துகின்றது. “அவன் இன ஜீவியும் அதனால் அவன் உணர்வு ஜீவியும் ஆவான்” (1977: 77) என மார்க்ஸ் கூறு கின்றார். அவனுடைய சுயவாழ்வே அவனுக்குரியது. இதனாலேயே அவனது செயல் சுதந்திரச் செயல் (Free Activity) ஆகிறது. அந்நியமான உழைப்புத்தான் (Estranged Labour) இதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது (இதுபற்றி விரிவாக அறிய பார்க்க, பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸ்; மார்க்ஸிய மெய்யியலில் அந்நியமாதல்: இளங்கதிர் - 1991/92).

இச்சிறுகதையில் வள்ளி என்ற வேலைக்கார சிறுமி “அந்நியமான உழைப்பினை” தூக்கியெறிந்து, “உணர்வு ஜீவி”யாக வாழ முற்படுகின்றாள்.

சுதந்திர பட்சியாக பாடிப்பறந்த கிராமிய பின்புல மும், பின் அடக்கி ஓடுக்கப்பட்ட வேலைக்காரியாக உழன்ற கொழும்பு நகர பின்புலமும் இச்சிறுகதையில் சிறப்பாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக செ.க.வின் ஓரிரு வரிகள்:

(அ) அவள் கண்டதெல்லாம் வெறும் புழுதி ரோட்டுக் களும், காட்டுமரஞ் செடிகளும் காய்ந்து கறுத்த சில மனிதர்களும், டிராக்டர்களும் மட்டுமே.

(ஆ) நீண்ட அகலமான தார் ஊற்றப்பட்டு ஒப்பரவு செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான ரோட்டு அது. எந்த நேரமும் அந்த ரோட்டு சுறு சுறுப்பாகக் காணப்படுகிறது. அடிக்கடி பஸ்களும், கார்களும், அங்குமிங்குமாக அலையெறிந்து கொண்டிருக்கும். மனித வெள்ளமுமாக அது நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய பரபரப்பான மலேந்திர ஜாலங்கள் நிறைந்த ரோட்டுக்களைத் தெரியாது.

கிளிநொச்சி கிராமிய சூழலும், கொழும்பு நகர வீதிகளுக்கூடாக நகர்புறச் சூழலும் வர்ணிக்கப்படு கின்றன. கிராமியச் சூழல் மண்வாசனை கலந்த மனித

உணர்வுகளுடன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கொழும்பு நகர் புறச்சூழல் பகட்டுவாழ்வில் ஒப்பனைச் செய்யப்பட்ட இயத்திரத்தனம் சூழலுகின்ற வாழ்க்கைச் சூழலைப் பிதிபலித்துக் காட்டுகின்றது.

கிராமத்து (கிளிநொச்சி) விளையாட்டுக்கள் இக்கதையில் அழகியல் பூர்வமாக முன்வைக்கப் பட்டுள்ளன. செ.க.வின் சொற்களில் சொல்வதானால், “பற்றைகளிலே படர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் குன்று மணிச் செடிகளைத் தேடிப்பிடித்து இளம்பருவத்திலிருக்கும் குன்றுமணிக் காய்க்கொத்துக்களைப் பறித்து அதற்குள் மெல்லின றோஸ் நிறத்திலிருக்கும் மணிகளை மாலை யாகக் கோர்ப்பது, அவர்களுக்குப் பிரதியைத்தருகிறது அல்லது குறிஞ்சாக் கொடியின் கீழ், முற்றிய காய்கள் வெடித்துப் பிளந்து, பஞ்சு பறந்து, உதிர்ந்து கிடக்கும் கோதுகளைப் பொறுக்குவார்கள். அது பாம்பைப் போன்றிருக்கும். அந்தக் கோதில் இரு சிறு துவாரமிட்டு, குன்று மணிகளை, கருமை நிறம் தெரியத்தக்கதாகச் சொருகிவிட்டால் அப்புறம் பேசவே வேண்டியதில்லை. நிஜமான பாம்பேதான்! அதை ஆடவைக்கிற இரகசியம் அவர்களுக்குத் தெரியும். நீண்ட கூந்தல் மயிரைக் கோதின் முனையில் துளை இட்டு முடிந்து இவ் இரண்டையும் தென்னை ஈர்க்கில் தொடுத்துவிட்டபின் பார்க்க வேண்டுமே! பாம்பு துள்ளித் துள்ளி ஆடும்! சீறிச் சினந்து ஆடும்! பாய்ந்து பாய்ந்து கொத்தும்!... அல்லது குரும் பட்டைத்தேர் கட்டி விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.” இந்த விளையாட்டுக்களில் கிளிநொச்சியின் மண்வாசனையும் கிராமத்து பிள்ளைகளின் சுதந்திர உணர்வுகளும் உட்பொதிந்துள்ளன.

செ.க. இக்கதையின் இடையிலே கிளிநொச்சி பிரதேசத்து சாதிமுரண்பாட்டின் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் தொட்டுக்காட்டியிருக்கிறார். “வள்ளிக்கென்று ஒரு பழைய தட்டத்தைக் கொடுத்து, தரையிலே உட்கார்ந்து சாப்பிட வேண்டுமென்றும் ஒருபாயைக் கொடுத்து சமயலறையின் ஒரு மூலையிலே விரித்துப் படுக்குமாறு கூறிய பொழுது அவர்களது அந்தவிதிக்குப் பணிந்தவளாக அவள் தன்னைக் காட்டிக்கொண்ட போதிலும் ஒரு கேள்வி அவளுக்குள்ளேயே பிறந்தது.” பணக்கார வீட்டின் ஏற்றத் தாழ்வை இவ்வாறு சொல்லிய பின்னர், கிராமத்து சாதி ஏற்றத்தாழ்வை சொல்கின்றார்: “ஒரு குரல் ஆவேசமாகக் கிளர்ந்தது. அவள் வேளாளர் பெண்! தாழ்த்தப்பட்டவர்களை வீட்டுக்கு வெளியே நிறுத்தி, அவர்களது கை மண்டையிலே செம்பு ஓட்டிக்கொள்ளாமல் குபுகுபு வென்று தண்ணீர் ஊற்றிய ஒரு உயர்சாதிப் பெண்ணாகக் கிளிநொச்சியிலே உலாவி வந்த ஒருத்திக்கு..” ஏற்றத் தாழ்வை இரு படிமுறைகளுக்கூடாக எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறார். ஆயினும் ஆசிரியர் சொல்லியிருக்கிற முறையில் மெல்லிய அளவில் செயற்கைத்தனம் தெரிகிறது. “ஒரு கேள்வி அவளுக்குள்ளேயே பிறந்தது, ஒரு குரல் ஆவேசமாகக்கிளர்ந்தது” போன்ற தொடர்கள் கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றுக்களாகவே தெரிகின்றன.

“வயிறு நிறைந்தால் போதுமா? மனம் நிறைய வேண்டாமா?” என்ற மெய்யியலை மையப்படுத்தி உரு வாக்கப்பட்டுள்ள இச்சிறுகதையின் தலைப்பு கதையோட்டத்துடன் இணைந்து நிற்கின்றது. கிராமத்து குடிசையிலிருந்து நகரத்து மாளிகைக்கு வள்ளி என்ற சிறுமியை இடம் பெயரச் செய்வது சோறுதான்! இறைச்சி,

மீன், முட்டையை ருசித்திராத வள்ளி குடும்பத்தினர், சாம்பல் மொந்தன் வாழைக் காய்களை வெட்டி நறுக்கி பூசனிக்காய்களைப் பிளந்து துண்டுகளாக்கி தினமும் உருவாக்கப்படுகின்ற உணவில், சோறு மற்றும் இறைச்சி, மீன், முட்டை என்பன வெறும் கனவுகளாவே தெரிகின்றன. கனதியான உணவுக்காகவும், குடும்ப சுகமை குறையும் என்ற பெற்றோரின் உள்நோக்கத்திற்காகவும் வள்ளி பணக்கார வீட்டு வேலைக்காரியாக்கப்படுகிறார். இவ்வடிப்படையில் “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” என்ற தலைப்பு பொருத்தமாகின்றது.

இந்த தலைப்பு தர்க்கரீதியாக இன்னொரு வகையிலும் பொருத்தமாகின்றது. பணக்கார மாளிகையில் நண்பர்கள் இல்லா தனிமையில் வள்ளி அவதிப்படுகிறார். ஊமானியின் அடக்கு முறைகளில் வெறுப்படைகின்றார். இறைச்சி, மீன், முட்டை கனவுகள் நிஜமாகினாலும், சிறகு முறிந்த ஒரு கூண்டு வாழ்வையே அனுபவிக்கின்றார். குடிசையின் சுதந்திரத்தில் தாயிடம் உரிமையோடு வாழ்நிறைய வாங்கி உண்ணுகின்ற உரிமையை இழந்துவிட்ட நிலையில், வெறும் சோற்றுக்காக வந்ததன் விளைவை உணர்கிறார். வள்ளியின் இந்த அனுபவ எல்லையில் விடுதலையின் உணர்வு தோன்றுகின்றது. வள்ளி குடிசையின் உணர்வுச் சுதந்திரத்தில் வாழ முனைகின்றார். இந்த விளக்க விரிவிலும் “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” என்ற தலைப்பு மிகப்பொருத்தமாகின்றது.

வறுமையில் திக்கித் திணறுகின்ற ஏழை குடும்ப இருப்பியலை அவதானிக்கின்ற போது, மிகத்துயர் தழ்ந்ததாகவே காணப்படுகின்றது. இதன் பிரதிபலிப்பையே இக்கதை கலைநுணுக்கத்துடன் படம் பிடித்துள்ளது. வெறும் சோற்றுக்காக பணக்கார மாளிகைகளில் அடிமைகளாக வாழும் மக்களது மன உளைச்சல்களே இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. சோறா? சுதந்திரமா? என்ற வினாக்களுக்கான விடையாகவே இக்கதையை செ.க. எழுதியுள்ளார். சொத்துடைய பணக்கார வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஊமானி, சொத்தில்லாத குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வள்ளி என்ற சிறுமி “வெறும் சோற்றுக்காக” வேலைக்காரியாக வந்துள்ளதாக எண்ணி அடாவடித்தனமாக செயற்படுகின்றார். ஊமானியின் செயல்கள் அல்லது குரல் முதலாளித்துவத்தின் பிம்பங்களாகவே பிரதிக்கை பெறுகின்றன. இந்த நிலை மாற்றப்படவேண்டும் என்ற தன்னுடைய உணர்வினையே “வள்ளி”க்குள் செ.க. உயிராக்கியுள்ளார். சொத்துடையவர், சொத்தில்லாதவர் என்ற வர்க்கமுறைமை இருக்கின்ற வரையில் ஏழைகளின் வாழ்வு உயர வழி இல்லை. இந்த “பூர்ஷ்வாத்தனம்” ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்ற உள்ளுணர்வே இந்தப் பிரதியின் அடிநாதமாக உள்ளது. வெறும் சோற்றுக்காக வாழ்வதைவிட சுதந்திரமாக வாழ்வதையே வள்ளி விரும்புகின்றார். “வெறும் சோற்றுக்காக வந்தது” என்ற ஊமானியின் கருத்தியலை தகர்த்தெறிந்து, பண பலத்தால் சுதந்திரத்தையோ, உரிமைகளையோ, உணர்வுகளையோ பெறமுடியாது என்பதையே இக்கதை மூலமாக கொண்டுள்ளது. தலைப்பு முதல் முடிவு வரை இதுவே இழையோடுகின்றது. இந்த உரைப்படைப்பினை எழுதுகின்ற காலப்பகுதியில் செ.க. மாவோ இசச் சார்புடைய தீவிர இடதுசாரியாக இருந்ததுடன், இளைஞனாகவும் இருந்தார் என்பது அவதானத்திற்குரியது.

கதா மாந்தர்களுக்கூடாகவே இக்கதை உணர்ச்சி பூர்வமாக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதையில் உலாவருகின்ற மாந்தர்கள் உணர்வு பூர்வமானவர்கள். பாத்திரங்களின் உணர்வுப்பூர்வமான சித்திரிப்பே சிறுகதையை நல்ல கதையாக்கியுள்ளது. வள்ளி, அவளின் தாய், தந்தை கந்தன், தங்கை காந்தி, பணக்கார வீட்டு தம்பதியினர் ஆகிய பாத்திரங்களின் மனஉணர்வுகள் கதையாக்கப்படுகின்ற செய்நேர்த்தியில், வாசக மனதை வசீகரிக்கும் நுட்பம் பளிச்சிடுகின்றது. இப்பாத்திரங்கள் வாசகமனசுக்குள் உள்நுழைந்து அதிர்வினை நிகழ்த்துகின்றன.

இந்த உரைப்படைப்பின் மூலப்பாத்திரம் வள்ளி. கதையை இவளே முழுமையாக ஆக்கிரமித்து ஆளுகிறார். ஒரு பதினொரு வயது சிறுமி. ஆனால் அவளது சிந்தனையும் செயலும் வயதை மீறிய நிலையில் இருக்கின்றது. இது மிகையாக இருந்தாலும், குறையாக தெரியவில்லை.

வள்ளியின் மன ஓட்டத்துடன் கதை ஆரம்பமாகின்றது. “யன்னல்களைத் திறந்து விட்டால் வெளியே நோட்டுத் தெரிகிறது” எனத்தொடங்கி “அவளது பார்வைக்கு எட்டக் கூடிய தூரத்திலேயுள்ள அந்த நோட்டிலே என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வள்ளிக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டது” என விரியும் கதை தொடக்கத்திலும், “நான் மாட்டன், வரத்தான் போறேன்!” என்ற முடிவிலும் வள்ளியே கதை பொருளாகிறார்.

வள்ளியின் “சிறுகொடிந்த, வாயிழந்த” நிலையே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. தன்னுடைய உறவுகளுடன் வள்ளி, வறுமைக்கு மத்தியில் சுதந்திரமாகவும், உரிமையோடும் வாழ்ந்த நிலையையும், வேலைக்காரியாக்கப்பட்ட டாம்பீகமான பணக்கார மாளிகைக்குள் சுதந்திரமும், உரிமையுமற்று வாழும் நிலையையும் சித்திரிப்பதன் மூலம் அவளது “சிறுகொடிந்த, வாயிழந்த” நிலை சித்திரமாக்கப்பட்டுள்ளது. இரு களங்களிலும் வள்ளியின் சங்கதிகளே காட்டப்படுகின்றன.

வேலைக்கமர்ந்த வீட்டில் வள்ளிக்கென்று “புதிய விதி” சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றது. அது அவள் மனதில் கேள்விகளை எழுப்புகிறது. அவளுக்காக சாப்பிட பழைய தட்டம், அருந்த தனிக்கிளாஸ், தரையில் உட்கார்ந்து சாப்பிடப் பணிக்கப்படுதல், சமயலறை மூலையில் விரித்துப் படுக்க பாய் போன்ற நடைமுறைகள் மூலமாக அவளுக்கான “இடம்” வரையறை செய்யப்படுகின்றது. இந்த நியமங்களுக்கு இணங்க அவள் இயங்க வேண்டுமென்ற “புதிய விதி” அவளது பிறந்த வீட்டில் இருக்கவில்லை. தன்னுடைய வீட்டில் சமஉரிமையுடனும், உயர் சாதிக்குரிய அந்தஸ்துடனும் வாழ்ந்தவளுக்கு இந்த ஏற்றத்தாழ்வு மனசுக்குள் எதிர்ப்புணர்வைத் தூண்டுகின்றது. இந்தப் பாரபட்சம் ஏன் என்ற கேள்வி அவள் உள்ளத்தில் எழுகின்றது.

தாய் வீட்டுக்குத் திரும்புவதென்ற வள்ளியின் உறுதிக்கொண்ட நிலை, உண்ண வழி இல்லாவிட்டாலும் சுதந்திரத்தோடும் உரிமையோடும் வாழவேண்டும் என்ற ஆவலைக் காட்டுகின்றது. அலட்சியத்துடனும், அவமதிப்புடனும் தரப்படுகின்ற மிகுதிச் சோற்றை விட, வீட்டில் வறுமையின் பிடியில் உரிமையுடன் வாழ முற்படுகின்ற அவளது சுதந்திர உணர்வினைக் காட்டுகின்றது.

பிறந்த வீட்டில் சுதந்திரப்பறவையாக வாழலாம் என்ற உணர்வே, தாய் வீட்டிற்கு திரும்புவதென்ற வள்ளியின் மன உறுதிக்கு காரணமாயிற்று.

வள்ளியின் மன உணர்வுகளை செ.க. உயி ரோட்டமாகவும் யதார்த்தமாகவும் சொல்லியிருக்கின்றார். பணக்கார மாளிகை சூழலில் அவள் விளையாட்டுத் தோழிகளை எதிர்பார்த்தாள். பகட்டான உடையணிந்து வண்ணத்துப்புச்சிகள் போலத் திரியும் சிறுமிகள் அவளுடன் பேசுவதை தவிர்ந்து விட்டனர். அவர்களது பார்வை அவளை ஏனெனம் செய்வதாக இருந்தது. யன்னலுக்கு ஊடாக அவர்களை கூப்பிட அஞ்சினாள். சொந்த மண்ணில் அவள் ஓடி ஆடி விளையாடிய காட்சிகளை மனசுக்குள் காட்சியாக்கிப் பார்த்தாள். சிறுமி ஒருத்தியை அழைத்த போதும் அவள் “முடியா” என மறுத்து விட்டமை வள்ளியின் மனதை பாதித்து விடுகின்றது.

இறைச்சி, மீன், முட்டை போன்ற உணவுகள் கொழும்பு வீட்டில் கிடைத்தாலும், எஜமானர்கள் சாப்பிட்ட பின்னர், அவர்கள் தருவதையே உண்ணவேண்டும் என்ற நியதி இருந்தது. ஆனால் தன்னுடைய வீட்டில் ஆரவாரத்துடன் சத்தமிட்டு, தாயிடம் உரிமையோடு கேட்டு விரும்பியவாறு வாழ்நிறைய சாப்பிடுகின்ற அந்த உரிமையை இங்கு இழந்துவிட்ட நிலையை வள்ளி உணர்கின்றாள். விரும்பிய இடத்தில் படுக்கக்கூட இயலாத கூண்டுக்கிளி வாழ்வதான் பணக்கார வீட்டில் இருக்கின்றது என்பதனையும் உணர்கின்றாள்.

எஜமானர்களின் பேச்சுக்களை அவளது பிஞ்சு உள்எம் ஏற்கவில்லை. “உள்ளர் அதிஷ்டம்தானடி எங்களடை வந்திருக்கிறாய்” என்று எஜமானி கூறிய போது, “எங்கடை வீட்டில் இருக்கிற சொகுசை உங்களுக்கு என்னம்மா தெரியப்போகிறது?” என்று வள்ளி கூறியமை அவளது உணர்வை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

தந்தை வந்தபோது, “நான் வரப்போறன். இங்கு நிற்க மாட்டேன்” என்று அவள் கூறியமையும், தந்தை மறுக்கையில், “ஏலாது நான் வரப்போறன், காய்ஞ்சு செத்தாலும் சரி வருவேன்” என்று அவள் உறுதியுடன் கூறும் கூற்றுக்கள் மூலமாக செ.க. வள்ளியின் உணர்வுகளை உணர்ச்சிபூர்வமாக செதுக்கியிருக்கிறார்.

கந்தன் வள்ளியின் தந்தை. வயிறு நிறைய கள்ளை நிரப்பிக்கொள்கின்ற இவன் குடிகாரன். மனைவியை அடித்து துன்புறுத்துபவன். கோபம், வெறுப்பு, பொறுப்பற்ற தன்மை, அறியாமை, அடிமைத் தனம் முதலியன இவனுக்குரிய குணவியல்புகள். இவனை அறியாமையின் சின்னமாக செ.க. படைத்திருக்கிறார். கதையின் முடிவுப்பகுதியில் இவனது சுயரூபம் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தாயின் வேண்டுகளின் பேரில் வள்ளியை வீட்டுக்கு அழைத்துவர எஜமான் வீட்டுக்குச் செல்கிறான். மாளிகை போன்ற இல்லத்தைப் பார்த்து பிரமித்துப்போகிறான். இதுபோன்றதொரு வீட்டை ஏழு தலைமுறை சென்றாலும் தனது சந்ததியால் கட்டிமுடிக்க இயலாதென்ற திடமான நம்பிக்கை ஏற்பட்டது என செ.க. கூறுகின்ற போது கந்தனின் கையாலாகாத் தன்மை, அடிமையுணர்வு என்பன வெளிச்சமாகின்றது. மாளிகையின் சொகுசு காட்சிகளை பார்த்து தன் மகளை அதிஷ்டக்காரியாக எண்ணு

கின்றான். “அவள் பிறந்த நட்சத்திரத்தை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். திருவோணம், ராணியாட்டம் வாழுவாள் என்று சோதிடர் சொல்லி இருக்கிறார்...” இந்த வரிகளின் அர்த்தத்தளத்தில் அறியாமை இருளில் கனவு நிலையில் வாழுகின்ற கிராமிய சமூகத்தின் மூட நம்பிக்கை களையே செ.க. எடுத்துச்சொல்ல முனைந்திருக்கின்றார்.

“ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கி, கைகட்டி எஜமானுக்கும் அவரது மனைவிக்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு வள்ளிக்கென்று பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப் பட்டிருந்த கிளாசில் தேநீர் வந்தது! புனிதமான கோயி லொன்றுக்குள் பிரவேசித்த, தேவி சமேதரராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆண்டவன் முன்னால் பக்திப் பரவசமாக நிற்கும் ஒரு பக்தனைப் போல அவன் குரல் தளதளத்தது.”

“எனது தெய்வங்களே! இதெல்லாம் என்னத் துக்கு?...” என்று அடிமைசமூகத்தின் அவலநிலையை செ.க. தத்துவரூபமாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்.

“நில்லடி... என்றை குணம் தெரியுமே?” என்று மகளை அதட்டி கர்ஜிக்கும் போது, கந்தனின் கையாலாகாத வீராப்பு தெரிகின்றது. மரபுநிலை அடிமைகளுக்கு குறியீடாக கந்தன் என்ற பாத்திரத்தை யதார்த்த பிரக்ஞையுடன் செ.க. படைத்திருக்கிறார்.

வறுமையின் கொடூரத்திற்கு குறியீடாகத்தான் காந்தி பாத்திரத்தை செ.க. சிருஷ்டித்திருக்கிறார். காந்தி வள்ளியின் தங்கை. மெலிந்து வரண்டு கிடக்கும் தன்னை கொழும்புக்கு வேலைக்காக அனுப்பாமல், தமக்கை வள்ளியை அனுப்புகின்ற தாயிடம் கோபித்துக் கொள்கின்ற பரிதாபத்துக்குரிய சிறுமியாக வலம் வருகின்றாள். கொழும்பில் வள்ளிக்கு இறைச்சி, மீன், முட்டை உணவாகக் கிடைக்கும் என்றதும் காந்தி கொதிப்படை கிறாள். அவளின் கண்ணீர் வாசகனுக்குள் வழியுமாறு மிக உருக்கத்துடன் செ.க. காந்தியை உருவாக்கியிருக்கின்றார். பின்வரும் வரிகள் இதற்கு உதாரணம்: “அவளை விட நான்தானே ஒல்லி. எனக்குத்தானே கைகொல்லாம் எழும்பு தெரியுது. நான்தானே பேத்தைச்சி மாதிரி இருக்கிறேன்? என்ன அனுப்பினா கொழுத்து வந்திடுவேன்...” இத்தகைய வறுமையின் அநியாயங்களை அவதானித்ததாலா பாரதி “தனியொருவனுக்கு உண வில்லை எனில் ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்று கவிப்போர் செய்தான்?

முதலாளித்துவத்தின் அல்லது பணக்கார உயர்வர்க்கத்தின் படிமங்களே எஜமானும் எஜமானியும். இவர்கள் பணக்காரரின் மனப்போக்குகளை பிரதிபலிக்கின்றார்கள். அடக்கு முறையின் சின்னங்களாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் தந்திரம், போலி அன்பு, பணத்திமிர் முதலான அட்டகாசங்களின் அட்சரங்கள். பின்வரும் உரையாடல்கள் அவர்களது உள்பாங்கை காட்டுகின்றன.

(அ) டியோவ் வள்ளி இப்படியெல்லாம் உன்றை வீட்டிலே சாப்பிட உனக்குக் கிடைச்சிருக்காடி? வரையிக்கை பயித்தங்காய் மாதிரி, பேத்தைபத்தி வந்தாய்! இப்ப என்னடா என்றால் ஆனைமாதிரி கொழுத்துட்டாய்! இந்தச் சொகுசெல்லாம் உனக்குத் தொடர்ந்து வேணு மெண்டால் நல்ல பிள்ளையாக எங்களோடை நெடுக இருக்க வேணும்! இல்லையோ பேந்தும் போய், உங்கடை குச்சிவீட்டுக்குள்ளை நாய், பண்டி வாழ்க்கைதான் நீ வாழுவாய்!”

(ஆ) வேறு வீடுகளில் என்றால் வேலைக்காரிகளுக்கு சாப்பிடவும் குடாதுகள். உனக்கு வேலையும் குறைவு. அம்மா உனக்கு செல்லமும் தாறா.

(இ) செல்லம் கொடுத்து விட்டாய்.

(ஈ) அங்கையென்ன, உனக்கு கோதம் பை றொட்டியும் அரைக்குறைச் சோறும், சம்பலும் தானே உன்ரை கொப்பன், கோத்தை சமைத்துப் போடுவினம்!

எஜமான தம்பதியினரின் இத்தகைய உரையாடல்கள் பணக்காரவர்க்கத்தினரின் வாய்க் கொழுப்பான வார்த்தைகளாகவே வெளிப்பட்டுள்ளன. எஜமான், எஜமானி ஆகிய பாத்திரங்கள் மூலமாக முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் அழுக்கு முகங்களை செ.க. அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

5

செ.க. செயற்கைத்தனமில்லாத எழுத்து உளியால் இந்த சிறுகதையை செதுக்கியுள்ளார். பாவனைகளோ, பகட்டுக்களோ இல்லா மொழிநடை. கிராமத்து மண்ணில் முளைத்த “குன்று மணிச் செடிகளை”ப் போல அழுத்தமும், அடர்த்தியும், வீர்யமும் மிக்க இயல்பான மொழிநடை. வன்னிப்பிரதேச மக்களின் தனித்துவமான பேச்சு மொழி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “அவவுக்கு நெடுக வாரப்பாடு தன்ரை மூத்த மேளிலைதான். பாப்பம்... பாப்பம்...இனிப்பாப்பம்” என்ற சொற்கள் இதற்கு உதாரணமாகின்றன.

கொழும்பு நகரத்து பேச்சு மொழியையும் பிரக்களையுடன் கையாண்டுள்ளார் என்பதற்கு பின்வரும் வரிகள் எடுத்துக்காட்டு: “உன்ரை வீட்டிலே அரையும் குறையுமாகச் சாப்பிடக்கூட வழியில்லாமல் கிடந்து சாக இருந்த நீ உன்ரை நல்ல காலத்துக்குத்தான் இங்கே வந்திருக்கிறாய். இப்படியான ஒரு சொகுசான அறை கூட உனக்குப்படுக்கை கிடைச்சிருக்காது.”

பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் இயல்பான பேச்சு மொழியில் அமைந்திருக்கின்றன. கதை சொல்லியின் கருத்துக்கள் எளிமையான இலக்கிய

மொழியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சிறிய. பெரிய வாக்கியங்கள் தேவைக்கேற்ப கையாளப்பட்டுள்ளன. றோட்டுக்கள், டிராக்டர்கள், பஸ்கள், கார்கள் போன்ற ஆங்கிலச் சொற்களுட்பட மிகக் குறைவான பிறமொழிச் சொற்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் பழக்கத்துக்குரிய வடமொழிச் சொற்கள் பலவும் காணப்படுகின்றன.

“திண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யிற” என்ற பழமொழியும், “வண்ணத்துப் பூச்சிகள் போல் திரியும் சிறுமிகள்”, “பாம்பைப் போலிருக்கும் அந்தக்கோதில்”, “ஆனை மாதிரி கொழுத்திட்டாய்”, “ஏதோ ஒரு போர்க் கோலத்தைக் கண்டு அஞ்சியவர்களைப்போல” முதலான உவமைகளும் கதையை அழகுபடுத்துகின்றன.

இக்கதையின் அடிநாதமாக வர்க்கபேதம் இருந்தாலும், இதன் அக்கிரமம் பற்றிய கோபாவேசமான பிரசாரங்கள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை. வெறும் கோஷ மொழிகளும் இல்லை. செ.க. தன்னுடைய கருத்துக்களை சிறுகதைக்குரிய படைப்புமொழியில், மிகவும் பண்பான முறையில், இயல்பாகவும், எளிமையாகவும், அமைதியாகவும், ஆழமாகவும் வெளிக்காட்டியிருக்கின்றார்.

6

ஏழை, பணக்கார முரண்பாட்டின் வாழ்க்கை சித்திரமாக “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” என்ற சிறுகதை அமைந்துள்ளது. இது சாதாரண சிறுகதைக்குரிய அமைப்பினைக் கொண்டமைந்துள்ளது. நவீன சிறுகதை களுக்குரிய பண்புகளையையோ, அமைப்பினையோ கொண்டமையாத வழமையான கதையாக அமைந்திருந்தாலும் “தாக்கவலு” கொண்டதாக உள்ளமை அதன் சிறப்பை காட்டுகின்றது. எடுத்துக்கொண்ட பொருளை நுட்பமாக உணர வைக்கும் திறன் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. செ.க. இந்த உரை படைப்பினை உணர்வுப் பூர்வமாக உருவாக்கியிருக்கிறார். இதனால் இக்கதையை வாசித்து முடித்ததும், உள்ளுணர்வில் ஒரு உணர்வுத் தரிசனம் உருவாகியுள்ளது.

ஆளில்லா வெளியில்...

சாதாரண தொனியிற் தொடங்கி
உச்சத்திற்கேறி
விட்டுவிட்டுக் கேட்கும்
அழைப்பொலிகள்
பெயர் சொல்லி...
உறவுமுறை சொல்லி...
ஒவ்வோர் அழைப்பின் இடையிலும்
பதிற் தரவொன்றை
ஒரு ஆமோதிப்பை எதிர்பார்க்கும்
ஒரு சிறு நிதானமும் - பின்
தொடரும் அழைத்தலுமாய்
எதிர்வினை எதுவுமற்று
சுவரில் மோதி உதிரும் குரல்கள்
இருமிக் களைத்து

நு.சுத்தியப்பாவன்

ஒரு வாய் சுருநீருக்காய்
இரந்தெழும் முதுமை...
பசி தாளாமல்
படியடிக்கு வந்து கையேந்தும்
ஒட்டிய வயிறு
எழுந்து கழிப்பறை போக
உதவி கோரும் இயலாமை
எதுவாகவும் இருக்கலாம்
இறைஞ்சுதலாய் எழுந்து
உயர்ந்து - பின்
அடங்கிப் போகின்றன
பல அழைப்புக்கள்
பல வீடுகளில்
பல காலமாய்...

புதிதாகச் சேர்ந்த அந்த ஏ.எல். வகுப்பு மாணவர்கள், இடைவேளை மணி ஒலித்ததும் கல்லூரி முகப்பில் இருந்த அந்தத் தேநீர்க் கடைக்குள் நுழைந்த முதல் நாள் அனுபவம் அது.

கேட்பதற்கு முன்னரே, சர்வர் சிற்றுண்டித் தட்டைக் கொண்டு வந்து, அவர்கள் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு முன்னாலுள்ள மேசையில் வைத்துவிட்டுக் கேட்டான்.

“ரீயா, பிளேன்ரீயா?”

“இப்பத்தானே வந்திருக்கிறம். ஸோட்ஸ்ஸ் கூட எடுக்கவில்லை, அதற்குள்ள என்ன வேண்டிக் கிடக்கு?”

“தம்பியவை கோபிக்காதையுங்கோ... இதுதான் வருமானம் வாற நேரம், மற்ற ஆக்களும் இடம் குடுக்க வேணுமில்ல...”

அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை, இவன் குறுக்கிட்டான்.

“சரி, நீ வாறவையைக் கவனி... நாங்கள் வேறே இடம் பார்க்கிறம்... எழும்புங் கோடாப்பா, ஸேர் சுடுகுது மடியைப் பிடி என்கிறார்.”

காசுப் பட்டறையிலிருந்து முதலாளியின் குரல் பெரிதாக எழுந்தது.

“ஏன்? என்னவாம்?”

“...அது ஒண்டுமில்ல ஐயா...”

சர்வரே பதில் குரல் கொடுத்தான்

“இது சரிப்படாது... எழும்பு மச்சான்” -

இவன் எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

“வேண்டாம் மச்சான்... அது சரியில்ல. வந்திட்டம். இனி என்ன செய்யிறது? பொறுத்துப் போவம்...”

இவனுக்கு உடன்பாடில்லை.

“சரி, எடுத்திட்டு வாருங்கோ!”

இவன் எதுவுமே எடுக்கவில்லை.

ரீயைக்கூட தவிர்த்துக் கொண்டான்.

“நான் வெளியில நிற்கிறன். குடிச்சிட்டு வாருங்கோ...”

இவன் வெளியேறினான்.

சில நிமிட இடைவெளியில் நண்பன் ஒருவன் இவனிடம் வந்தான்.

“மச்சான், தட்டு வைச்சால் முழுவதுக்கும் பே பண்ண வேணுமாம்... எக்கச்சக்கமாய் பில் வந்திருக்கு. அவ்வளவு காசுமில்லை.

நியாயதுரந்தனனான இவனுக்குப் பொறுக்க வில்லை. கோபம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“ஹலோ... இது எந்த இடத்து நியாயம். நாங்கள்தட்டுக் கேட்டமா? ஓடர் பண்ண முன்னமே தட்டை வைப்பிச்சுக் காசு கறக்கப் பார்த்தீரோ? சர்வரைக் கூப்பிடும்!”

சர்வர் பயத்தில் ஒதுங்கி நின்றான்.

- முதலாளியுடன் வாய்த்தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டான் இவன்.

“வைச்சது வைச்சது தான் .நீர் தேவையானதை மட்டும்

கேட்டு வாங்கியிருக்கலாம்...”

“உம்மடை வியாக்கியானம் எனக்குத் தேவையில்லை... சர்வர் இஞ்வைவா!”

இவன் அதிகாரத் தோரணையில் ஆணையிட்டான். சனம் வேடிக்கை பார்த்தது.

“அவன் தேவையில்லை. காசு போதாவிட்டால் ஆரும் தெரிஞ்சவை சொல்லட்டும் விட்டுத்தரலாம். பிறகு செற்றில் பண்ணலாம்.”

முதலாளியும் விட்டுக்கொடுப்பதாயில்லை.

இவன் சட்டென்று உள்ளே போனான். சர்வர் பயந்தான்.

“ஹலோ. மீதியைப் பார்ஸல் பண்ணும்!”

“பில்”லை வாங்கி செற்றில் பண்ணி விட்டுச் சொன்னான் -

“உம்மைப்போல நாலு பேர் இருந்தால் உலகம் உருப்பட்ட மாதிரித்தான். பிறகு வாற ஆட்களுக்கு மிச்சத்தை வைச்சுக் காசாக்கவோ?”

“ஹாலோ கனக்க கதையாதையும். நாலு பேர் வாற இடம். முடிஞ்சதெல்லே... பேசாமல் இடத்தைக்காலி பண்ணும்...!”

“உமக்கு அவ்வளவு அவசரமோ?”

- இவன் பார்சலை வாங்கி கடை முன்புறம் வீதியில் வீசினான்.

ஸ்கூல் ஸ்ருடன்றலை ஏமாற்றலாம் என்று நினையாதையும், லாஸ்ற் வார்ணிங். இதுதான் உமக்குப் படிப்பினை. இனிமேல் ஸ்கூல் ஸ்ருடன்றல் வருவாங்கள் என்று நினையாதையும்!

கைலப்பில் ஈடுமடுமாற்போல் முதலாளி பட்டறையை விட்டு வெளியே வர, பக்கத்தில் நின்றவர்கள் தடுத்து, அவரைத்தள்ளிக் கொண்டே உள்ளே போனார்கள்.

“தம்பியவை, வீண் பிரச்சினையள் வேண்டாம்... போங்கள் அப்பனைவை!”

“இனித்தான் பிரச்சினையே...!” என்று சொல்லிக் கொண்டே . இவனும் நண்பர்களும் அகன்று போனார்கள்.

எவனோ ஒருவன் வெளியில் நின்று உரத்த குரலில் சொல்வது காதில் விழுந்தது.

“இவருக்கு தான் ஒரு சண்டியன் என்ற நினைப்பு... பொடியன்கள் நல்ல பாடம்தான் படிப்பிச்சிருக்கிறான்கள்.

**

அவன் கல்லூரிக்கு வந்து புகார் கொடுத்திருக்க வேண்டும். மறுநாள் பிறின்ஸிப்பல் இவர்களைக் கூப்பிட்டு விசாரித்து விட்டுச் சொன்னார்.

“மொக்கன் மோடன்களோடை மல்லுக்கு நிற்கக் கூடாது பிள்ளையள். இனி இன்ரேவலுக்கு ஒருத்தரும் வெளியிலை போகக்கூடாது. கேற் பூட்டியிருக்கும். சேக்குலர் அனுப்புறன். எல்லா வகுப்புக்கும்...”

அந்தக் கடை வியாபாரம் பட்டுப்போக வைத்தமைக்காக மானஸ்கமாக அதிபருக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு இவர்கள் வெளியேறினார்கள்.

படிப்பினை

புதுக்கவிதை

கடற்கரையோரமாக கிழித்துப் போடப்பட்ட
இருபத்துநான்கு வயதுக்கவிதை அய்னா,
இனிக்காத இறந்த காலத்தையும்,
இறுகிப்போன நிகழ்காலத்தையும் தினம் தினம்
எண்ணி மனம் உழைந்து சிதைந்தாள் தனக்குள்

புரிந்துணர்வு புதைந்த, இதயமற்ற ஒருவனோடு
இறந்து போனதை நினைத்து வெந்தாள்.
அவனோடு இருந்து சாவதை விட,
தனியாக வாழ்வது சுகமாகும் என அந்த வாழ்வுக்கு
முற்றுப்புள்ளி வைத்தபோது,
புதியதொரு அவஸ்தைக்குள் அகப்பட்டுப்போனாள்.

காண்போரினிம் எல்லாம் காரணம் சொல்ல வேண்டும்
அவர்கள் இஷ்டத்துக்கு
செய்யும் விமர்சன அம்புகளை தாங்க வேண்டும்.

விவாகரத்துப் பெற்றவளது விவகாரங்கள்
விகாரமாகாமல் போய்விடுமா சமூகத்தில்?

இருள் படரத்தொடங்கும் வேளை, இருண்டிருக்கும்
தன் நிலையை நினைத்து உருகிக்
கொண்டிருந்தவளது இதயம் வாசலில் வந்த குரல் கேட்டு
தன் நிகழ்காலத்தை உணர்ந்தது.
இரண்டாவது முறையும் அந்தக்குரல் ஸலாம் கூற,
ஊன்றிக்கேட்ட அவள் காதுகளுக்கு
உறுதியானது அது அவன் குரலே தான் என்று.

வாசலில் முகம் மலர்ந்து நின்ற முனீரை
எந்த முகம் கொண்டு பார்ப்பதென்று
புரியாத அவமானம் அய்னாவின் தாய்மாமனுக்கு.
அவன் மேல்நல்லெண்ணம்
இருந்தாலும் அய்னாவின் வாப்பா நடந்து கொண்ட விதம்
இப்போது அவரை பேசவிடாமல் செய்தது.

ஏற்கனவே அவன் அவளைப் பெண்கேட்டு வந்தபோது,
அவளை புறக்கணித்து
அவனிலும் அதிக சம்பளம் பெறும் ஒருவனுக்கு அய்னாவை
கட்டி வைத்தவர் அவள் தந்தை.
குடும்பத்தின் வரட்டு மரியாதையை காக்க
மகள் மனதை திருமணம்
எனும் உலையிலிட்டவர் அவர்.
மாப்பிள்ளை தேரில் வாழ்பவரல்ல,
நீரில் வாழும் நல்ல “குடிமகன்” என்றறிந்தபோது...

ஒரே மகளுடன் குடியிலும் அடியிலும்
வாழ்க்கை நடத்தியதை பார்த்தபோது...
உட்கார்ந்திருந்த கௌரவக் கதிரை உடைந்து
அவர் தரையில் விழ, அந்த
அதிர்ச்சியில் நோய்வாய்ப்பட்டவர் அன்றிலிருந்து
ஆறாவது மாதத்தில் மாரடைப்பால் மரணித்துப்போனார்.

வந்தவனுக்கு பதில் சொல்லாமல்
சிந்தனையைப்பட்டிருந்த மாமாவின் சிந்தனை
கலைத்து முனீர் மீண்டும் கேட்டான்.
“அயனாவோட பேச அனுமதிப்பீங்களா...?”
ஏதோ நினைத்தவர் அய்னாவை அழைக்க,
கண்ணீரை தேக்கி வைத்தவள்
வாசலில் வந்து நின்றாள், உம்மாவின் அருகிலே.
எழுந்த அன்பை அடக்கி,
“முனீர்... இப்போ நான் தான்... தகுதி குறள்...”
அவளை இடைமறித்தான் அவன்.
“உங்களவிட தகுதியா எனக்கு ஒரு பொண்ணு
கிடைக்க மாட்டா...” அவளது தூய
உள்ளத்தை விரும்பியவன் வெள்ளை வார்த்தை சொன்னான்.

வேதனை நெஞ்சில் படர, “நான்... நானொரு...”
சொல்ல முடியாமல்
தவித்தாள் விதவை என்பதை...
“கண்ணியம் என்றது நமக்கு நடந்த
நிகழ்வுகளால் வராது இல்ல.
நாம நடத்திற நிஜங்களால் சேருறது...”
கைக்குட்டை வார்த்தை எடுத்து
அவன், அவளது கண்களில் ஒற்றியதும்
பெண்ணின் மனவெளி எங்கிலும்
பல பூக்கள் சிரித்துக் கொண்டே அமுதன.

மலையாய் மனதை ஒட்டியவன்,
அவள் சந்தோஷவேர்களுக்கு இடம் கொடுத்து
விடைபெற்றுச் சென்ற பின்னும் கூட அவள் அமுதாள்.
ஆனால்... ஒரு வித்தியாசம்.
அது ஆனந்த கண்ணீர்.

கசக்கி எறியப்பட்ட மெல்லிய காகிதம்
புதுக்கவிதையாய் மலரப்போவதை,
காற்று எழுந்து நிலவுக்கும்
அலைகளுக்கும் சொல்கிறதோ என்னவோ.

— மனோல்

ஸக்காத் தென்று ஆருரைப்பார்?

வாழ்க! தன வந்தரே! வாத்தல்யம் மிகுந்த சலாம்
அதிகபட்சம் நன்மைகள் கனிந்து குலுங்கும்
றமழான் மாதத்தில்
உள்ளங் கசிந்துருகி ஒவ்வொரு நாளும்
நல்லம் எனயாவும் நாமியற்றிக் கொண்டோம்
நினது கரம்
இவ்வாண் டேனும் நீர்மா?
இன்றேல் நிற்குமா?

அல்குர் ஆன் கூறும் ஆகணையைப் பேணின்
அதிகபட்ச நன்மைகளை அடையலாம்.
என்பது தெரியா திருக்குமோ ஷாஜிக்கு?
உண்பதுங் குடிப்பதும்
உல்லாசச் சுகபோகம்
காண்பதுமே வாழ்வென்று கருதுமிந்தக் காலம்
அல்குர்ஆன்-
ஆடர் பண்ணியும் அஃதொரு புறம் நிறுத்திக்
“காடர்” இவ்வளவே காசில்லை இதற்கு மேல் என்னல்
தகுமா? - ஸக்காத் தென்னல்
கணக்கிட்டுச் செய்யும் கட்டாயக் கடமை
எனச் சற்றும் எண்ணாது ஈதலற மாகுமா?

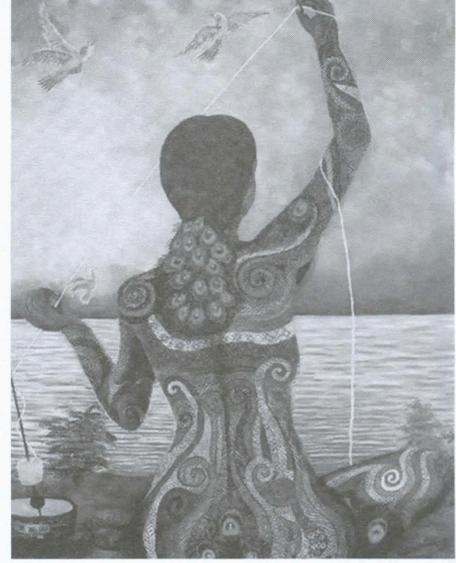
சரிந்து கிடக்கிறது
ஸக்காத்துப் பேழை
நிமிர்ந்துவிட வேண்டின்
நின்பங்கு அவசியமே

பாணி சரியில்லை!
பழசுமாய்ப் போச்சென்று
ஏனவ் வழகு இல்லத்தைத் தரைமட்டம்
ஆக்கி ஆங்கோர் அரண்மனைபோல் வீடொன்றைத்
தூக்கி வைத்தற்கோ சுகளசுகளையாய்க் காசு!
கல்லுக்கும் மண்ணுக்கும் கம்பிக்கும் சாந்துக்கும்... காசு
அல்குர்ஆனின்
சொல்லுக்கு மதிப்பில்லை!
சுவனங் கிடைக்குமா?

“தீனு”டையான் தன்டைய தேட்டமெலாம் இறைவன்
தானளித்தான் என்றே தலைவணங்குவான் என்றோ!
சரிந்து கிடக்கின்ற ஸக்காத்துப் பேழை
நிமிர்ந்து விட வேண்டும் நின்பங்கு எதுவென்பாய்?

சாரங்கள் சிலவும் சாரிகள் சிலவும்
சல்லியெனச் சிலநோட்டும் ஸக்காத் தாகாதே!
உதாரதைக் குணத்தோடு “உள்ளபடி” கணக்கிட்டுத்
தராததை யார்தான் ஸக்காத்தென்றுரைப்பாரோ?

- ஏ.எம்.எம்.அலி [கிணர்ணியா]

என்னென்பேன் நான்

மொழியால் வரைகிற உடல்
நினைவுத்திரியாய் எரிகிற கடல்

பனிக்கால தனியிரவில்
கனல்கின்ற வெம்மை

வெயில் காய்கின்ற கோடைகளில்
மனம் குளிக்கின்ற பேராறு

இரவுகளில் தள்ளி எனை
விழுங்கும் பேய்

நினைவுகளில் இனிப்பள்ளி புகுகிற கனவு

மழைக்கால நேரத்து கூடான தேனீர்.

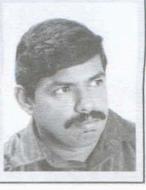
சந்தோச ஸ்வரங்கள்
தாங்கி வரும் சங்கீதம்

உயிரின் நடனம்
இது உயிர் ஓயும் வரை
தீட்டி முடியாத ஓவியம்.

மழை என்றான் கலை
கவி என்றான் யாதி
கடல் என்றான் கிரி
காதல் என்றான் மது

என்னென்பேன் நான்.

- வேலசையூர் தாஸ்

வில்லனும் வில்லியும்

தமிழ்மொழியிற் புகுந்த சில வார்த்தைகள் தூய தமிழ் போன்றதொரு மாயா அடையாளத்தை தக்க வைத்தபடி உபயோகத்திலே உள்ளன. பிரெஞ் மொழி அடியாகப்பிறந்த ஆங்கில வார்த்தையான "Villain" தமிழிலே நுழைந்து "வில்லன்" என வழங்கப்படுகின்றது. பகைவன், மாற்றான் போன்ற சொற்களே எதிர் நாயகனைக் குறிக்க பழந்தமிழில் பயன்படுத்தப்பட்டன. எனினும் திரைப்படங்களும், நவீன இலக்கியங்களும் "வில்லன்" என்ற சொல்லைக் கையாள, நாளடைவில் தூய தமிழ் போன்ற தோற்றம்பாட்டோடு வெகுமக்கள் தளத்திலே புழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது. ஆங்கில மொழியில் "Female Villain", "Villainess", 'woman villain' போன்றன கையாளப்படுகின்ற நிலையில், தமிழ் சமூகம் வில்லன் என்ற பதத்திற்கு "வில்லி" என்ற எதிர்ப்பாற் சொல்லைப்பயன்படுத்தி வருவது வேடிக்கைக்குரிய பிற்தொரு விடயமாகும்.

"வில்லன்", "வில்லி" என்னும் இரு பதங்களும் தமிழில் புதியனவல்ல. ஏற்கெனவே வேறொர் அர்த்தத்திலே தமிழிலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டவைதான்! "வில்லை ஏந்தியவன்" என்பதே அவ்விரு பதங்களுக்குமான பொருளாகும். கம்ப ராமாயணத்திலே கங்கை வேடனான குகனை, கம்பர் "வில்லன்" என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

"தும்பியின் குழாத்தில் சுற்றும் சுற்றத்தன் தொடுத்த வில்லன்"

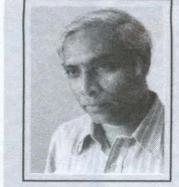
என்ற அடியிலே யானைக்கூட்டம் போல தழ்ந்து நிற்கும் சுற்றத்தவரையும், நானேற்றிய வில்லினையும் உடையவனாகக் குகன் சுட்டப் படுகிறான். கம்பனது சொல்லாட்சியின் பின்புலத்தில் நோக்கினால் கதாயுதம் ஏந்திய இராவணன் கதா நாயகனாக, வில்லைந்திய இராமன் வில்லனாகி விடுவான்.

வெம்மை மிகுந்த அம்பினால் மராமரங்களைத் துளையிடும் நிகழ்வினை வெளிப்படுத்தும் மராமரப் படலத்திலே இராமன் "வில்லி" என்று குறிப்பிடப்படுகின்றான்.

"வெய்ய வாளியை ஆளுடை வில்லியும் விட்டான்" என்று கம்பர் சிறப்பிக்கின்றார். அனைவரையும் ஆட்கொள்ளும் ஆற்றல் மிகுந்த வில்லைந்திய இராமபிரான் வெம்மைமிகுந்த அம்பினை எய்தார் என்பதே அவ்வடியின் பொருளாகும். மேலும், மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமானையும் கம்பர் "வட வரை வில்லி" என்றே சுட்டுகின்றார்.

"வில்லன்", "வில்லி" என்ற பதங்கள் தற்காலத்தில் மொழிக்கலப்பினால் மாறுபட்ட அர்த்தத்தினை தருகின்றன. இத்தகைய அபத்தத்தினை அகற்ற வேண்டுமாயின் "எதிர்நாயகன்" "எதிர்நாயகி" என்போரைச் சுட்டுவதற்கு பொருத்தமான மாற்றுப் பதங்களை உருவாக்கி வெகுமக்கள் தளத்திற்கு நகர்த்த வேண்டும். கலைச்சொற்கள் பாமரமக்களிடம் புழங்கும் வகையில் அமையின் மொழித் தூய்மை ஓரளவேனும் சாத்தியப்படும். இல்லையேல் தமிழின் மூலப்பதங்களை இனங்காணவே, மூச்சுத்திணறும் எதிர் கால சந்ததியொன்று உருவாகலாம்.

நினைவுக் குறிப்புகள் - 13

ஆ. சபாரத்தினம் மாஸ்ரரின் மகள் மைத்ரேயி யிற்கு எமது அலை இதழுடன் தொடர்பிருந்தது; பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவியாயிருந்த அவரின் சொந்தக் கவிதைகளுடன், மொழியாக்கக் கவிதைகளும் அலையில் வெளியாகின. பின்னர் அவர் மூலமாகவே மாஸ்ரருடனும் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

1928 ஆம் ஆண்டு, ஐப்பசி 30 ஆம் திகதி பிறந்த சபாரத்தினம் மாஸ்ரர், மேலதிக ஆங்கில உதவி ஆசிரியராகச் சேவையில் சேர்ந்தார்; பின்னர் 1949 - 1950 ஆம் ஆண்டுகளில், மஹாகம் ஆங்கில ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயின்றார். 33 ஆண்டுகள் ஊர்காவற்றுறை புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும், கரம்பன் சண்முகநாதவித்தியால யத்தில் அதிபராகவும் (1984 - 1988) பணியாற்றி, ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

ஆன்மிக ஈடுபாடு மிக்கவர்; பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் சோ. தியாகராசபிள்ளை, சைவ ஆசிரியர் கலாசாலை உப அதிபர் பொ. கைலாச பதி முதலியோருடன் நெருக்கமான தொடர்புகளையும்

கொண்டிருந்தவர். எனினும், தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நவீன இலக்கியங்களுடனும் தொடர்பு உடையவர். முற்போக்கான சிந்தனைகளையும் நடைமுறைகளையும் கொண்டவர். எப்போதும் மற்றவருக்கு உதவி புரிபவராகச் செயற்படுபவர் என்பதும் குறிக்கத்தக்கது. நெருக்கடியான சூழலில் ஊர் காவற்றுறையிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து, யாழ்ப்பாணத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வாழ நேர்ந்த காலங்களிலும், வயதில் குறைந்த மாணவரின் தேவையென்றாலும், தனது முதிய வயதிலும் சைக்கிளில் பல இடங்களுக்கும் சென்று, பலரிடமும் விசாரித்து, தேவையான புத்தகங்களையோ மற்றவற்றையோ பெற்று உதவும் பண்பு அவருடையது. மேலும், வயது சென்று முதுமைசூடி, சைக்கிள் ஒரு வதைத் தவிர்ந்துள்ள ஒரு கண் பார்வையை இழந்துள்ள - தற்போதைய நிலையிலும், வீடு தேடி வரும் முதுதத்துவமாணி முதலிய பட்டப்பின் படிப்பை மேற் கொள்ளும் பலருக்கு உதவி செய்து கொண்டிருப்பதைச் சிலரே அறிவர்! வழிகாட்டல் குறிப்புகள் மட்டுமல்லாது, தேவையான நீண்ட நூற்பகுதிகளை ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழியாக்கம் செய்து வழங்குவதையும் தொடர்ந்தபடி உள்ளார். இவையெல்லாம் இலவசப் பணிகளாகவே நடைபெறுகின்றன. மற்றவர்க்காய்த் தம்மை வருத்திப் பணிசெய்யும் பழைய தலைமுறையின், “வகைமாதிரி” மனிதர்தான் சபாரத்தினம் மாஸ்ரர்!

மூழு

எண்பதுகளின் தொடக்கத்திலும் நடுப்பகுதியிலும் பல தடவைகள் ஊர்காவற்றுறை சென்று அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். காவலூர் இலக்கியவட்டம் என்ற அமைப்பின் தலைவராக அவர் இருந்தார்; இடதுசாரிக் கருத்துநிலை கொண்ட பலரும் அந்த அமைப்பில் இருந்தனர். மற்றவர்களையும் இணைத்து, நூல் அறிமுகங்கள், இலக்கியக் கருத்தரங்குகள் முதலியவற்றை நடத்தினார்; இலக்கிய வட்டத்துக்க்கென நல்ல நூல்களையும் சிற்றிதழ்களையும் சேகரித்து, தீவிரவாசிப்பினையும் ஊக்குவித்தார். இக்காலங்களில் அவர் செய்த இன்னொருபணி, மிகவும் முக்கியமெனக் கருதுகிறேன்.

எதிர்காலத்
தலைமுறையினரிடம், கலை
இலக்கியம் பற்றிய
பரிச்சயத்தையும் நல்ல
இரசனையை வளர்க்க
வேண்டுமென்ற முன்னோக்கிய
சிந்தனை, இன்றுகூடப் பலரிடம்
இல்லை. ஆனால், ஒரு
நல்லாசிரியனுக்குரிய
முன்னுணர்வுடன் நீண்ட
காலத்தின் முன்னரே
சிந்தித்ததுடன், செயலிலும்
ஈடுபட்ட சபாரத்தினம் மாஸ்ரரின்
பணி, மதிப்புடன்
நினைவுகூரத்தக்கது!

பாடசாலைத் தவணைவிடுமுறைக் காலங்களில், மாணவருக்கான முழு நாள் கலை இலக்கியப் பயிராங்குகளை ஒழுங்கு செய்தமையே அதுவாகும். அனலைத்வி, நயினாதீவு ஆகிய இடங்களிலுள்ள பாடசாலைகளிலும்; ஊர்காவற்றுறையிலுள்ள அந்தோனியார் கல்லூரி, சிறிய புஷ்பம் கன்னியம்மடம் வித்தியாலயத்திலும் கல்வி கற்கும் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களை அழைத்துப் பயிராங்குகளில் பங்கு பற்றவைத்தார். வேலணையிலும் சரவணையிலும் உள்ள மாணவர்களைச் சேர்த்து, அப்பிரதேசத்திலும் இவ்வாறான பயிராங்குகளை நடத்தியுள்ளார். இப்பயிராங்குகளில் நவீன இலக்கியங்கள், நாடகங்கள், திரைப்படங்கள் பற்றிய உரைகள் வழங்கப்பட்டன. 'தண்ணீர் தண்ணீர்' முதலிய மாறுதலான படங்கள் காட்டப்பட்டு, திரைப்பட இரசனைக்கு வழி காட்டப்பட்டது. மாணவரின் படைப்பாற்றலை வளர்ப்பதற்காக - கவிதை, சிறுகதைகள் போன்றவற்றை எழுதுமாறு அவர்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, அவை பற்றிய கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன.

இந்தப் பயிராங்குகளின் வளவாளர்களாக சசிகிருஷ்ணமூர்த்தி, நான், சேரன், அ. இரவி முதலியோர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்று கலந்து கொண்டோம். அவரது இல்லத்தில், அவரதும் அவரது மனைவியாரினதும் அன்பான உபசரிப்புடன் மதிய உணவை உண்டோம். வேண்டாம் வேண்டாம் என்று நாம் மறுத்தாலும், போக்குவரத்துச் செலவுக்கென ஒரு தொகைப் பணத்தை எங்களின் சேர்ட் பைகளில் வற்புறுத்தித் திணித்து விடுவார்! பங்குபற்றும் மாணவர்தமது மதிய உணவைக் கொண்டு வருவர்; முற்பகலிலும் பிற்பகலிலும் பிஸ்கற்றும் தேநீரும் அவர்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்படும்.

எதிர்காலத் தலைமுறையினரிடம், கலை இலக்கியம் பற்றிய பரிச்சயத்தையும் நல்ல இரசனையை வளர்க்க வேண்டுமென்ற முன்னோக்கிய சிந்தனை, இன்றுகூடப் பலரிடம் இல்லை. ஆனால், ஒரு

நல்லாசிரியனுக்குரிய முன்னுணர்வுடன் நீண்ட காலத்தின் முன்னரே சிந்தித்ததுடன், செயலிலும் ஈடுபட்ட சபாரத்தினம் மாஸ்ரரின் பணி, மதிப்புடன் நினைவுகூரத்தக்கது!

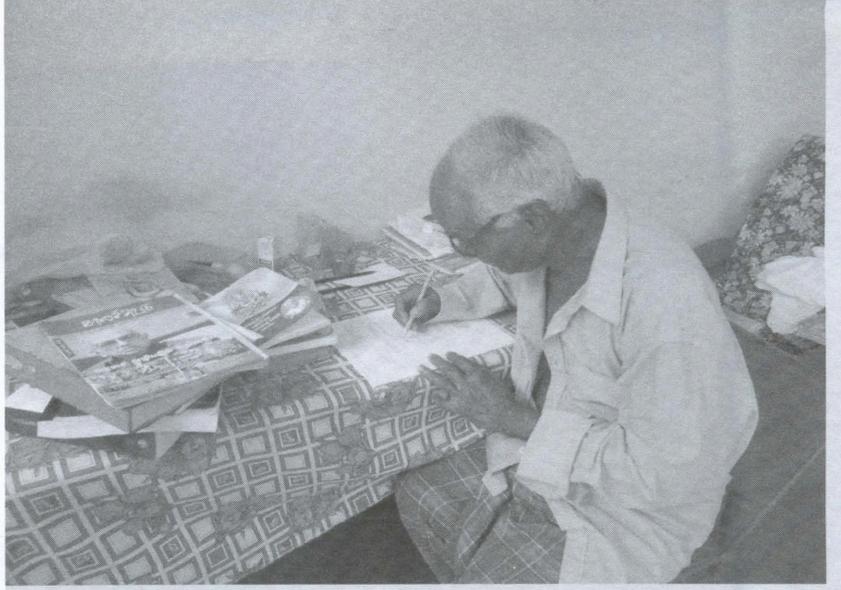
மூழு

எண்பதுகளில் தினகரன் ஞாயிறு வார மஞ்சரியில், ஆங்கில இலக்கியவாதிகள் பற்றிய நீண்ட (ஏறக்குறைய முழுப்பக்கம்) கட்டுரைகள் பல அடிக்கடி வெளிவந்தன. புகழ் பெற்ற பலரையும் பற்றிய விரிவான தகவல்களையும் மதிப்பீடுகளையும் கொண்டவையாக அவை அமைந்திருந்தமை, பலருக்கும் பயன் அளித்தது. எழுதியவர் பெயர் வாமதேவி கணபதிப்பிள்ளை என்றிருந்தது! இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்டிருக்காத ஒரு புதிய பெயர்; அவர் யார் என்ற வினா பலரிடமும் இருந்தது. ஆனால், அன்று யாருக்கும் விவரம் தெரியவில்லை. பின்னாள்களில் ஒருநாள், மாஸ்ரரடன் கதைக்கையில், தற்செயலாக இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டேன். அப்போதுதான் அவர், அப்பெயரில் கட்டுரைகளை எழுதியது தான்தான் எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தார். "ஏன் பெண்ணின் பெயரில் எழுதினீர்கள்?" எனக் கேட்டேன். சொந்தப் பெயரில் அவர் அனுப்பிய கட்டுரைகள் பல பிரசுரிக்கப்படவில்லையாம்; ஒரு நண்பர் சொன்னபடி, பெண்ணின் பெயரில் - தனது மருமகளின் பெயரில் - ஒரு கட்டுரையை அனுப்பியவுடன் வெளிவந்து விட்டதாம்!; அதனாலேயே, தான் எழுதும் கட்டுரைகளை அந்தப் பெயரிலே அனுப்பி வந்ததாகவும், மீண்டும் சிரித்தபடி கூறினார்! நமது பத்திரிகை உலகின் நிலைமை, இன்றும் இவ்வாறு இருப்பதும் வேடிக்கைதான்!

**

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த, டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகை சிற்றிதழுக்கு, ஏ.ஜே. கனகரத்தினாவின் நிரம்பிய ஒத்துழைப்பு இருந்தமை தெரிந்ததே. எழுபதுகளில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலத் துறையில் பணியாற்றிய அவர், தனது பணி முடிந்ததும் மாலை

ரொம் ஸ்ரொப்பட்
என்னும்
நாடக எழுத்தாளர் பற்றியும்,
எலையாஸ் கனெற்றி
என்னும் நோபல் பரிசு
பெற்ற எழுத்தாளர் பற்றியும்
அவர் எழுதிய கட்டுரைகள்,
1981 இல் அலையில்
வெளிவந்துள்ளன;
அதேபோல்,
பண்டிதமணி
சி. கணபதிப் பிள்ளையின்
மறைவையொட்டி அவர் எழுதிய
கட்டுரை, 1986 இல்
வெளிவந்தது.

வேளையிலும், விடுமுறை நாட்களில் பகல் வேளையிலும் அடிக்கடி மல்லிகை அலுவலகம் சென்று, பலவிதங்களில் ஜீவாவுக்கு உதவியாக இருந்தார். ஒருநாள், மல்லிகைக்கு வந்த ஆக்கங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு கட்டுரை அவரை நன்கு கவர்ந்தது; அதனைப் பிரசுரிப்பதற்காகத் தெரிந்தெடுத்தார். ஆனால், அக்கட்டுரையில் எழுதிய வரின் பெயரோ முகவரியோ இருக்கவில்லை; எனவே, அதுபற்றி ஜீவாவிடம் விசாரித்திருக்கிறார். அதனை அவதானித்த - மல்லிகையில் அச்சுக் கோப்பாளராகக் கடமையாற்றிய சந்திரசேகரம், அன்று காலை யாரோ ஒரு வயதுபோனவர் வந்து கட்டுரையொன்று தந்ததாகவும், விசாரித்தபோது தான் ஊர்காவற்றுறையிலிருந்து வந்ததாகச் சொன்னதாகவும் தெரிவித்தார். உடனே ஏ. ஜே., காவல் நகரோன் என்ற பெயரை எழுதி, அக்கட்டுரையை வெளியிடக் கொடுத்தார்; அதன் பிறகு, சபாரத்தினம் மாஸர்ரின் கட்டுரைகள் பல, மல்லிகையிலும் வெவ்வேறு வெளியீடுகளிலும் இதே பெயரில் வெளிவந்துள்ளன.

**

அலையுடன் அவருக்கு நல்ல தொடர்பு இருந்தது. ரொம் ஸ்ரொப்பட் என்னும் நாடக எழுத்தாளர் பற்றியும், எலையாஸ் கனெற்றி என்னும் நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர் பற்றியும் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள், 1981 இல் அலையில் வெளிவந்துள்ளன; அதேபோல், பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளையின் மறைவையொட்டி அவர் எழுதிய கட்டுரை, 1986 இல் வெளிவந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த பொன்ட் இன்ஸ்டிடியூட்டில் அலை இதழின் விமர்சனக் கூட்டமொன்று நடைபெற்றபோதும், அவரே அதற்குத் தலைமை தாங்கி நடத்தினார். எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில், அவைக்காற்று கலை கழகம், பிற மொழி நாடகங்கள் பலவற்றைத் தமிழில் சிறப்பாக மேடையேற்றியது. அவ்வேளை ஒரு சாரார், இந்தப் பிறமொழி நாடக முயற்சிகளுக்கு எதிரான

கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர். சபாரத்தினம் மாஸர்ர் இப்பிறமொழி நாடகங்கள் சிலவற்றின் மேடையேற்றம் பற்றி, விமர்சனக் கட்டுரைகள் எழுதினார்; இவ்வாறு பாதல் சர்க்காரின் முகமில்லாத மனிதர்கள் நாடகம் பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரை, மிகவும் நீண்ட கட்டுரையாகும். அவைக்காற்று கலைக்கழக முயற்சிகளின் முக்கியத் துவம், அவரின் கட்டுரைகள் மூலமும் அக்காலத்தில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டமை முக்கியமானதாகும்! இதைத் தவிர, நான் திசை வாரப் பத்திரிகையில் துணை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியபோது, ஒருநாள் அருட்பணி டொமினிக் A. ஜோசப்புடன் அலுவலகம் வந்து, மாசலின் சிந்தனை பற்றி நம்மவரின் புதிய நூல் என்னும் கட்டுரையைத் தந்தார். திசை ஆசிரியர் மு. பொன்னம்பலமும் பரிசீலித்தபின் அந்தக் கட்டுரையை, 09. 06. 1989 இலிருந்து, நான்கு வாரங்கள் தொடர்ச்சி யாகப் பிரசுரித்தோம். கத்தோலிக்க இருத்தலியல் மெய்யியலாளரான கபிரியேல் மாசல்பற்றிய ஆய்வை, உரோம் நகரில் மேற்கொண்ட அருட்பணி டொமினிக் A. ஜோசப், Self - Realization and Inter Subjectivity in Gabriel Marcel என்னும் நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்; அந்த நூலின் சில பகுதிகளை மொழிபெயர்த்து, குறிப்புகளையும் சேர்த்து சபாரத்தினம் மாஸர்ரால் எழுதப்பட்டதே மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கட்டுரையாகும்.

எனது மொழியாக்கக் கவிதைகள் கொண்ட பணிமழை என்னும் நூலின் வெளியீட்டு நிகழ்வு, 2002 இல், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் புவியியற்றுறை மண்டபத்தில் நடைபெற்றபோது, அந்நூலின் முதற் பிரதியைச் சபாரத்தினம் மாஸர்ருக்கே வழங்கி நான் பெருமை அடைந்தேன்! தனது 87 ஆவது வயதில் முதுமையின் காரணமாய்ச் சற்றுத் தளர்ச்சியுற்றிருந்தாலும், இன்னும் பல காலம் வாழ்ந்து அவர் பணியாற்ற வேண்டுமென, அவரை அறிந்த பலரைப் போலவே நானும் மனமாரவிழைகிறேன்!

-22. 08. 2015

அய்யை கோபுரம்

அந்த மண்டபம் கலகலப்பாக இருந்தது.

லண்டனில் பெரும்பாலான திருமணங்கள் இங்குதான் நடைபெறும்.

அளவான அழகான மண்டபம்.

விலை அதிகமல்ல ஆனால்

குறைவுமல்ல. நடுத்தரம். இந்த மண்டபத்தில் தான் சபேசனுக்கும் சாரதாவுக்கும் இன்று திருமணம் நடைபெறப் போகிறது.

சபேசனுக்கு இருபத்தெட்டு

வயது. அளவான உயரம். கம்பீரமான தோற்றம். அளவான உயரம். மேவி இழுத்த தலைமயிர். சாதாரணமாய் அழகான வாலிபன்.

சாரதா சபேசனுக்கேற்ற உயரம்.

கொஞ்சம் நல்ல நிறம். வட்ட முகம். சதை தொங்காத தேகம். முல்லைச் சிரிப்பு. சாந்தமான கண்கள்.

காதல் கல்யாணம். வேலை

புரிவது ஒரே இடத்தில். ஒத்துப் போனதால் காதல் கனிந்தது.

இதனைப் பெற்றாரும் புரிந்து

கொண்டதால் இன்று திருமணம் நடைபெறப் போகிறது.

மண்டபம் மெல்ல மெல்ல

நிரம்பிக் கொண்டிருந்தது.

இன்னும் மாப்பிள்ளை வர

வில்லை. பெண் முதலே வந்து அறையில் காத்திருக்கிறாள்.

மண்டபத்தின் கிழக்கால்

அமைந்துள்ள சிறு மேடையில் நாதஸ்வர வித்துவான்கள் தங்கள் திறமைகளைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

பெண் வீட்டாரும் மாப்பிள்ளை

வீட்டாரும் அவரவர் அலுவல்களில் மூழ்கி இருந்தனர்.

மாப்பிள்ளையின் கார் வந்து

வீட்டது.

மாப்பிள்ளை பக்கத்தைச் சேர்ந்த

ஒருவர் நாதஸ்வரக்காரர்களிடம் வந்து

மாப்பிள்ளை வந்த செய்தியைக் கூறுகிறார்.

மாப்பிள்ளையினுடைய கார் மண்டப வாசலில் வந்து நின்றது. மாப்பிள்ளை அழைப்புக்காக நாதஸ்வரம் முழங்கிக்

கொண்டிருந்தது.

மாப்பிள்ளை பட்டு வேட்டி சால்வையுடன் தோழன் சகிதம்

காரை விட்டு இறங்குகிறார்.

மாப்பிள்ளை இந்த உடுப்பில் மிக அழகாக இருந்தார்.

நெற்றியில் சந்தணப் பொட்டும் பளபளவென்ற பட்டு

வேட்டியும் சபேசனை எடுப்பாகக் காட்டின.

மேளதாளங்களோடு ஆர்ப்பாட்டமாக மணமேடைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.

கிரியைகள் ஆரம்பமாகின.

சபையிலிருந்தவர்கள் காலங்காலமாக இந்தக் கிரியைகளைப் பார்த்திருந்தாலும் இன்று ஏதோ புதிதாகப் பார்ப்பதுபோல் கழுத்தை நீட்டிப் பார்த்தார்கள்.

இப்போது மணப்பெண் வரும் நேரம்.

ஒழுங்கமைப்பில் சினிமாமாதத் தோற்றுப்போகும்.

அழகான இனிமையான பாட்டு.

பாட்டுக்கேற்ற வண்ணம் மெல்ல மெல்ல அடியெடுத்து

தோழிகள் புடை தூழ மணமகள் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

மணமகள் மேடைக்கு வந்து மணமகனுக்கு இடப்பக்கமாக

அமர்கிறாள்.

குருக்கள் தன் வேலையை ஆரம்பிக்கிறார்.

“மாங்கல்யம் தந்துனானே..” சொன்னபடி தாலியை எடுத்து மணமகன் கையில் கொடுக்கிறார். சபேசன் மூன்று முடிச்சுப் போட்டு தன் கடமையை முடித்து விடுகிறான். திருமண நிகழ்வு முடிந்து விடுகிறது. இப்படி ஆடம்பரமாக நடந்த திருமண நிகழ்வின் மூலமாக சபேசனும் சாரதாவும் இல்லற வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கின்றனர்.

நல்ல வாழ்க்கை. இருவரும் வேலை செய்தார்கள். நல்ல வருமானம். நண்பர்களோடு கொண்டாட்டம். பல நாடுகளுக்குச் சுற்றுலாச் சென்றார்கள். இன்பமான வாழ்க்கை. துன்பமே இல்லை. காலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. மூன்று வருடங்கள் முப்பது வினாடியாக கடந்துவிட்டது. இனிமேல் வாரிசு பற்றி சிந்திக்கவேண்டும் என்று சபேசன் நினைத்தான். சாரதாவுக்கு நாட்டமில்லை. சாரதாவைப் பொறுத்தவரை பிள்ளைகள் தன் சுதந்திர வாழ்வைக் கெடுத்துவிடும் என்ற பயம் இருந்தது. இது சம்பந்தமாக பலதடவை இருவரும் வாக்குவாதப்பட்டுக் கொள்வதுண்டு. ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாமல் இருவரும் தத்தளித்தார்கள். சபேசனின் பொறுமையோ எல்லையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் இருவருக்கும் இடையில் காரசாரமான விவாதம் நடைபெற்றது. முடிவில் ஒரு இணக்கப்பாட்டுக்கு வந்தனர். சாரதா ஒரு நிபந்தனை விதித்தாள். தன்னை வேலையிலிருந்து நிறுத்தக் கூடாது என்பதுதான். சபேசன் ஒத்துக் கொண்டான். இதன் விளைவு மூன்று மாதத்தில் அவள் வயிற்றில் கரு வளரத் தொடங்கியிருந்தது. சபேசன் அவளைப் பூப்போலப் பார்த்தான். பழம் பால் விற்பனையின்கள் எல்லாம் அவர்கள் வீட்டில் தாராளமாக நுழைந்தன. சாரதாவைப் பிள்ளையைப்போல் அன்பாகப் பார்த்தான். அவனின் கவனிப்பால் அவள் பெருமை கொண்டாள். அவனைக் கணவனாகத் தந்ததற்காகக் கடவுளுக்கு நன்றி கூறினாள். குழந்தை பூமியைப் பார்க்கும் நாளும் வந்தது. சபேசன் உற்சாகத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தான். அவள் பிரசவ வலியால் துடித்தபோது அவனும் துடித்தான். அவன் வேண்டாத கடவுளில்லை. பிள்ளை பிறந்தது. சுகப்பிரசவம். தாயும் சேயும் நலம். கோயிலுக்கு ஓடிப்போய் அர்ச்சனை செய்தான் சபேசன். வைத்திய சாலையில் இருந்து மூன்றாம் நாளே

வீட்டிற்கு வந்து விட்டார்கள்.

பெண் குழந்தை. பூரணி என்று பெயரிட்டார்கள். பிள்ளை தாய்ப் பாலை மறக்குமட்டும் அவள் வேலைக்குப் போகவில்லை. சினத்தோடு வீட்டிலிருந்தாள். நித்தம் விவாதம் நடக்கும். மன அழுத்தத்துக்கு உள்ளானாள். பல நோய்கள் இவ் அழுத்தத்தால் அவளுக்கு வரத் தொடங்கின. எந்த வைத்தியராலும் அவளைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. ஈற்றில் கவுன்சிலிங் போகும்படி ஒரு வைத்தியர் கூறினார். அதையும் செய்தார்கள். முடிவு அவள் வேலைக்குப் போனால் எல்லாம் சரி என்றானது. பிள்ளையைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு நல்ல இடத்தைத் தேடினார்கள். பிள்ளையைக் காலையில் கொண்டுபோய் பிள்ளை பார்ப்பவர்களிடம் விட்டுவிடுவார்கள். மாலையில் திரும்பவும் பிள்ளையை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் இருவரும் கொஞ்சி விளையாடுவார்கள். மீண்டும் இன்பமான வாழ்க்கை ஆரம்பமாகி இருந்தது. இந்த இன்பமான காலம் நீளமாக இருக்க வில்லை. இந்த இன்பமான வாழ்க்கை காலத்தில் அவர்களை அறியாமலே இரண்டாவது குழந்தை அவள் வயிற்றில் வளர ஆரம்பித்தது. சாரதா திடுக்கிட்டாள். ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டதாக அவள் தவித்தாள். சபேசன் தனக்குள் சந்தோசம் அடைந்தான். இந்தப் பிள்ளையை அழிக்கவேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டினாள். சபேசன் அதற்கெதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கினான். மீண்டும் யுத்தம் ஆரம்பமானது. வேதாளம் பழையபடி மரத்தில் ஏறிவிட்டது. இவர்கள் இப்படிச் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே குழந்தை வளர ஆரம்பித்திருந்தது. சபேசனின் பக்கம் வலுப் பெறத் தொடங்கியது. சபேசனே வென்றான். மீண்டும் வேலைக்குப் போவேன் என்று நிபந்தனை வைத்தாள். பிறகு பார்ப்போம் என்று அமைதியாக இருந்தான். இரண்டாவது குழந்தையும் அமைதியாகப் பூமியைத் தரிசித்தது. பிரச்சினை மீண்டும் ஆரம்பமானது. பிறந்த குழந்தையை சாரதா அறவே வெறுத்தாள். வேலைக்குப் போவேன் என்று அடம் பிடித்தாள். சபேசன் முடியாது என்று பிடிவாதமாக நின்றான். அவள் வேலைக்குப் போவதால் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை என்பது அவன் வாதம். இரண்டு பிள்ளைகளையும் பிள்ளைபார்க்கும் இடத்தில் விடுவதால் அவளின் முழுச் சம்பளமும் போய்விடும் என்ன பிரயோசனம் என்பது அவன் வாதம். பிள்ளைகளையும் ஒழுங்காக வளர்க்காமல்

பணமும் இல்லாமல் இருப்பதில் அவன் உடன்பட மறுத்தான்.

ஒரு பெண் வேலைக்குப் போவது பணத்துக்காக மட்டுமே என்பது அவன் விளக்கம். அதற்கப்பால் அவளின் வாழ்க்கை ஒரு சந்தோச உலகத்துக்குச் செல்கின்றதென்ற நடைமுறை உண்மையை அவன் சிந்திக்க மறந்திருந்தான்.

நித்தமும் இதையிட்டுச் சண்டை.

பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் எட்டிப் பார்ப்பார்கள். அவ்வளவுதான்.

அவளுக்கு மன அழுத்தம் அதிகமானது.

அவன் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாவற்றையும் அவள் வெறுக்க ஆரம்பித்திருந்தாள்.

அவன் எதை விரும்புகிறானோ அதை

அழித்துச் சந்தோசமடைய ஆரம்பித்தாள்.

அவளின் இந்த நடவடிக்கைகளை சபேசன் கவனிக்கவில்லை.

அவன் அமைதியாக இருப்பதாகவே அவன் நினைத்தான்.

மன அழுத்தத்தால் பைத்தியம் பிடித்தது போல் இருந்தாள்.

அவளின் செய்கைகளுக்கு அர்த்தங்களே இருக்கவில்லை.

சபேசன்மேல் அவளுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. அவன் விரும்பும் எல்லாவற்றையும் நாசஞ்செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

அவள் கதைப்பதை முழுமையாக நிறுத்தினாள்.

அவன் ஒவ்வொரு நாளும் வேலையால் வந்து பிள்ளைகளோடு கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பதை முறாய்த்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

அவன் பிள்ளைகள் மேல் கொள்ளைப் பிரியமாக இருப்பதை அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

பிள்ளைகள் அவளுக்கு உயிருள்ள உணர்வுள்ள ஜீவன்களாகத் தெரிவதில்லை. பதிலாக அவர்கள் அவளுக்கு அவன் மிக விரும்பும் பொருள்களாகவே தெரிந்தனர்.

அன்று அவன் வேலைக்குச் சென்றதும் பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டாள்.

அழகான அந்தப் பிள்ளைகள் ஓடி வந்து அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்சின.

அது அவளுக்குச் சந்தோசமான உணர்வாக இல்லை.

தாய்மையின் உணர்வுகள் அங்கு கொப்பளிக்க மறுத்தன.

ஒரு பயங்கரமான கொலைகாறிக்குரிய உணர்வுகளை கொள்ள ஆரம்பித்தாள்.

கண் மூடி முழிக்கமுன் பக்கத்தில் இருந்த கயிற்றை எடுத்து பூரணியின் கழுத்தைச் சுற்றி இறுக்கினாள்.

பூரணி வீல் என்று கத்தினாள். அவள் அந்த அழகையை சபேசனைத் தண்டிப்பதாக எண்ணி சந்தோசமடைந்தாள். இறுக்க இறுக்க பிள்ளையின் நாக்கு வெளியே வந்தது. பிள்ளையின் தலை தொங்கியது.

வெறிகொண்டவள் மாதிரிச் செயற்பட்டாள். தள்ளி விட்டுவிட்டு மற்றப் பிள்ளையை இழுத்து அதே மாதிரிச் செய்தாள்.

பிள்ளைகள் இரண்டினதும் சத்தங்கள் மெல்ல மெல்ல அடங்கின.

அவள் திருப்தி அடைந்து சாதாரண நிலைக்கு வந்தபோதுதான் பிள்ளைகள் நிலத்தில் கிடந்த பரிதாப நிலை அவளுக்குப் புரிந்தது.

கத்தினாள்.

ஓவென்று கத்தினாள்.

தொண்டை கிழியக் கத்தினாள்.

இப்போதான் தாய்மை விழித்துக் கொண்டது. என்ன செய்வதென்று அவளுக்கும் புரியவில்லை. கயிற்றை எடுத்து தன் கழுத்தையும் இறுக்கினாள். உயிர் மெல்ல மெல்லப் பிரிந்து கொண்டிருந்தது.

தோற்றுப்போன தாய்மையின் உயிரும் இரு பிள்ளைகளின் உயிர்களும் வீட்டை விட்டு மெதுவாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தன.

இறுதிய பயணம்!

22 பேருடன் புறப்பட்டு
20 இடங்களுக்கு மேல்
இடம்பெயர்ந்து,
ஏதிலிகளால் திரிந்து
இறுதியில்,
பிணங்களோடு பிணங்களாகி
02 பேர் மட்டும் திரும்பினோம்!
அதுவும்நடை பிணங்களாய்!

ஆச்சரியமில்லை!

துயிலுமில்லங்களில்
தூங்குபவர்களையே
தூரத்தும் நீங்கள்
எங்கள் வாழ்விடங்களை
வசப்படுத்தியிருப்பது
ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லையே!

காவல்!

துயில்பவர்களையும்
துப்பாக்கியமுனையில்
வைத்திருப்பதற்கா
துயிலுமில்லங்களுக்குத்
துப்பாக்கிகள்
வழங்கப்பட்டன?

கொள்கைப்பிழிப்புள்ளவர்கள்!

எங்களில்
பலர்
எவ்வளவு
கொள்கைப்
பிடிப்புள்ளவர்கள்
என்று
தேர்தல் வந்ததால்
தெரிந்தது!...

செ.அன்புராசாவின் 04 கவிதைகள்

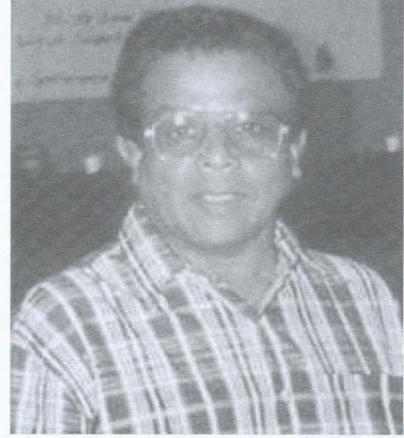
சாந்தனின்

காலங்கள்

எனது சிறிய வயதில் நான் நேரடியாகக் கண்டறிந்துகொண்ட முதல் எழுத்தாளர் என்று ஐ. சாந்தனையே சொல்ல முடியும். அவரது கிராமத்தையே நானும் சேர்ந்தவன் என்பது அதற்கான வாய்ப்பினையும் எனக்கு நல்கியது எனலாம். அப்போது நான் படித்துக் கொண்டிருந்த சிறுவர் பாடசாலையின் நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாட்டங்கள் 1987ல் நடைபெற்றன. அந்நிகழ்வுகளின் போதோ அல்லது அதனைத் தொடர்ந்து வந்த ஒருசில ஆண்டுகளிலோ இடம்பெற்ற ஏதோ ஒரு பாடசாலை விழாவில் சாந்தன் அவர்களின் இயக்கத்தில் “சுப்பண்ணாவும் சோமண்ணா வும்” என்றொரு நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது. அந்த வயதில் மிகவும் வித்தியாசமானதாக அந்த நாடகம் இருந்தது. ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராக இரண்டு பேரை நிற்க வைத்து, அதில் ஒருவரின் கைகளையே கால் களாக்குவதன் மூலம் குள்ளமான மனிதர் ஒருவரை உருவாக்கும் உத்தியுடன், இரண்டு குள்ள மனிதர்களை மேடையில் தேன்ற வைத்து அந்த நாடகம் அமைந்திருந்தது. புத்தக வாசிப்பினை எப்போதும் ஆதரித்து வந்த எனது வீட்டினரும் அப்போது வீதியால் அடிக்கடி செல்லும் சாந்தனை எழுத்தாளர் என்று மரியாதையுடன் எனக்கு அறிமுகஞ்செய்து வைத்திருந்தனர். நான் அப்போது கற்றுக்கொண்டிருந்த அதே பாடசாலை யிலேயே அவரது சகோதரி கற்பித்தும் வந்தார். அவரது சகோதரியின் மகனும் அங்கேயே, என்னைவிட ஒரு வகுப்புக் குறைவாகக் கற்று வந்தார். இதனால் சாந்தனைத் தொடர்ச்சியாகக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தும் வந்தது. அவரது எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் குறுநாவலும், முனைகள் சிறுகதையும் குறிப்பிடும் பாடசாலையும் இதுவே. ஆயினும் சாந்தனின் எழுத்து களை நான் அதிகம் வாசித்தது கனடா வந்த பின்னரே.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் தனித்துவமானவர் களில் ஒருவர் சாந்தன். மிகுந்த சொற் சிக்கனத்தோடு அதே நேரம் சுவாரசியத்தோடும் எழுதுபவர். இவரது கதைகளில் பெரும்பாலும் கதாநாயகன் “சாந்தன்” ஆகவோ அல்லது சாந்தனின் சாயல் கொண்டவர் களாகவோ இருப்பார். ஆயினும் இவரது கதைகள் அவரது கதைகளைக் கூறுவதில்லை. ஒரு சம்பவம் பற்றிய பார்வையை அல்லது விமர்சனத்தினைத் தனது படைப்புகள் ஊடாகப் பதிவு செய்யும்போது அது கதா நாயகன் வாழ்விலே நடப்பதாகவோ அல்லது அவன் பார்வையில் நடப்பதாகவோ காட்டப்படும். ஒரு விதத்தில் சாந்தன் சமூகம் பற்றிய தன் பார்வையையும் விமர்

சனத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகக் கைக் கொள்ளும் கருவிகளே அவரது படைப்புகள் எனலாம். ஆயினும் அவை அதனை நேரடியாகக் கூறாமல் படைப்புகளின் ஊடாகவும் அவற்றில் இடம்பெறும் சம்பவங்கள், உரை யாடல்கள் வாயிலாகவும் வாசகர்களுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துபவை. ஒரு விதத்தில் சாந்தனின் சிறுகதைகள் ஒரு தேர்ந்த புகைப்படக் கலைஞர் எடுத்த புகைப் படத்துடனோ அல்லது கார்ட்டூன் சித்திரத்துடனோ ஒப்பிட்டு நோக்கக் கூடியன.

ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக தனது புனைவு களை எழுதும் சாந்தன் இரண்டு மொழிகளிலும் சாகித்திய விருதினைப் பெற்றிருக்கின்றார். இதுவரை இவர் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், மொழிபெயர்ப்பு என்று 18 நூல்களை எழுதியிருப்பதாக விக்கிபீடியா தொகுத்திருக் கின்றது. ஆயினும் அதைவிட அதிகமாக வெளியாகி யிருக்கலாம் என்றே கருதுகின்றேன். இவற்றுள் இந்தக் கட்டுரையில் நான் பகிரப் போகின்ற “காலங்கள்” என்கிற சிறுகதைத்தொகுதியில் 15 சிறுகதைகள் இடம்பெறு கின்றன. இச்சிறுகதைகள் 1974 இற்கும், 1990 இற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

“தலைமுறைகள்” வாழ்வின் எல்லா அம்சங் களிலும் போரின் பாதிப்புகள் நிறைந்திருந்த ஒரு காலகட்டத்தின் மாணவர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. Damp-proof என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் சொல்ல முற்படும் ஆசிரியர், ப்ரூவ் என்ற சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம் என்று கேட்கின்றார். “நிறுவல்” என்று மாணவர்கள் பதிலளிக் கின்றனர். தடை, அல்லது தடைகாப்பு என்பதே இவ்விடத் தில் பொருத்தமான அர்த்தம் என்று சொல்லிவிட்டு அந்த அர்த்தத்தில் ஓர் உதாரணத்தைக் கேட்கின்றார். அனேகம் மாணவர்கள் “வாட்டர் ப்ரூஃப்” கைக்கடிகாரங்களைக்

கட்டியிருப்பதால் அதுவே பதிலாக வருமென்று எதிர் பார்க்கின்றார். “புல்லட் ப்ரூஃப்” என்று பதில் வரு கின்றது. போருக்குள் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் எப்போதும் போர் சார்ந்த எண்ணங்களுடன் இருக்கின்ற தான ஒரு தழுவல் இக்கதையில் காட்டப்படுகின்றது. மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையில் இது போன்ற போரியல் சார்ந்த சொற்கள் மிக இயல்பாக வழக்கில் இருப்பதை இன்றும் கூட நாம் அவதானிக்கலாம்.

போர்க்காலச் சூழலை விபரிக்கின்ற இன்னு மொரு சிறுகதையாக “வீடு” அமைகின்றது. இக்கதை யில் ஆனந்தத்தின் வீடு பற்றி விபரிக்கும்போது வெகு இயல்பாக “ஆனந்தம் நிறையப் பூமரங்கள் வைத்திருக் கிறார். முன் வாசலடியில், முற்றத்தை மறைத்து நிழல் பரப்பும் மாமரம். அதன் கீழே வேலியருகே பதுங்கு குழி...” என்று வீட்டின் ஓர் அங்கமாக பதுங்கு குழியும் குறிப்பிடப் படுகின்றது. தொண்ணூறுகளில் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்தபோது வீட்டிற்கு வெளிநாடுகளில் இருந்து அல்லது போர் இடம்பெற்ற இடங்களுக்கு வெளியில் இருந்து வருகின்ற உறவினர்களுக்கு வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டுவது போல வீட்டின் பதுங்குகுழிகளையும் காட்டியது நினைவில் இருக்கின்றது. வீட்டில் எத்தனை அறைகள் இருக்கின்றன, என்னென்ன வசதிகள் இருக்கின்றன என்று பேசுவது போல, பதுங்கு குழி என்ன வடிவில் அமைந்திருக்கின்றது என்பதையும் பதுங்கு குழிக்கு எத்தனை வாயில்கள் வைத்திருக்கின்றோம் என்பதையும் கூட பேசியிருக்கின்றோம். அந்த அளவுக்கு, வீட்டின் ஒரு அங்கமாகவே பதுங்கு குழிகளும் இருந்த காலம் அது! அங்கே ஆனந்தம் வீட்டில், அவன் நீண்டநாட்களாக தேடிய திருநீற்றுப் பச்சை என்கிற சிறிய தாவரத்தைக் காணுகின்றான்.

“உனக்கு வேணுமா? மூண்டு நாலு கண்டு முளைச்சுநிக்கு... தாறன்..

வலித்தது”

என்று கதை முடிகின்றது. சொந்த நிலத்தில், சொந்த வீட்டில் இருந்து வெளியேறிய மக்கள். இப்போது விருப்பமான செடியை நடக்கூட சொந்த நிலம் இல்லையே என்று எண்ணும்போது வரும் வலி அது. சாந்தனின் இந்தக் கதை எழுதப்பட்டது 1990 இல். பின்னாளில் அனைத்து மக்களையுமே நாடெங்கும் அகதிகளாகப் போர் துரத்தியதுவும் கூட நிகழ்ந்தது.

அண்மையில் நடந்து முடிந்த இலங்கை நாடாளுமன்றத் தேர்தலை ஒட்டிய உரையாடல்களில் புலம்பெயர் தமிழர்களுக்கும், இன்றும் ஈழத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் இடையிலான முரணை, குறிப்பாக புலம்பெயர் தமிழர்களின் செயற்பாடுகள் குறித்து ஈழத்தில் இருக்கின்ற தமிழர்களுக்கு இருக்கின்ற அதிருப்தியை அல்லது கசப்புணர்வினை உணர முடிந்தது. அரசியல் ரீதியாகக் கூர்மையடைந்திருக்கக் கூடிய இந்த இடைவெளிகள் முன்னரே நாளாந்த வாழ்க்கைமுறைகளின் ஊடாக ஏற்பட்டுவிட்டவை தான். 90களின் மத்தியில் போர் கடுமையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலங்களில் வெளிநாடுகளில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தவர்களில் சிலர் “என்ன மொத்தமாகி விட்டீர்கள், ஜிம்மிற்குப் போவ தில்லையா?”, என்றும் “சோறு சாப்பிடுவதைக் குறைக்க

வேண்டும், மரக்கறியில் சலட் செய்து சாப்பிடலாம், தேங்காய்ப் பூ கொலஸ்ரோல், நீங்கள் ஃபமிலி டொக்ரரிடம் கேட்பதில்லையா?” என்றும் கேட்பதை எல்லாம் அவதானித்து இருக்கின்றேன். இது போன்ற அபத்தமான உரையாடல்களே மிகப்பெரிய விலகல் களைத் தொடக்கி வைக்கின்றன. இப்படியான ஒரு நிகழ்வைக் கூறுவதே “அஸ்பெஸ்ரஸ்” என்கிற சிறுகதை. இந்தச் சிறுகதையில் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த பாலாவும் ஊரிலேயே இருக்கின்ற சிவாவும் பேசும்போது இடம்பெற்ற (இந்திய ராணுவத்துடனான) கடுமையான போர் பற்றிய உரையாடல் வருகின்றது. வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த பாலா “ஆனாலும் இப்ப எங்களுக்கெண்டு ஒரு அடையாளம் வந்திருக்கு... இலங்கைத் தீவின் தமிழர்கள் என்று சொல்றதில் ஒரு பெருமையும் இருக்கு” என்று கூறுகின்றான். “அந்த அடையாளத்திற்கு நாங்கள் விலை கொடுத்தோம்” என்று சிவா பதிலளிக்கின்றான். புதிதாகக் கட்டி போர்ச்சூழல் காரணமாக வெள்ளை கூட அடிக்க முடியாத வீட்டைப் பற்றிக் கூறும் போது அஸ்பெஸ்ரஸே போட்டிருக்கிறியன்? என்கிறான் பாலா. ஷெல்லுக்கு கொங்கிரீட் கூட தாங்காது என்கிறான் சிவாவின் மனைவி ஈஸ்வரி. வெளிநாட்டில் அஸ்பெஸ்ரஸ் சுவாசநோய்களை உருவாக்கும் என்பதால் அதனைத் தடை செய்து விட்டார்கள் என்றும், ஏற்கனவே இருந்த இடங்களில் இருந்தும் அஸ்பெஸ் ரசை அகற்றி விட்டனர் என்றும் கூறி, ஏன்டாப்பா இதைப் போட்டனி எவ்வளவு ஆபத்தான விடயம்? என்று கேட்கின்றான் பாலா. இதைக் கேட்டு, விருந்தினர் என்ன நினைப்பார்களோ என்று கூட பாராமல் பலமாகச் சிரிக்கின்றான் சிவா. 1988இலேயே புலம்பெயர் தமிழர்களுக்கும், ஈழத்தில் வாழ்பவர் களுக்கும் இடையில் ஏற்படக் கூடிய இடைவெளியை மிக நுணுக்கமாக உணர்ந்து இக்கதையில் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார் சாந்தன்.

“எழுதாத கடிதம்” உம் “நன்றி” உம், இந்திய இராணுவம் ஈழத்தை விட்டு வெளியேறிய காலப் பகுதியைப் பேசுகின்றன. “நாங்கள் போகத்தான் வேணும், நான் திரும்பிப் போகப் போகின்றேன்” என்று ஒரு முறை சொன்ன இந்திய இராணுவ வீரனை “உங்களவர்கள் எல்லாரும் போல ஒரு முகந்தான். ஆனால் முறுக்கிய கூர் மீசைக்குப் பின்னால் ஒரு குழந்தை எட்டிப் பார்த்தது” என்று எழுதாத கடிதத்தில் விழித்து எழுதுகின்றார் சாந்தன். “உங்களைப் போல் இன்னும் வேறு பேர் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் எய்யப்பட்ட அம்புகள் நீங்கள்” என்றும் “மிக்க நன்றி எம்மைப் புரிந்து கொண்டமைக்கு” என்றும் எழுதும் போது சாந்தனின் விசாலமான பார்வை புலப்படுகின்றது. “நன்றி” சிறுகதையில் வீட்டில் அவ்வளவு காலமும் இருந்த பெட்டை நாயை அடித்து விரட்டுகின்றார் மணியத்தார். “பெட்டையெண்டாலும் அதை நம்பித் தானே இருந்த நாங்கள் இவ்வளவு நாளும்” என்று சொல்லும் மனைவி யிடம் “அது அப்ப... இப்ப இந்தியன் ஆமி போட்டிது. இனி என்ன சவத்துக்கிதை?” என்கிறார். இந்திய இராணுவ காலத்தில் இருந்தவர்கள் இந்தக் கதையை நெருக்கமாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். ஒரு நாளின் எந்தப் பொழுதிலும் எந்தத் தடமும் இல்லாமல் வீட்டினுள் சோதனை என்ற பெயரில் நுழைந்து அத்துமீறல் செய்வதை வழமையாகக்

கொண்டிருந்தது இந்திய ராணுவம். இந்திய இராணுவம் தொலைவில் வருகின்ற போதே அவர்கள் கூடவே வருகின்ற எண்ணெய் மணத்தினை வைத்து அறிந்துகொள்ளும் நாய்கள் வித்தியாசமான முறையில் ஒன்றாகக் குரைத்து மனிதர்களுக்கு சமிக்கை அனுப்பும். நாய்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இருந்த தொடர்பு நெருக்கமானதாகவும், நாய்களின் தேவை மனிதர்களுக்கு அதிகமும் தேவையானதாகவும் இருந்த காலமென்று இந்திய இராணுவ காலத்தைக் குறிப்பிடமுடியும். இந்தக் காலப்பகுதியைப் பிரதிபலிப்பதாக இந்தக் கதை அமைகின்றது.

மனித நேயத்தைப் பேசுகின்ற இன்னொரு கதை “பாத்திரம்”. இக்கதையில் கலவரத்தால் இடம்பெயர்ந்து வந்ததாகவும், கொட்டில் போட காசு தேவை என்றும் கூறிக்கொண்டு ஒரு பெண் சிறு குழந்தையுடன் வருகின்றாள். அவள் கலவரத்தின் போது எங்கிருந்தாள் என விசாரிக்கின்றாள். தெமட்ட கொடவில், வெள்ளை வத்தைக்குப் போற ரோட்டில், வியாங்கொட முகாமில் இருந்ததாகக் கூறுகின்றாள் அவள். முரணான இந்தத் தகவல்களை வைத்தே அவள் பொய் கூறுகின்றாள் என்ற அனுமானத்திற்கு அவன் வருகின்றான். இதற்கிடையில் அவன் தாய் காசைக் கொடுத்து அனுப்புகின்றாள். ஏன் கொடுத்தனீங்கள். சொன்னதெல்லாம் போய் என்று அவன் கூறும் போது, “சீ, பாவம். அவன் வீட்டை விட்டு அதிகம் வெளிக்கிடாமல் இருந்திருக்கலாம்” என்கிறாள் தாய். பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை இரு என்பார்கள். சொல்லும் காரணங்களும், நிலைமையும் பொய்யானதாகவும், மிகைப்படுத்தியதாகவும் இருந்தாலும் தேவையும், அதற்கான முக்கியத்துவமும் இருந்தால் அதுவே உதவி செய்யப் போதுமானது என்பதே அந்தத் தாயின் நிலைப்பாடாக இருக்கலாம். இந்தக் கதை ஒரு விதத்தில் கஜாதா எழுதிய நிஜத்தைத் தேடி என்கிற சிறுகதையை குாபகமூட்டுவதாகவும் உள்ளது.

2009ல் ஈழப்போரின் இறுதி நாட்களில் இறந்தவர்களின் சாவுக்கணக்கினை கிரிக்கெட் ஸ்கோர் சொல்வது போல சில ஊடகங்களும் தனிப்பட்டவர்களும் பகிர்ந்து கொண்டதை அறிவோம். ஓரிரிவர் சாவதும், ஐம்பது நூறு பேர்கள் என்று சாவதும் சாதாரணமாக மாறிவிட ஐநூறு, ஆயிரம் என்று செத்தால் மட்டுமே அது செய்தி என்றே அன்று பார்க்கப்பட்டது. எந்தப் போரிலும் முதலில் கொல்லப்படுவது மனிதம் தான் என்பதை உறுதிசெய்தவை அவை. 1990ல் பிரசுரமான கதையில் இப்படியான நிலையை ஒரு கதாபாத்திரமுடாக அலசுகின்றார் சாந்தன். பத்திரிகை வாசிப்பதை மிகுந்த விருப்பமுடன் ரசனை பூர்வமாகச் செய்கின்ற கந்தையரின் மனம் திடீரென்று உறுத்தலுக்கு உள்ளாகின்றது. “இதெல்லாம் ரசனைக்குரிய செய்திகளல்ல. இந்தச் சனம் இவ்வளவு பாடுபடுகையில், இருக்க இடமும் உண்ண உணவும், உயிருக்கு உத்தரவாதமும் இல்லாமல் ஓடிவருகையில், அவர்கள் பற்றிய சேதிகளை, அவர்கள் படும் அவலங்களைத் தான் இப்படி ஆறுதலாக ஓய்வாகக் கிடந்து படிப்பதே பிழை! அது ஒரு பாபமாகக் கூடப்பட்டது... கடவுளே!” என்பதாகக் கந்தையரின் மனநிலை சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

அதுபோலவே ரிஷ்கா என்கிற கதையில், கதை

சொல்லிக்கு அசோகமித்திரனின் ரிஷ்கா சிறுகதையை நினைவூட்டும்படி நடக்கும் ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுவதாக அமைகின்றது. ஆயினும், இக்கதையில்

“இங்கே பேசிய பிரதிநிதிகள் இதை ஒரு ஹர்த்தால் என்றும் துக்கதினம் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். அதுதவறு. நாங்கள் அநுஷ்டிக்கப்போவது எதிர்ப்புதினம். எங்கள் எதிர்ப்பை - இனப்படுகொலைக்கு எதிரான மக்கள் எதிர்ப்பை அகில உலகிற்கும் எடுத்துக்காட்டப் போகிற தினம் அது”

என்று சாந்தன் பதிவுசெய்வது முக்கியமானது. ஈழப்போராட்டம் பற்றிய உரையாடல்களில் “இனப்படுகொலை” என்ற கருத்து பரவலாக இடம்பெறுவதற்கு வெகு காலம் முன்னராகவே தன் படைப்பில் சாந்தன் இதனை உரத்துக் கூறியிருக்கின்றார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

“அவன்” சாந்தனின் வழமையான கதைகளில் இருந்து மாறுபட்டதாக அமைந்திருக்கின்றது. யார் இந்த “அவன்” என்பதை யோசிக்கின்றபோது, அது நான் யார்? என்கிற சுய தேடலாக விரிவடைந்து செல்வது சிறப்பு. “அந்நியமான உண்மைகள்” என்கிற சிறுகதை, குடியேற்றங்கள் வேகமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் திருகோணமலைக்குச் செல்கின்ற தமிழ் மட்டுமே பேசத் தெரிந்த ஒருவன் எதிர்கொள்ளுகிற புறக் கணிப்பையும், அந்நியத்தன்மையையும் காட்டு கின்றது. இதுபற்றி அவனது மச்சாண்டிமேலும் போதுமச்சான் “இது பற்றிக் கதைத்தால் அரசியலாகும்” என்று கூறுகிறான்.

“காலங்கள்” இத்தொகுதியில் இருக்கின்ற மிகப் பெரிய கதை. இக்கதையில் 1963, 1973, 1988, 1989, 1990, 2003 என்று வெவ்வேறு காலப்பகுதியில் இருந்த கள நிலைமைகள் கல்லுண்டாய் வெளியைத் தளமாக வைத்துக் காட்டப்படுகின்றன. 1991ல் எழுதப்பட்ட இக்கதையில், 2003ல் எவ்விதம் இருக்கும் என்று எதிர்வு கூறும்போது சாந்தன் கொண்டிருந்த வளமான எதிர் காலத்துக்கான நம்பிக்கையை அவர் மக்கள் மீது கொண்டிருந்த பற்றின் வெளிப்பாடாகவே கருதமுடிகின்றது. “இருகோடுகள்”, “ஒரு விருந்தின் முடிவு”, “அதே விதியெனில், சுரண்டல்” ஆகிய கதைகள் எனது வாசிப்பில் ஆழமான தாக்கத்தை உருவாக்கவில்லை. ஒரு விதத்தில் அவை கருத்துப் பகிர்வுகளாகவே அதிகம் தெரிகின்றன என்றே சொல்லவேண்டும்.

ஐம்பது வருடங்களாக படைப்பிலக்கியங்களை எழுதிவரும் சாந்தன் தான் விரித்துக்கொண்ட கோட்பாடுகளை முன்னிறுத்தாமல் மாணுட நேயத்தை முன்னிறுத்திப் பேசிவருபவர். ஈழப்போராட்டம் தொடர்பாக அனேக இடதுசாரிகள் எடுத்த தளம்பல் நிலைப்பாட்டைப் போல அல்லாமல் சாந்தன் தனது படைப்புகளுடாக இன ரீதியான ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக தொடர்ந்தும் பேசிவருபவர். அதே நேரம் சுய விமர்சனத்தின் குரலும், பிற இனத்தவர்கள் மீதான நேசத்தையும் கூட இவரது படைப்புகளில் தொடர்ந்து காணலாம். பொதுவாக சாந்தனின் படைப்புகளில் நிலவியல் குறித்த விபரணங்களோ அல்லது வர்ணனைகளோ அதிகம் இடம்பெறுவ தில்லை. சாந்தனைப் பொறுத்தவரை அவரது படைப்புகள் மக்களுடன் உரையாடுவதற்கு அவர் கையாளும் கருவிகள். அந்தத் தேவையை அவர் எழுத்துகள் திருத்தமாகவே பூர்த்திசெய்கின்றன.

பொதுவாக கவிதைகளுக்கான மொழிகள் ஓசைநயமுடன் சந்தம் அமைத்து இசை நயமாய் கோர்வையுடன் விழும் போதுதான் யாரும் அதை ரசிப்பார்கள்.

ஈழத்திலே அல்வாயூர் கவிஞர் மு.செல்லையா, நீலாவணன், மகாகவி உருத்திரமூர்த்தி, முருகையன், காசி ஆனந்தன், சில்லையூர் செல்வராஜன், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், புதுவை இரத்தினதுரை, மதுரைப்பண்டிதர் சச்சிதானந்தன், சோ.பத்மநாதன், த.ஜெயசீலன் என்று அந்தப் பெயர் பட்டியல் நீண்டு கொண்டு செல்வதை யாரும் அவதானிக்கலாம். (இவர்கள் மட்டுமல்லர், இன்னும் பலர்)

சிறு நண்டொன்று மணல்மீது படமொன்று கீறும்
சில வேளை அதை வந்து கடல்கொண்டு போகும்!
கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள்கொண்ட பயமொன்று காணும்!

உருத்திரமூர்த்தி வாலி வைரமுத்து

மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் இந்தக் கவி வரிகள் யாவருக்கும் வாலாயமாகிப் போன இதமான வரிகளாகும்.

கடற்கரை மணல் மேட்டில் ஓடி விளையாடுகின்ற நண்டுகளுக்கு மீன்களைக் காணும்போது கொள்ளை விருப்பம் ஏற்படுமாம்!

இப்படி ஓடியாடித் திரிந்த நண்டு ஒன்றிற்கு தரைக்கு மேலே சிறு உயரத்தில் இரண்டு மீன்களை காணுகிறதாம்.

அவை ஒன்றையொன்று நோக்கி அழகாய் அசைவதைப் பார்த்து அது திகைத்துப் போய் நின்றதாம்!

மீன்கள் எப்போதும் தண்ணீரில் வாழுவவை!

இதென்ன புதுமை!

தண்ணீரிலும் இல்லாமல், தரையிலும் இல்லாமல் துடிக்கின்றனவே!

அவை பார்ப்பதற்கு மிக அழகாகவும் இருக்கின்றனவே!

என்று திண்டாடிக் கொண்டிருந்ததாம்.

ஓ....!

அவைமீன்கள் இல்லை!

இளமங்கையின் இரு கண்கள் என்று பின்னர் அது புரிந்து கொண்டதாம்!

அது மட்டுமல்லையாம்,

அலைகள், கரையத் தொட்டு விடும் ஆவலில் உருண்டு திரண்டு நுரையோடு வருகிறது!

அலைகளுக்கு நிலவைக் கண்டால் இன்னும் ஆனந்தம் கூடும் தானே!

அந்த நேரம் அவை துள்ளிக் குதித்து வந்து கரையைத் தொடுமாம்!

கடற்கரையில் நின்ற இளமங்கையின் முகம் கடலைகளுக்கு நிலவு போல தோன்றுகிறதாம்!

அலைகள் எல்லாம் வலு ஆவலாகவும், ஆர்வமாகவும் பாய்ந்து ஓடிக் கரை வந்து வெக்கிப் போய் நின்றனவாம்!

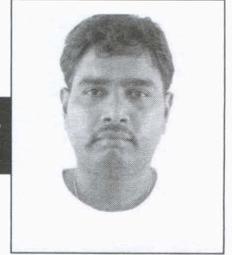
இந்த அழகான இலக்கியக் காட்சிக்கு கவிஞர் வாலி அவர்கள் எழுதிய வரிகள் இப்படி இருக்கின்றன.

சிறு மணல் மேட்டில் குடியேறும் நண்டானது

இவள் கண் பார்த்து மீன் என்று

திண்டாடுது

பொங்கும் நுரையோடு வருகின்ற

சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அலையானது

இவள் முகம் பார்த்து நிலவென்று

விளையாடுது

கடலோரம் வாங்கிய காற்று..!

குளிராக இருந்தது நேற்று..!

என்று அந்தப் பாடல் தொடர்ந்து போகும்.

எத்தனை முறை கேட்டாலும் இரசிக்கக் கூடிய காதல் பாடல் இது!

இந்த பாடல் மெட்டினை நான் முன்பு சொன்ன மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் பாடலுக்குக் கொடுத்துப் பாடிப் பாருங்கள்! இசைநயம் புரியும்!

இந்த இரண்டு பாடல்களும் வேறுவேறு பொருள் உணர்த்தியிருந்தாலும், கவியின் ஓசைநயம் ஒன்று என்பதையே நான் சொல்ல வருகின்றேன்.

இதில் இன்னுமொரு சிறப்பம்சம் என்ன வென்றால் மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் பாடல் 1968 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்திருக்கிறது.

கவிஞர் வாலியின் பாடல் 1976 ஆம் ஆண்டு எம்.ஜி.ஆர் நடித்த “ரிக்காக்காரன்” படத்திற்காக எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

மஹாகவியின் இன்னுமொரு கவிதை இது.

வீட்டுப் பின்புறத்தில் வேப்ப மரத்தருகில்

ஆட்டுக் கொட்டில் அதன் அருகில் - நீட்டுமைக்

கூந்தல் அவிழ்ந்துவிழக் கூம்பிய அவ்வாண்முகம் கை

ஏந்தி இருக்கின்ற ஏந்திழையே!

ஒரு கிராமியக் காதலின் அழகியல் சொல்லும் பாடல் இது.

எத்தனைதான் வசதிகள், வாய்ப்புக்கள் வந்திட்டாலும் கிராமியச் சூழல் அனுபவம் என்பது இனிமையிலும் இனிமைதான்.

அந்தச் சூழலைப் பிரிந்து வாழும்போதுதான் அதன் சுகத்தை ஊண்டி உணர ஆரம்பிப்போம்.

இரவு நேரப் பொழுது ஒன்றிலே ஆட்டுக் கொட்டில் அருகாக காதலனும் காதலியும் சந்தித்துக் கொள்கின்றார்கள்.

ஊடல் முடித்து கூடலுக்கு ஆயத்தமாகும் நேரம் அது.

நாயகியின் நீண்ட கருமை நிறக் கூந்தல் அவிழ்ந்து விழுந்துள்ளதாம்!

அப்படி அவிழ்ந்து விழுந்த கூந்தல், நாயகனின் கூம்பிய கைகளால் ஏந்தி நிற்கின்றனவாம்!

அதாவது, நாயகியைக் கட்டியணைத்து நிற்கின்றான் என்பதே அதன் பொருளாகும்!

நாயகியின் முன் நின்று அவள் முதுகோரமாக

தன் கைகளைப் பிணைத்து நின்றலாகும்!

அப்படிப் பிணைத்து நிற்கும் போது பிணைத்த கைகளுக்குள் கூந்தல் தங்கி நிற்கிறதாம்!

ஆ ஹ ர , எத்தனை இரசனை இது!

இந்த ரசனை கவிப்பேரரசு வைரமுத்து விற்கும் பிடித்திருக்க வேண்டும் . தனது சினிமாப் பாடல் ஒன்றிலே அதனை

அழகாகத் தருகின்றார்.

திரைப்படம் கொடி பறக்குது.

“சேலை கட்டும் பெண்ணுக்கொரு வாசம் உண்டு” என்ற பாடல் அது.

அந்தப் பாடலின் ஒரு சரணத்திலே வருகின்ற அடி இப்படி இருக்கின்றது.

கூந்தலுக்குள்ளே வீடு கட்டுங்கள் என்பதாகும்.

கூந்தலுக்குள்ளே எப்படி வீடு கட்ட முடியும்?

அப்படியென்றால், இந்த வரிகள் மூலமாக வைரமுத்து அவர்கள் ஏதோ சொல்ல வருகின்றார் என்றுதான் அர்த்தம்.

கூந்தலுக்குள்ளே வீடு கட்டுங்கள் என்றால், அதன் அர்த்தம் என்னைக் கட்டியணை என்பதாகும்.

நாகரிகமான முறையில் சொல்லுதல் என்று சொல்லுவார்கள்தானே! அதுதான் இது!

அதாவது, உங்கள் இரண்டு கை விரல்களையும் ஒன்றுடன் ஒன்று கோர்த்துப் பிணைத்து விட்டுப் பாருங்கள் அது ஒரு வீட்டின் குறியீடு போலத்

தெரியுமல்லவா?

ஆகவே, என் முன்னாக நீ நின்று, என்னைக் கட்டி அணைத்துக்கொள் என்று நாயகி சொல்வதாக இது அமைந்து விடுகின்றது.

என் முதுகோரமாய் படர்ந்திருக்கும் கூந்தலுக்குள்ளே உன் இரு கரங்களையும் செலுத்திப் பிணைத்துக் கட்டிக்கொள் என்று பொருளாகும்.

இப்படியான கற்பனை என்பது மேலே சொன்ன மஹாகவியின் இரண்டாவது கவிதையின் கற்பனையில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது என்று துணிந்து சொல்லலாம்.

ஏனென்றால், கொடிபறக்குது என்ற திரைப்படம் 1986 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்ததாகும்.

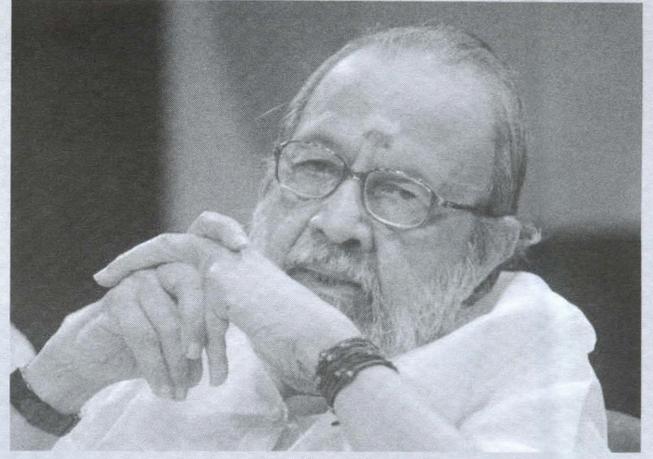
ஆனால், மஹாகவியின் வாழ்வுக்காலம் என்ன வென்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே!

ஆகவேதான், தென்னிந்தியக் கவிஞர்கள் பலரும் ஈழத்துக் கவிஞர்களையும், அவர் தம் கவிதைகளையும் விரும்பிப் படித்திருக்கிறார்கள், அதனை ரசித்துச் சுவைத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இவை நல்ல உதாரணங்கள் ஆகும்.

அந்தளவுக்கு பொருள் நயத்தோடு சந்தக்கவி படைத்துப் படிக்கவல்ல கவி வல்லுனர்கள் நம்மிடத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். இன்றும் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதே உண்மை ஆகும்.

இவை போன்றவற்றை ரசிக்காதவர்கள் யார்தான் இருக்க போகிறார்கள்?

நிச்சயம் ரசிப்பார்கள்.

தெரியுமல்லவா?

ஆகவே, என் முன்னாக நீ நின்று, என்னைக் கட்டி அணைத்துக்கொள் என்று நாயகி சொல்வதாக இது அமைந்து விடுகின்றது.

என் முதுகோரமாய் படர்ந்திருக்கும் கூந்தலுக்குள்ளே உன் இரு கரங்களையும் செலுத்திப் பிணைத்துக் கட்டிக்கொள் என்று பொருளாகும்.

இப்படியான கற்பனை என்பது மேலே சொன்ன மஹாகவியின் இரண்டாவது கவிதையின் கற்பனையில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது என்று துணிந்து சொல்லலாம்.

ஏனென்றால், கொடிபறக்குது என்ற திரைப்படம் 1986 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்ததாகும்.

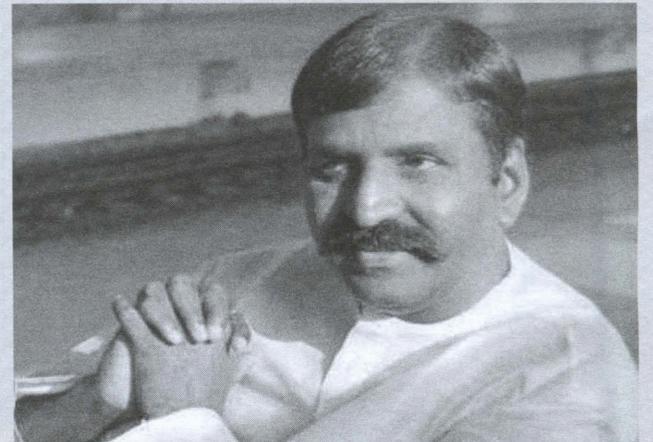
ஆனால், மஹாகவியின் வாழ்வுக்காலம் என்ன வென்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே!

ஆகவேதான், தென்னிந்தியக் கவிஞர்கள் பலரும் ஈழத்துக் கவிஞர்களையும், அவர் தம் கவிதைகளையும் விரும்பிப் படித்திருக்கிறார்கள், அதனை ரசித்துச் சுவைத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இவை நல்ல உதாரணங்கள் ஆகும்.

அந்தளவுக்கு பொருள் நயத்தோடு சந்தக்கவி படைத்துப் படிக்கவல்ல கவி வல்லுனர்கள் நம்மிடத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். இன்றும் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதே உண்மை ஆகும்.

இவை போன்றவற்றை ரசிக்காதவர்கள் யார்தான் இருக்க போகிறார்கள்?

நிச்சயம் ரசிப்பார்கள்.

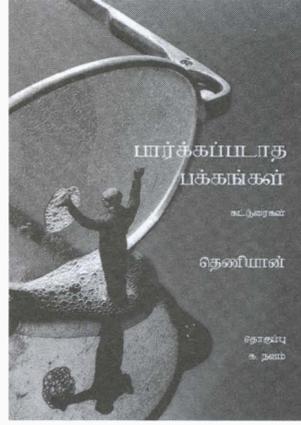

தெனியானின் “பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்” இருட்டிப்பு செய்யப்பட்ட பக்கங்கள் மீதான மார்க்சிய ஒளிவீச்சு

வரலாறு என்பது கடந்தகாலத்தோடு சமகால மனிதர்கள் மேற்கொள்ளும் உரையாடல்தான் என்ற ஒரு கருத்து உண்டு. ஐம்பது வருடங்களின் முன்னர் எழுத வரலாறு பார்க்கப்பட்ட கோணத்திலிருந்து, அதே விடயங்கள் இன்றும் அணுகப்படும் என்பதற்கில்லை. அன்றைய காலத்தில் வரலாற்றோடு பகிர்ந்துகொண்டு பெற்றிருக்கக்கூடியவற்றிலிருந்து வேறுபட தேவைகள் இன்று எம்மைத் தூண்டும் காரணமாகப் புதிய பல விடயங்களை வரலாற்றுப் பக்கங்களிலிருந்து பெறக்கூடியவர்களாக இருப்போம். ஆயினும் இன்றைய எந்தத் தேவையிலிருந்து அதனை எத்தகைய நலன் அடிப்படையிலான கண்ணோட்டத்தில் அணுகுகிறோம் என்ற நோக்குநிலை காரணமாக நாம் வந்தடைகிற முடிவுகள் வேறுபட இடமுள்ளது. பலரும் காணத்தவறுகின்ற அம்சங்கள் சிலரால் உன்னிப்பாகக் கண்டறியப்படவும், அவை அவர்களால் முதன் முதலாய் பேசு பொருளாக்கப்படுவதும் இதன் காரணமாகவே.

ஆங்கில ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறையில் குடியேற்ற நாடுகளாய்ச் சிறுமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் எழுத கடந்தகால வரலாற்றைப் பார்த்த முறை ஒருவகை; அப்போதும் பாரதி பேசாப்பொருள் பலவற்றைப் பெருமூழ்க்கமாக்கி “பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே, வெள்ளைப் பறங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே” எனப் பிரகடனப்படுத்தினார். இது பலதடவை கவனிக்கப்பட்டு பழங்கதையாகிவிட்ட போதும், இதனுள் ஊடறுத்துக்காண முயற்சிக்காத பார்க்கப்படாத பக்கங்கள் பல இருந்தபடியே உள்ளன. இத்தகைய “பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்” தெனியானின் கட்டுரைகளாக ஜீவநதி வெளியீடாகி அண்மையில் எழுத கரங்களை எட்டியுள்ளது. கனடாவில் வாழும் க. நவம் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள இந்நூல் 190 பக்கங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு பாரதிக்குப்பின் மேலும் விரிந்த தளத்தில் இயங்கியுள்ளது; இருபதாம் நூற்றாண்டின் முப்பதாம் ஆண்டுகளில் இருந்து தமிழகத்தில் பெரியாரியமாகவும் மராட்டியத்தில் அம்பேத்கரிய மாயும் வளர்ந்திருக்கிறது. இன்று இந்துத்துவ ஆட்சியில் பெரியாரிய - அம்பேத்கரிய எழுச்சி வீறுபெற்று வருவதையும் காண்கிறோம். ஆயினும் பாரதியிடம் இருந்த

நூல்:
பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்

ஆசிரியர் :
தெனியான்

வெளியீடு:
ஜீவநதி

விலை: 500/-

பக்கம் - 190

பார்வை வீச்சு இவற்றிடம் தொலைந்துபோய், பின்னாலே பெரும் பூதத்தை இருக்கவிட்டு, முன்னாலுள்ள சிறு பூச்சாண்டிகளோடு வீராவேசம் காட்டுவதாகவே இவை யுள்ளன. ஏகாதிபத்தியம் நவபிராமணியமாகி ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களைச் சுரண்டிக் கொழுக்கும் இன்றைய வரலாற்றுக் கட்டத்தில், “பார்ப்பானை ஐயரென்பதும் வெள்ளைப்பறங்கியைத் துரையென்பதும்; போயொழிந்து, ஆனந்தப்பள்ளப் பாடும் சுதந்திரம் கைகூடும் என்ற பாரதியின் பிரகடனம் ஆழ்ந்த பொருள் நிறைந்த முழக்கம். அதற்கு மாறான ஒருமுனைவாதப் பார்வையின் இன்றைய முழக்கம், விடுதலையைத் தூரப்படுத்துவதாயுள்ளது. பார்ப்பனியம் என்ற பேரில் கரந்துறையும் பார்ப்பன எதிர்ப்பு பாரதியிடம் இருந்ததில்லை; எட்டுத்திக்கும் சென்று படித்தாக வேண்டிய அந்நியரின் சாதனைகள் பற்றிய புரிதல் பாரதிக்குத் தெளிவாக இருந்தது. ஐயர்- துரை என்று அவர்களைக் கொண்டாடும் எழுது அடிமைப் புத்தியைத் தகர்த்து, முழு மானுடத்துக்குமான விடுதலையை இறைஞ்சியவராக பாரதி இருந்தார்.

மாறாக, பார்ப்பனிய எதிர்ப்பை மட்டும் பூதாகாரப் படுத்தி ஏகாதிபத்தியப் பிணைப்பைத் தகர்த்து, சோசலிசத்தை நோக்கி முன்னேறுவதை முதன்மைப் பணியாகக் கொள்ளத் தவறுவதால் பெரியாரியமும் - அம்பேத்கரியமும் வெற்றாரவார முழக்கங்களுடன் நிறைவு காண்கின்றன. மார்க்சியர்களும் அங்கே இன்று தம்மிரு தோள்களில் இவற்றைச் சுமந்தபடிதான்; அவர்கள் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பையும் சோசலிச நாட்டத்தையும்

இலட்சியமாகக் கொண்டபோதிலும், தோள்களின் காவடியில் கவனம் குவியும்போது இதை மறப்பர். இதனைப் பேசுபொருளாக்கும்போது வர்க்கவாத முடக்கமாய் மார்க்சியத்தைக் குறுக்குவர். வைத்தால் கூந்தல், அடித்தால் மொட்டை என்ற நிலைப்பாடு.

விடுதலை பிளவுபடாதது; பாட்டாளி வர்க்கம் தனக்கானதாய் மட்டுமன்றி எதிரியையும் விடுதலை செய்வதற்கான இலட்சியத்தை முன்னெடுத்தது. பார்ப்பணிய எதிர்ப்பு ஒரு சாதியை வெறுப்புக்குரியதாக்கி சாதிவாதத்தினுள் முடங்கும்போது அருகருகேயுள்ள சாதிகளிடையேயும் மோதல்களே பெருகி வருகின்றன. பெரியாரியத்தையும் அம்பேத்கரியத்தையும் மார்க்சியத்துடன் ஒட்டவைப்பதல்ல இன்று அவசியப்படும் பணி; அவையிரண்டையும் கடந்து சாதிச் சமூகத்தில் மார்க்சியத்தைப் பிரயோகிக்க, முதலாளித்துவ நிலைப்பட்ட பெரியாரிய - அம்பேத்கரியத் தவறுகளை விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கியவாறு, அவற்றிடமிருந்து கற்கவேண்டிய வற்றை மட்டும் பெற்று, முன்னேற மார்க்சியர்கள் முயற்சித்தாக வேண்டும், இந்தியாவில்.

இலங்கையில், பெரியார் - அம்பேத்கர் அவசியப்படாமக்கான காரணம், சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தைப் பாட்டாளி வர்க்க நிலைப்பாட்டிலிருந்து மார்க்சியர்களே இங்கு முன்னெடுத்திருந்தார்கள் என்பதாகும். சாதிவாதத்தின் தவறுகளுள் சிறைப்பட்ட வாறு தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதான புதிய கோணங்களிலான பார்வைகள் தமிழகத்திலிருந்தும் பேசப்படுகின்றன. அவை சரியான மார்க்சிய அணுகு முறையைத் தவற விடுவதனால் அவற்றால் பார்க்கப்படாத பக்கங்கள் இன்னமும் உள்ளன. வர்க்கப் பார்வையில் சாதிச் சமூகத்து இண்டு இடுக்குகளைக் கண்டு காட்டுகிறார் தெனியான் “பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்” என்ற இந்த நூலில். இது இலக்கியச் சிந்தனைகள் (பக்கங்கள் 1-92) கலை-இலக்கிய ஆளுமைகள் (பக்கங்கள் 93-190) என்ற இருபாகங்களைக் கொண்டுள்ளது.

“தமிழ் இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தத் தவறிய தமிழர் சமுதாயம்” என்ற முதல் கட்டுரை வர்க்கவாத முடக்கத்தை வெற்றிகொண்டு, வர்க்கப் பார்வையில் சாதிச் சமூக நிதர்சனத்தைக் காண வலியுறுத்துகிறது. இந்தப் பார்வையை வந்தடைய உதவும் பாரதியை மாற்றத்தின் திசைகாட்டியாகக் காட்டுவார். “ஆட்சியதி கார வலுவுடைய மேட்டுக்குடியினர் பற்றிப் பேசும் இலக்கியப் போக்கினில் திடீர்ப் பாய்ச்சலாக ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தவன் மகாகவி பாரதி. 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றி 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை (1882.12.11 - 1921.09.11) வாழ்ந்த பாரதியின் வருகைக்காக தமிழ் இலக்கியம் காத்திருந்தது போலும். தமிழர் சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையினராக இருக்கும் சாதாரண பொதுமக்களைத் தமிழ் இலக்கியத்தினுள் பாரதி கொண்டுவந்தான்.” (ப.04) என்பார். என்ன இருந்தாலும் பாரதி பிராமணன் என்பதால் சொந்தச் சாதியபிமானம் காரணமாக தவறுகள் அவரிடமும் வெளிப்பட்டதை என்பதாம் ஆண்டுகளில் காணத்

தவறினோம், தலித்திய எழுச்சியோடு இப்போது கட்டுடைத்துப் பார்க்கிறோம் எனக்கூறுகிற மார்க்சியர்கள் தமிழகத்தில் உண்டு. அவர்கள் போலன்றி தெனியான் துணிவுடன் பாரதியைப் புதுயுகத்தின் முதற் குரல் எனப் பிரகடனப்படுத்துவது கவனிப்புக்குரியது.

முன்னதாக தமிழகத்தில் மார்க்சியர்கள் ஒடுக்கப் பட்ட மக்கள் மத்தியில், அவர்களே மிகப் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் மக்கள் என்ற வகையில் காத்திரமான பணிகளை முன்னெடுத்துள்ளனர். அவை வர்க்கப் பிரச்சினை என்ற பொருளாதாரப் போராட்டங்களாய் அணுகப்பட்டனவே அல்லாமல் சாதிய இழிவுகளுக்கு எதிரானவையாய்ப் போதிய அளவில் இணைக்கப்படவில்லை. முதலாளித்துவ நிலைநின்று பெரியார் - அம்பேத்கர் சாதியெதிர்ப்புப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த போது, உழைக்கும் மக்களைப் பிளவுபடுத்துவதாயும் ஏகாதிபத்தியச் சார்பானதாயும் முத்திரை குத்தப்பட்டதேயன்றி, ஐக்கியப்பட அவசியமான பக்கங்கள் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை; முதலாளித்துவச் சார்பான தத்துவக் குறையுடிகளுக்கு எதிராக அன்று சரியாகவே போராடிய போது ஐக்கியப்படும் இடங்கள் கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்டதுபோன்றே, இன்று ஐக்கியப்பட முனையும்போது அவசியமான தத்துவார்த்தப் போராட்டத்தைக் கைவிடுகிறார்கள், இந்திய மார்க்சியர்கள்.

மாறாக இலங்கையில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உதயமான 40 களிலிருந்தே சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை முன்னெடுத்த காரணத்தால், ஒருமுனை வாதத் தவறுகளின்றி சாதியமைப்பை வர்க்கப் பார்வையில் காட்ட இயலுமாயுள்ளது தெனியானுக்கு. பாரதி மார்க்சிய ரல்லாதபோதிலும் பின்னர் மார்க்சியர்கள் வந்துசேர வேண்டியிருந்த பல கோணங்களையும் பார்த்து முதற் குரல்களை எழுப்பியவராக இருந்தார். வெறும் எழுத்தில் அடங்காமல் தன் சொந்த வாழ்விலும் சாதியெதிர்ப்புக் குரலை நடைமுறைப்படுத்தியிருந்தார். அதன் காரணமாகவே பாரதிதாசன் “பெரியார் சாதி முறைக்கு எதிராக போராடிய அளவுக்கும் வேகத்துக்கும் ஈடாகப் போராடியவர் பாரதி” எனக்கூறினார்.

அந்தவகையில் பாரதியை இந்திய மார்க்சியர்கள் தூரவீசிவிடுவது - அல்லது அடக்கி வாசிப்பது போலன்றி, தெனியான் இங்கே முன்னிலைப்படுத்துவது அதிசயப் படத்தக்கதல்ல. இங்கே “சாதியின் காவலர்” எனப்பட்ட நாவலரையும் அவருக்கான வரலாற்றுப் பங்களிப்பின் பேரில் மரியாதைக்குரியவராக அடையாளப்படுத்துவதில் தெனியானுக்கான மார்க்சிய அணுகுமுறை துலக்கமுறுவதைக் காண்போம். “தமிழ் நாட்டில் அச்ச இயந்திரசாலை நிறுவி, தமிழுக்கு அருந்தொண்டாற்றிய ஆறுமுக நாவலரையோ, அவரது காலத்துக்குப்பின் வாழ்ந்த ஈழத்துத் தமிழ்ப் பெரியோர்களையோ தமிழ் நாட்டார் கண்டுகொள்வதில்லை. “நாவலர் என்றால், நாவலர் நெடுஞ்செழியனைத்தான் எங்களுக்குத் தெரியும்” என ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் இருந்து தெரிவிக்கப்பெற்ற கருத்தினை இலகுவாக மறந்துபோய்விட முடியாது. “ஐந்தாம் குரவர்” என யாழ்ப்பாணத்தார் தலையில்

வைத்துச் சுமந்து கொண்டாடும் ஆறுமுகநாவலர் பற்றி இப்படியொரு கருத்து தெரிவிக்கப்பட்ட பொழுது, இங்கு யாரும் கொதித்தெழுந்துவிடவில்லை” (ப.86) எனக் கூறும்போது, ஐந்தாம் குரவர் என்ற கொண்டாட்ட உணர்வில்லை - அந்த விடயத்தில் நாவலரின் சாதி அபிமானத்தின்மீது கடும் விமர்சன அணுகுமுறையுடனேயே இதனைத் தெனியான் கூறுகிறார் என்பதனை அவரை முழுதாகப் படிக்கும்போது தெரிந்துகொள்வோம்.

இத்தகைய சாதிப் புனிதம் எங்கிருந்து வருகிறது? “பல்வேறு சிறப்புக்களை உடைய ஒருவனைப் பின்தள்ளுவதற்கு அவன் பிறந்த குலம் சுட்டிக்காட்டப்பெறுகின்றது. ஒருவன் தன்னை மேன்மைப்படுத்துவதற்கு வேறெந்தச் சிறப்புக்களும் இல்லாத இடத்து, தான் உயர்ந்த சாதியான் எனக் கூறிக்கொள்ளும் இழிகுணம் இன்றும் எம்மிடை உண்டு. இந்த இழிகுணம், சமயத்தின் பெயரால், சமயத்துக்கூடாக வெளிப்படும் அநாகரிகம் இன்னும் அழிந்துபோய்விடவில்லை. சைவ சமயம் இத்தகைய இழிந்த குணத்தினைப் பேணித் தாலாட்டி வளர்க்கும் தொடர்பாக விளங்குகிறது. சமயச் சார்புடைய தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு மத்தியிலும் இன்று இக்குணம் கருந்து உறைகின்றது” எனும் அவர் கருத்துடன் (ப.24) நாவலர் குறித்த மேலேயுள்ள அவதானத்தை இணைத்து நோக்குவது அவசியம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிராமணர் ஓடுக்குமுறையைப் பிரயோகிக்கும் ஒரு சமூகத்தளமாய் இல்லை. அவர்களின் பாத்திரத்தையும் ஏற்ற வெள்ளாளரே ஆதிக்கவாதச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தனர். ஏகாதிபத்திய நலனை முன்னிறுத்திய கிறிஸ்தவ ஊடுருவலுக்கு எதிரான போராட்டமாய் எமது பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கும் வரலாற்றுப் பணியை முன்னெடுத்த நாவலர், வெள்ளாளப் பிரதிநிதி என்றவகையில் அவரது அன்றையகாலகட்ட முற்போக்கு நிலைப்பாட்டுடன் கூடவே சாதியத்தை வலியுறுத்தும் தவறுகளுக்கும் உரியவராய் வெளிப்பட்டிருந்தார். அதேபோல நவீன அம்சங்களை உள்வாங்குவதில் அன்றைய இயங்கு சக்தியாக இருந்த மேற்குடியினரிடம் இரண்டக நிலை இருந்துள்ளது. பணம் காய்த்துக் கொட்டும் விஞ்ஞானக் கல்வியை வரவேற்ற யாழ்ப்பாண மேற்குடியினர், தமிழின் முதல் நாவலைப் படைக்க இயலாதவர்களாய் இருந்தனர். கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய ஆளுமைகள் அல்லது யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே உள்ளவர்களே ஆரம்பகால நாவல்களைப் படைப்பவர்களாக இருந்தனர்; “நாவலர் வழிவந்தோர் சமயம் வளர்ப்பதற்குப் புராணபடனம், கண்டனப் பிரசங்கம் என்பவற்றிலேயே கவனம்செலுத்தினர்” என்பார் தெனியான் (ப.11).

சாதியோடுக்குமுறை தனியே இந்து சமயத்தில் மட்டும் செயற்படுவதாயில்லை; ஆன்மீகத் தளத்திலும் சாதியத்தைப் புனிதப்படுத்தி நியாயப்படுத்துகிறது இந்து சமயம் என்பது மட்டுமே வேறுபாடு. சாதிமுறை வாழ்வு நிதர்சனமான பின்னணியில் இவ்வாறு மதத்தினால் சாதியக் கருத்தியல் வடிவமைக்கப்பட்டது என்ற காரணத்தாலேயே கருத்தியல் ரீதியாகச் சாதியத்தை ஏற்காத சமயத் தளங்களிலும் சாதி செயலாற்றல் கொள்ள

இயலுமாயுள்ளது. “இந்து தமிழ்ச் சமூகம் சாதியப் பண்பாட்டை அடிப்படையாகக்கொண்டு கட்டியெழுப்பப்பட்டது. இந்தப் பண்பாட்டினை கிறிஸ்தவம் உள்வாங்கி இருக்கின்றது. தமிழர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக மதம் மாறிய போதிலும் சாதியக் கட்டுமானங்களில் இருந்து முற்றாக விடுபடவில்லை” எனக் கூறி (ப.46), ஆரம்பகால கிறிஸ்தவப் பரப்புரையாளர்களான வெள்ளையர்கள் தம்மை “ஐயர்” என அழைத்திருந்தமையை ஆதாரமாகக் காட்டியிருந்தார்.

“பார்ப்பாணை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே - வெள்ளைப் பறங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே” என சமூக நடைமுறையை ஆக்ரோசமாக நிராகரித்துப் பாடுகின்றார் மகாகவி பாரதியார். பார்ப்பனர்களையே ஐயர் என்று அழைப்பதனை பாரதியார் வெறுத்து ஒதுக்குகிறார். அதேவேளை துரையென்று அழைக்கப்பெற்ற வெள்ளைப் பறங்கி (மேலைத்தேச மதகுரு) எவ்வாறு ஐயர் ஆனார் என்பது மிகச் சுவாரசியமான ஒன்றல்லவா!” (ப.44).

சாதியமைப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சித்தர்கள் தம்மளவில் சமூக - இலக்கியத் தளங்களில் செயற்பட்டுள்ளனர். அதன் காரணமாய் அவர்களது காத்திரமான இலக்கியப் பங்களிப்பு உரிய அளவிலான கவனம் பெறாமல் விடப்பட்டுள்ளது என விசனம் தெரிவிக்கும் தெனியான், “சமூக மேலாதிக்க சக்திகளின் நேசர்களாகச் சித்தர்கள் இல்லாத காரணத்தினால் சித்தர் பாடல்கள் அல்லது சித்தர் இலக்கியங்கள் மேலெழுந்துவர இயலாது போயிற்றுப் போலும். தமிழ் இலக்கிய உலகில் சித்தர் இலக்கியங்கள் “கறிச் சுவை அறியாத சுட்ட சட்டி சட்டுவங்களாகத்” தொடர்ந்து இருந்து வருவதனால், யாருக்கும் எந்தவிதப் பயனும் விளையப் போவதில்லை” (ப.35) என்பார்.

இலங்கையில் முப்பது வருடங்களாய் இரத்தம் சிந்திப் பெற்ற அனுபவங்களின் பின்னரும் தமிழ்த் தேசியத்தில் ஆண்ட பரம்பரை நலன் மேலாதிக்கம் செலுத்த இயலுமாயிருப்பது “மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்” அறிகுறியோ என்னவோ!

ஆயினும் இதனைத் தகர்க்கும் முனைப்பு பாரதி வழியின் தொடர்ச்சியாய்த் தமிழகத்திலும் உண்டு; இலங்கையில் மேலும் காத்திரமாக மார்க்சியத் தலைமையில் இயங்கிய சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்ட வரலாற்று எழுச்சியிலும் இருந்துள்ளது. அதன் சாராம்சம் இந்த நூல். நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொடக்கம் பெற்ற காலம் முதலாயே சாதியத்துக்கெதிரான போராட்டங்களை ஆதரித்ததோடு, தலைமையேற்று முன்னெடுத்தும் வந்தது. அன்று ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் “சிறுபான்மைத் தமிழர்” எனத் தம்மை அடையாளப்படுத்தினர். “அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை” சாதியத் தகர்ப்பின் ஒரு வடிவமாக ஆலயக் கதவுகளைத் திறப்பதற்காக போராட்டங்களை முன்னெடுத்திருந்தது. இன்று வரலாறு மாறியுள்ளது; “சிறுபான்மை இனமான தமிழர்கள்” என்பதாய் ஆண்ட பரம்பரையுட்கூட ஆகியுள்ளது. அன்று ஒடுக்கப்பட்ட மக்களும் முற்போக்கு சக்திகளும் இணைந்து “அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் இந்து ஆலயங்களுக்குள் கௌரவத்துடன் சுதந்திரமாகச்

சென்று வழிபடுவதற்காக ஆலயக் கதவுகளைச் சகலருக்கும் திறந்துவிடுதல்” என்பதற்காகக் குரல் கொடுத்து, விட்டுக்கொடுக்காத போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். “இலங்கை இராணுவம் கைப்பற்றி முகாமிட்டுத் தங்கியிருக்கும் ஆலயங்களைக் கைவிட்டு வெளியேறி வழிபாட்டுக்காகத் திறந்துவிடுங்கள்” என்பதாக “தாழ்த்தப்பட்டோர் போல” இன்று குரல்கொடுப்பவர்களாய் அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையல்ல - சிறுபான்மைத் தமிழினத்தின் இந்துமகாசபைகளும் இந்துமாமன்றங்களுமே குரல் கொடுக்கின்றன (பக்.48-49).

இந்த நியாயமான கோரிக்கைக்குப் பெரும் பான்மை இனத்தின் முற்போக்கு சக்திகளை வென்றெடுப்பது பற்றிய அக்கறை இன்றுங்கூடத் தமிழ்த் தேசியத்திடம் இல்லை. ஒடுக்கப்படும் இனம் என்ற உணர்வின்றி ஏகாதிபத்தியத்தோடும் சிங்கள ஆதிக்க சக்தியோடும் அவர்களது ஊடாட்டம். மாறாக ஆதிக்க சக்திகளை எதிர்த்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களும் முற்போக்கு சக்திகளும் இணைந்த போராட்டமாகவே அறுபதாம் ஆண்டுகள் வரையான சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டம் அமைந்திருந்தமையைத் தெணியான் தெளிவுபடுத்தத் தவறவில்லை. இது வெறும் சாதிவாதமாக இல்லாமல் சமகால உலகின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான அனைத்து உலகநாடுகளின் போராட்டங்களையும் ஆதரித்ததோடு, இலங்கையினுள் முன்னெடுக்கப்பட்ட வர்க்கப் போராட்டங்களுடன் இணைந்ததாகவும் அமைந்திருந்தமை சிறப்பியல்பாகும். நாற்பதுகளில் இருந்து சரியான கொள்கைவகுப்புடன், மக்கள் விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்கான ஏற்புடைய மார்க்கத்தில் ஐக்கியப் படுத்தவல்ல அனைத்து சக்திகளையும் ஒன்றிணைத்து, எழுபதுகளின் தொடக்கம் வரையான முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்ட அனுபவங்கள் முற்போக்கு சக்திகளால் அற்புதமாகப் படைப்பாக்கப்பட்டுள்ளன.

அன்றைய சூழலில் தமிழகத்தின் முற்போக்கு இதழ்களான சரஸ்வதி, சாந்தி, தாமரை போன்றன அதற்கான முக்கியத்துவத்தை வழங்கியிருந்தன. முற்போக்கு அணியில் இணைந்து இயங்காத அன்றைய இலங்கைத் தமிழின் ஏனைய படைப்பாளிகளைத் தமிழ்த் தேசியம் பேசும் தமிழகத்தவர் கண்டுகொண்டதில்லை. அவர்கள் இலங்கைத் தமிழைப் புரிந்துகொள்ளத் தனியகராதி தேவை என்றனர். எண்பதுகளின் பின் ஈழத் தமிழ்த் தேசியத்தின்பால் பெருங்கருணை எழுந்தபோது தமிழகத் தமிழ்த் தேசியர்கள் மஹாகவி போன்றவர்கள் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டதாகக் கூறி நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். அன்று அவர்களால் புரியவில்லை என்ற அசட்டையினத்துடன் புறந்தள்ளப்பட்ட இலங்கைத் தமிழில் எழுதிய மஹாகவி போன்றோரைத் தமிழகத் தமிழ்த் தேசியர்கள் இருட்டடிப்புச் செய்தனரேயன்றி, இங்கு முற்போக்குப் படைப்பாளிகளோ விமர்சகர்களோ மஹாகவி போன்றோருடன் ஐக்கியப்பட்டுச் செயற்பட்டுள்ளனர். போர்க்குணமிக்க முற்போக்குப்

படைப்புகள் அன்று கவனம் பெற்ற அளவில் தமிழ்த் தேசிய உணர்வுடன் முற்போக்குப் படைப்பாளிகளுடன் கைகோர்க்கும் அளவில் “தமிழ் இடதுசாரிப்பண்பு” மேவியிருந்த மஹாகவி போன்றோர் முக்கியத்துவம் பெறவில்லையென்றாலும், உரிய அளவில் கவனம் பெற்றிருந்தனர்.

எண்பதுகளின் பின், புலம்பெயர் ஈழத் தமிழரின் டொலரினால் விளங்கவைக்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ் - புலம்பெயர் படைப்புகளில் அக்கறைகொண்டோர், முற்போக்கு இலக்கியத்தை முழுதாக இருட்டடிப்புச் செய்யவியலும் எனப்பகல் கனவு காண்கின்றனர். இத்தகைய புறக்கணிப்புப் பற்றி தெணியான் இவ்வாறு கூறுவார்: (வெறும் இந்தியத் தமிழின் நிழலாக இருந்த பக்தி விசுவாசப் பாடல்கள் நிறைந்திருந்த சூழலில்) “இத்தகைய கவிதைப் போக்குடையவர்கள் மத்தியில், தமது இலக்கிய ஆளுமை, சமூக நோக்கு என்பவை காரணமாக நீலாவணன், மஹாகவி, முருகையன் ஆகிய கவிஞர்கள் மூவரும் இலக்கிய வரலாற்றில் தங்கள் பெயர்களைப் பதிந்தவர்கள் என விமர்சகர்கள் பல இடங்களிலும் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். கே.பசுபதி, சுபத்திரன் போன்ற கவிஞர்கள், வர்க்க - சாதிய ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்துப் பாடி, போராடி வந்தார்களாயினும், விமர்சகர்களால் அத்தகைய ஓர் இடம் வழங்கப்படவில்லை. எது எவ்வாறாயினும் இவர்கள் மூவருமே தமிழ் நாட்டு இலக்கிய உலகில் அன்று பெருமளவில் அறியப்பட்டவர்கள் என்று கொள்ளுவதற்கு இயலாது” (ப. 89).

இவ்வகையில் தமிழ்ச் சமூக இருப்பின் அடிப்படையை வலியுறுத்தும் வகையில் பார்க்கப்படாத பக்கங்களை எடுத்துக்காட்டும் இந்நூல் முழுமைப் பண்பின் பகுதியாக இதனைக் கருதும் வகையில் தமிழ் இலக்கியச் சூழலின் ஏனைய பொதுப்போக்குகள் மீதும் தன் பார்வையைச் செலுத்தியுள்ளது. அவையனைத்தையும் இங்கு எடுத்துக் காட்டிவிட இயலாது. பன்முக அக்கறையுடனான இந்நூல் ஒவ்வொருவரதும் வாசிப்புக்குரியது என்பதால் உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்த மேற்படி அம்சங்கள் இதனைப் படித்தாகவேண்டும் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்றே கருதுகின்றேன். விவாதப்பண்புடைய இத்தகைய நூல்மீது எதிர் விமர்சனங்கள் இருக்கவியலாது என்றில்லை. அவை பொதுக் களத்தில் விவாதிக்கப்படுவதே ஆரோக்கியமான கலை - இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிக்கோலும்.

ஒரு விடயத்தை இங்கு சுட்டிக்காட்ட இயலும். விமர்சனம், திறனாய்வு என்பவை வெவ்வேறானவை என்பதை விமரிசகர்களே புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பார் தெணியான். “விமர்சனமும் திறனாய்வும்” என்ற கட்டுரையில் இதனைக் கூறுகிறவரின் அடுத்த கட்டுரை “பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மறைவுக்குப்பின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம்” என்பதாகும். கைலாசின் காத்திரமிக்க பங்களிப்பை விகசித்துக்கூறி, அவர் மறைவின்பின் தேக்கமுறும் விமர்சனக் கலைபற்றி எடுத்துரைக்கிறார். பிரச்சினை, கைலாஸ் தனது விமரிசனம் குறித்த நூல்களுக்கான தலைப்பை திறனாய்வு என்றே வைத்துள்ளார். ஆக, புரிதலின்மை கைலாசிடமும் இருந்ததா?

விமரிசனத்துக்கான ஏற்ற தமிழ்ச் சொல்லாகவே திறனாய்வு என்பதை கைலால் தெரிவுசெய்கிறார். தெணியான் “திறன் ஆய்வு” என்பதை “சிறப்பினை மாத்திரம் ஆய்ந்து” முன்வைப்பதாக கருதுகிறார் (ப.78). திறனை ஆய்வு செய்தல் எனும்போது சிறப்பு - சிறப்பின்மைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தல் என்றுதானே பொருளாகும்? விமரிசனம் ஆய்விலிருந்து வேறானது, திறனாய்வுங்கூட ஆய்வல்ல என்று கூறுதலே பொருத்த முடையதெனக் கருதுகிறேன். ஒரு வகையில் அணிந்துரை போன்றது திறனாய்வு என்பது தெணியான் கருத்து.

இலக்கியச் சிந்தனையின் பன்முகப் பரிமாணங்களை எடுத்துக்காட்டும் தெணியான், தான் கண்டு பழகி நேசித்த ஆளுமைகள் தெரிவிலும் பல வகைமைகளை வெளிப்படுத்துகிறார். டானியல், க. கைலாசபதி, கனக செந்திநாதன், செ. கதிர்காமநாதன், புலோலியூர் க. சதாசிவம், கா. சிவத்தம்பி, சொக்கன், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், அல்வாயூர் மு. செல்லையா, மிருதங்கக் கலைஞர் வி.வி. காசிநாதன், சிற்பி சரவணபவன், டொமினிக் ஜீவா,

கே.எஸ். சிவகுமாரன், மேமன் கவி, யாழ்ப்பாணக்கவிராயர் கே.பசுபதி, ஈழத்துநாடகத் தந்தை எம்.வி. கிருஸ்ணாழ்வார், நந்தி, கலாநிதி த. கலாமணி என்போர் இங்கு இடம்பெறும் கலை - இலக்கிய ஆளுமைகளாவர். மிகுந்த ஆளுமைமிக்க சிறுகதைப் படைப்பாளி என்ற வகையில் ஒவ்வொருவர் குறித்த சித்திரிப்பும் சிறுகதை போலப் படிக்கும் சுவாரசியத்தைத் தருகின்றன.

முந்திய முப்பது வருடங்களின் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டங்கள், தொடர்ந்த முப்பது ஆண்டுகளின் தமிழ்த் தேசியப் போராட்டங்கள் என்பவற்றின் அனுபவச் செழுமையுடன் தமிழிலக்கியத்தின் கடந்த காலத்தையும் சமகாலத்தையும் மறுவாசிப்புச் செய்துள்ள இந்நூல், எதிர் காலத்தை எவ்வகையில் முகங்கொள்வது, படைப்பாக்குவது என்பவற்றுக்குமான எடுத்துக்காட்டாயும் அமைந்துள்ளது. அவ்வகையில் சமூக இயங்காற்றல், கலை-இலக்கிய அக்கறை கொண்ட ஒவ்வொருவரும் கண்டிப்பாகப் படிக்க வேண்டிய நூல், தெணியானின் “பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்”.

நூல் விமர்சனம்

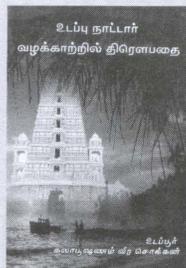
உட்பூர் வீரசிாக்கனின்

பிர்ச்சுரன்

உட்பூ நாட்டார் வழக்காற்றில் திரௌபதை

தன் பெயருக்கு முன்னால் தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணின் பெயரை பெருமையுடன் சேர்த்து எழுதி வரும் பல துறை ஆற்றல்மிக்க உட்பூர் வீர சொக்கனின் 12 ஆவது நூலாக “உட்பூ நாட்டார் வழக்காற்றில் திரௌபதை” என்னும் உட்பூ என்னும் புத்தளம் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள அழகிய ஊரைப்பற்றிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் வெளிவந்துள்ளது. இதற்கு முன்னரும் நூலாசிரியர் உட்பின் உன்ன தங்களை பண்பாட்டு, கலாசார, பூர்வீகம், சிறப்பு, வழிபாடு, கலை என்பன பற்றி சில நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூலிலும் உட்பூ மக்களின் பூர்வீகம் தொடக்கம் அவர்களது வழிபாடு தொட்டு இன்றைய வாழ்க்கை முறை வரை மிகத்தெளிவான பதிவினை இக்கட்டுரைத் தொகுப்பினூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தென்னிந்திய கிராமங்களின் அக்காமடம், தங்கச்சிமடம் போன்ற இறுக்கமான இந்துமத கலாசார பின்புலத்தில் வாழ்ந்த உட்பூ வாழ் மக்கள், தமது குலத்திற்கு ஏற்பட்ட மதமாற்றங்களுக்குப் பயந்து தாம் இடம் பெயர்ந்த இடங்களில் தாங்கள் வழிபடும் தெய்வங்களை பிரதிஷ்டை செய்து வழிப்பட்டார்கள் எனவும் அந்த வகையில் அவர்கள் மத்தியில் திரௌபதை அம்மனின் வழிபாடும் சிறப்புற்று காணப்பட்டது என்பதை தகுந்த ஆதாரங்களுடன் நிறுவியுள்ளார்.

விலை:200/-

வெளியீடு:

உட்பூர் இளம் தாரகை வட்டம்.

உட்பூவில் பாரதக்கதையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு திரௌபதை அம்மன் வழிபாடு நடைபெறுகின்றது என்பதை தன் கட்டுரை வாயிலாக கூறியுள்ளார். உட்பூவில் கொண்டாடப்படும் சடங்குகள். உட்பூ மக்களின் சிறுதெய்வ வழிபாடுகள், உட்பூவில் கொண்டாடப்படும் சித்திரைச் செவ்வாய், உட்பூ நாட்டார் வழக்காறுகள் என்பன பற்றிய விரிவான பார்வைகள் இந்நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. திரௌபதை அம்மனை நினைத்துமக்கள்,

“அக்கினி தன்னில் உதிர்ந்தெழுந்தாய் புலி

ஐவர் தம்மையே மணம் புரிந்தாய்

திக்கில் உள்ளோர்கள் புகழ்ந்தேற்ற வந்து

தெய்வமே என்றைக்குமே காப்பாயே!

தாயே திரௌபதி அம்மனியே ஐவர்

தம்மை மணந்திடும் பெண்மணியே மாயன்

திரௌபதி வஞ்சனையே கொடு மாபாவந்

தீர்ப்பாய் மகேஸ்வரியே! என்றும்

என தமக்கேயுரிய மரபிசைகளில் மக்கள் பாடித்துதித்து இன்புறுவதாக வீரசொக்கன் குறிப்பிடுகின்றார். உட்பூ பற்றிய ஆய்வினையோ உட்பூ மக்களின் கலைபண்பாட்டு வழிபாட்டு அம்சங்கள் பற்றிய ஆய்வினையோ மேற்கொள்ளும் ஆய்வாளர்களுக்கு உட்பூ வீரசொக்கனின் இந்நூல் முக்கியமான ஒரு கையேடாக அமையும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆய்வாளரின் ஆய்வுகள் தொடர வாழ்த்துக்கள்.

அதே டூள்... அதே டேறம்!

ரயில்வே குவார்ட்டஸில் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த சரக்கு எஞ்சின் சாரதி லசந்த பெரேராவுக்கு சரியாக அதிகாலை 4.55க்கு தொலைபேசி அழைப்பு ஒன்று வந்தது. தூக்கம் கலையாமலே,

“நிமால்.. என்னடா இது..? அதுக்குள்ள எழுப்பிக்கிட்டு.. எட்டு மணிக்குத்தானே ட்யூட்டி?”

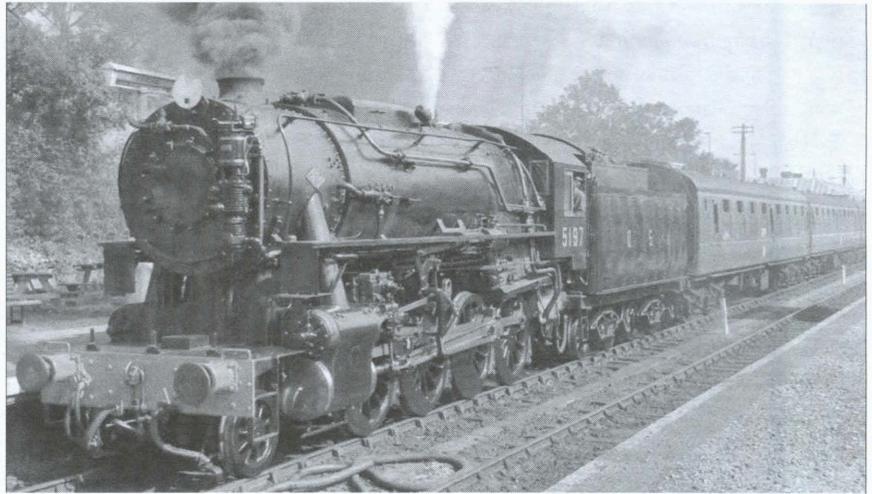
“அண்ணே.. ஓடனே எழும்பி கெதியா ரெயில்வே யார்க்கு வாங்கண்ண..!” அவன் குரலில் ஓட்டியிருந்த கலவரம் அவரது தூக்கக் கலக்கத்தை முறித்துப்போட்டது. நிமால் அவரோடு எஞ்சின் உதவியாளனாக வேலை செய்பவன்.

“என்னடா இப்பிடி பதறுற.. நம்ம எஞ்சின்ல ஏதும் பிரச்சினையா..?”

“ஐயோ.. நம்ம எஞ்சினே பிரச்சினையா கிட்டுண்ணே..” என்று ஆரம்பித்து அவன் விபரத்தைச் சொன்னதும் அவரது இதயம் சில கணங்கள் நின்று போனது. அவசர அவசரமாக முகம் கழவி உடை மாற்றி அடுத்த அறையில் கம்ப்யூட்டரைக் கூட அணைக்க மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த மகனை எழுப்பி கதவைப் பூட்டிக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு தெமட்டகொடைக்கு விரைந்தார் லசந்த பெரேரா.

ரயில்வே யார்டில் ஒரு பெரும்கூட்டமே கூடியிருந்தது.

“என்ன லசந்த இப்பிடிப் பண்ணிட்டே.. எத்தனை தரம் சொல்லியிருக்கேன் எஞ்சினை ஸ்டார்ட்ல வைக்காத வைக்காதேன்னு.. இப்ப பாரு உன்ட “கலுபல்லா” ஆளே இல்லாம எங்க வரைக்கும் போயிருக்கு பாத்தியா? கல்கிசையில் வச்ச ஊர்ச் சனங்கள் தொரத்திப்போய் ஏறி ரத்மலானையில் வச்சுத் தான் கஷ்டப்பட்டு நிப்பாட்டிருக்காங்க தெரியுமா? இப்ப என்ன பண்ணது..? ஹெட் ஓஃபிசி லிருந்து டெலிபோன் மேல டெலிபோனா வந்திட்டே யிருக்கு.. இப்ப என்னைத்தான் சல்பெண்ட் பண்ணு வாங்க

பாரு” என்றார் வேர்ஹவுஸ் எஞ்சினியர் இல்யாஸ்.

“அதை இரவெல்லாம் ஸ்டார்ட்ல வச்சாத்தான் லேர் காலையில் கிளப்பலாம். அப்படி ஒரு 60 வருசத்துப் பழைய எஞ்சினை வச்சுக்கிட்டு நான் இருபத்தியாறு வருசமா மாரடிக்கிறேன்.. அதெல்லாம் நம்ம டிப்பார்ட்மென்டுக்குத் தெரிய வராது.. இதுக்கு மட்டும் வந்திடுவாங்க லேர்”

“அதெல்லாம் நம்ம சொல்ல ஏலாது லசந்த. அதெப்படி உன்னோட “கலுபல்லா” அதுவாக கிளம்பி அவ்வளவு தூரம் போகும்?”

“அதுதான் லேர் நானும் யோசிக்கிறேன். இதுக்கு முதல் ஒருதடவை கூட இப்பிடி நடக்க யில்லியே.. ப்ரேக் லீவர் எல்லாம் சரியாத்தான் போட்டு வச்சிருந்தேன். அதை யாராவது ரிலீஸ் பண்ணாம கிளம்பவே கிளம்பாதே.. வேணுமென்றே யாராவது செய்திருப்பாங்களா..?”

“சேச்சே! இங்க உன்னைத்தவிர யாருக்கு அதுக்கிட்ட போகத் தைரியமிருக்கு? “கலுபல்லா” என்றது கூட நீ வச்ச பேருதானே? அது உனக்கிட்ட மட்டும்தான் சொல்லுக்கேட்கும்.. வா இப்ப ஒருக்கா நாம ரத்மலானைக்குப் போயிட்டு வருவோம்.. நிமால் நீயும் வந்து ஏறு!”

“லேர், திடீரெண்டு குவார்ட்டஸ்லருந்து ஓடி வந்திட்டன். மகன் ஸ்கூலுக்குப் போகணும். இன்டைக்கு மனுஷியும் வீட்ல இல்ல.. ஊருக்குப் போயிருக்கா நான்

ஒருக்கா..” என்று இழுத்தார் பெரேரா.

“ஐயோ.. நிலைமை தெரியாம பேசிட்டிருக்கிறியே.. உன்ட மகன் என்ன நேர்ஸரிக்கா போறான்? ஏ.எல் படிக்கிற பையன்தானே.. அதெல்லாம் பாத்துக்குவான். இன்டைக்கு முழுக்க விசாரணை அது இதெண்டு சோறு தண்ணியில்லாம அலையப்போறோம். இப்ப ரெண்டு பேரும் வாகனத்துல வந்து ஏறுங்க!” என்றபடி தன்னுடைய பிக்-அப்பை நோக்கி முன்னால் நடந்தார்.

“சே! அவசரத்துல செல்போனைக்கூட கொண்டு வரலடா நிமால்” என்றபடி இல்யான் எஞ்சினியரைப் பின்தொடர்ந்தார் லசந்த.

“கிட்டத்தட்ட 15-16 கிலோமீற்றர் கல்கிசை போகும் வரைக்கும் எத்தினை ஸ்டேசன்..? இடையில யாருமே கவனிக்காம இருக்கிறதென்டா நம்ம ரயில்வே எவ்வளவு கவனக்குறைவா இருந்திருக்கு பாத்தீங்களா லேர்?” என்றான் நிமால்.

“நல்லவேளை.. அந்த நேரம் ட்ரக்குல இடையில வேற ரயில் எதுவும் வரல்ல. அப்பிடி வந்திருந்தால் நாம மூணுபேரும் இப்பிடிப் பேசிக்கிட்டிருக்க மாட்டோம். அந்த அல்லாஹ்தான் காப்பாத்துனான்”

இரத்தமலாணையில் மூவரும் சென்று இறங்கிய போது அங்கு நின்றுருந்த “கலுபல்லா” ஒன்றுமே நடவாததுபோல அமைதியாக நின்றுருக்க ரயில்வே அதிகாரிகள் பொதுமக்கள் டிவி கமராக்கள் என்று கூட்டம் எஞ்சினை மொய்த்திருந்தது. புகையிரத வீதியோரமாக இருந்த கடைத்தெருவிலே பொலீஸ் மக்கள் கூட்டத்தை விரட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இவர்தான் அந்த எஞ்சின் ட்ரைவராம்... இவரால் மட்டும்தான் இதை ஓட்ட ஏலுமாம்? ஏதோ ஆவிகளற வேலைதானாம்” என்று கூட்டத்தில் இஷ்டத்திற்கு அவிழ்த்தார்கள். அதற்குள் தொலைக்காட்சி சேனல் ஒன்றில் இன்டர்வியூவுக்கு வந்தவர்கள் போல டை கட்டி நின்றுருந்த ஆண்கள் மூவர் காமிராவைப் பார்த்து, “இன்று அதிகாலை 1.45 மணியளவில் கொழும்பு தெமட்டகொட புகையிரத திருத்த நிலையத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஆளில்லாத ரயில் எஞ்சின் ஒன்று தானாகவே புறப்பட்டு..” என்று ஆரம்பித்து மூன்று மொழியிலும் மாற்றி மாற்றி “ப்ரேக்கிங் நியூஸ்” வாசித்தார்கள்.

இரவு லசந்த பெரேரா குவார்ட்டசுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது அவரது மகன் வீட்டிலிருக்கவில்லை. வீட்டுத் திறப்பை பூச்சாடியின் கீழ் வைத்துவிட்டு எங்கோ போயிருந்தான். கதவைத் திறந்து முன் வராந்தாவிலிருந்த குஷன் கதிரையில் தொப்பென விழுந்தார் லசந்த. டிவியில் எதிர்க்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் ரயில்வே அமைச்சரை ஒரு பிடி பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

கதிரையில் கிடந்த செல்போன் சிணுங்கியது. ஊருக்குச் சென்றிருந்த அவருடைய மனைவி மல்காந்தி.

“ஹலோ! சொல்லு மல்”

“என்னங்க.. எத்தினை கோல்தான் எடுத்திருப்பன்.. ஏன் இவ்வளவு நேரமும் போனை

எடுக்கல்ல? நான் டிவியில பாத்துத்தான் விசயத்தையே அறிஞ்சேன். அங்க இப்ப என்னதான் நடக்குது..? நான் காலையில கிளம்பி வரவா?” என்றான் மூச்சு விடாமல்.

லசந்த நடந்தவற்றையெல்லாம் அவளிடம் சொல்லி முடித்தார்.

“இதென்னங்க அநியாயம்..? நிப்பாட்டிட்டு வீட்டுக்கு வந்த பிறகு எஞ்சின் தானாக கிளம்பிப்போனா அதுக்கு நீங்க என்ன பண்ணுவீங்க.. வேர்ஹவுஸ் ஆக்கள்தானே பாத்திருக்கணும். உங்களை எப்படி வேலையிலிருந்து நிப்பாட்டலாம்?”

“அதுசரிதான்.. ஆனா காரணத்தை விசாரிச்சுக் கண்டு பிடிக்கிற வரைக்கும் தான் சஸ்பெண்ட். நீ வர வேணாம் மல். நான் சமாளிச்சுக்கிறேன்.. எங்க இல்யான் மஹத்தயா இது சம்பந்தமா எனக்குத்தான் சப்போர்ட்டாக இருக்கிறாரு.. எங்கட யூனியன் ஆக்களும் சஸ்பெண்டை எதிர்த்து நாளைக்கு ஸ்ட்ரைக் ஒண்ணு பண்ண இருக்கிறாங்க. மல், எனக்கு ஒரே ஒரு கவலை தான்.”

“சொல்லுங்கப்பா.. என்ன அது?”

“கலுபல்லா மற்ற எஞ்சின்கள் மாதிரியில்ல. கொஞ்சம் கோளாறு புடிச்சதுதான். ஆனா அது நான் சொன்னதைக் கேட்கும். நானாகவே கண்டுபிடிச்ச ஒரு டெக்னிகல்தான் அதை டெய்லி கிளப்புவேன். அதனால்.. என்னைத் தவிர வேற யாராலும் கலுபல்லாவை லேசில கிளப்ப ஏலாது.. அந்த டெக்னிக்கை என்கூட வேலை செய்யிற க்ளீனர் நிமாலுக்குக் கூட நான் காட்டிக் குடுத்ததில்ல தெரியுமா.. அப்படியிருக்க எப்படி அது தன்னால போயிருக்கும் என்டதுதானப்பா.. தெரியல்ல”

“ஏன் தெரியாது? அது எனக்குத் தெரியுமே..”

“ஏய், நீ என்ன சொல்றாய்?”

“அதுதான் என்னையும் நம்ம மகன் தினேஷையும் ஒருநாள் உங்கட கலுபல்லாவில நீர்கொழும்புக்கு கூட்டிப்போனீங்களே ஞாபகமிருக்கா?.. அப்ப எப்பிடி அதைக்கிளப்புறதெண்டு எங்களுக்கு காட்டினீங்களே.. மறந்திட்டீங்களா?”

“அட ஆமாம். நான் அதை மறந்தே பேயிட்டன்.. அப்ப நீதான் நேற்றிரவு தங்கல்லயிலிருந்து பஸ்புடிச்சு வந்து கலுபல்லாவைக் கிளப்பி விட்டுட்டுத் திரும்பிப்போனியா என்ன?”

“சரிசரி, பகிடி இருக்கட்டும்.. போகாந்திய விகாரைக்கு போய் எதுக்கும் ஒரு பூஜை ஒண்டு செய்துட்டு வாங்கப்பா.. ஏதாவது ஆவி வேலையோ என்னமோ யாருக்குத் தெரியுமா?” என்றான்.

அதற்கடுத்து வந்த நாட்கள் முழுவதும் விசாரணை, யூனியன் போராட்டம் என்று அலைந்து திரிந்ததில் லசந்தவுக்கு வீட்டையே கவனிக்க முடிய வில்லை.

“என்னங்க நானும் ஊரிலேருந்து வந்த நாளிலேருந்து பார்க்கிறேன்.. எப்ப பார்த்தாலும் இப்பிடி ஓயாம யோசிச்சுக்கிட்டே இருக்கிறீங்க?” என்று கேட்டாள் மல்காந்தி. “அதுதான் உங்கட சஸ்பென்சனை நீக்கி திங்கட்கிழமை வேலைக்கு வரச்சொல்லிட்டாங்க தானே..? இன்னும் எதுக்கு மண்டையைக் குடைஞ்சிட்டிருக்கிறீங்க.. உங்க எஞ்சின் எப்பிடி தனியா

கிளம்பிச்செண்டா?”

“ஓமோம்.. அது எப்பிடி மல்.. கலுபல்லா தனியா...?”

“ஐயோ! கடவுளே! அதை விடவே மாட்டீங்க களா..? இவன் நம்மட தினேஷ் அடுத்த வருசம் எக்லாம் எடுக்கிறான் தெரியும்தானே. ஆனா இப்ப கொஞ்ச நாளா ஒழுங்காப் படிக்காம கம்ப்யூட்டர்ல இரவு விடியவிடிய இருந்து வேற ஏதோவெல்லாம் பண்ணிக்கிட்டிருக்கான். ஹெட்போனைப் போட்டுக் கிட்டு யாரோடயெல்லாம் பேசிக்கிட்டிருக்கான். நான் கேட்டால் பேஸ்புக் பிரண்ட்ஸ் அது இது என்றான். கொஞ்சம் சுவனிக்க மாட்டீங்களா?” என்றான்.

“ஓ! அதுவா? இதெல்லாம் இப்ப சகஜம்தான் மல். ஆனா படிப்பைக் கெடுத்துக்காம பண்ணாப் பரவாயில்லை.. சரி நான் பாக்கிறேன்”

மீண்டும் வேலைக்குச் சேர்ந்ததும் உதவி யாளன் நிமாலுடன் இரத்தமலாணை ஸ்டேஸனுக்குச் சென்று அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த “கலுபல்லா” எனும் ஹான்ஸ்லட் 686 எங்கினை ஓட்டி வந்தார் லசந்த பெரேரா.

தெமட்டகொட ரயில்வே யார்க்கு வந்து சேரும் வரை ஒரு தேர்ந்த துப்பறிவாளனைப்போல எஞ்சினை ஒரு இடம் விடாமல் ஆராய்ந்து கொண்டே வந்தார் லசந்த. கீழே கிடந்த சிறு துரும்பைக்கூட விடாமல் சேகரித்தார். அவற்றுள் சிகரட் துண்டுகள், செல்போன் ரீசார்ஜ் கார்டுகள், இரண்டொரு டொபி மற்றும் ஸ்ட்ரோபெர்ரி படம்போட்டிருந்த சூயிங்கம் சுவர்கள், பாக்குச் சீவல்கள் எல்லாம் கிடந்தன. சிகரட் அவருடைய ப்ராண்ட்தான். பாக்குச் சீவல்கள் நிமாலுடையது. விசாரணைக்காக எஞ்சினை வந்து பார்த்த அதிகாரிகள் யாருக்காவது டொபி, சூயிங்கம் சாப்பிடும் பழக்கம் இருந்திருக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு அத்தோடு விட்டுவிட்டார்.

ஆனால் அவரது மண்டையை குழப்பிக் கொண்டிருந்ததெல்லாம் ஒரே கேள்வி மட்டும்தான்: “எப்படித் தனியாகக் கிளம்பியது இந்தக் கலுபல்லா?”

இரவும் பகலும் தினசரி அந்தக் கேள்வி மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்ததால் லசந்தவினால் சரியாகத் தூங்கக்கூட முடியாதிருந்தது. வீட்டில் மனைவியிடமும் மகனிடமும் மட்டுமல்லாமல் வேலைத்தளத்தில் சகஊழியர்களிடமும் இதைப்பற்றிப் பேசியவாறே இருந்தார். ஆரம்பத்தில் சுவாரசியமாக கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் நாளடைவில் இந்தப் பேச்சை ஆரம்பித்ததும் மெல்ல நடுவ ஆரம்பித்தார்கள்.

சில தினங்கள் கழித்து இல்யாஸ் எஞ்சினி யரைப் பார்க்க அவரது அலுவலகத்துக்குப் போயிருந்தார் லசந்த. அப்போது மேசையில் இருந்த கம்ப்யூட்டரில் எதையோ சுவாரஸ்யமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். லசந்தவைக் கண்டதும், “ஆ! லசந்த இஞ்ச வா! உனக்கு வயசு நூறு! உன்னைத்தான் நான் நினைச் சிட்டிருந்தேன்.. நீயே வந்திட்ட. ஒரு விஷயம் தெரியுமா உனக்கு?” என்றார் வெகு ஆர்வமாக.

“என்ன லேர்?”

“ஆளில்லாம எஞ்சின் கிளம்பிப்போனது இப்ப மட்டுமில்ல முந்தியும் நடந்திருக்கு.. அதுவும் இந்த ரயில்வே யார்க்குலேயே நடந்திருக்கு தெரியுமா?”

“அப்பிடியா..? எப்ப லேர்? நான் அப்படி ஏதும் கேள்விப்படல்லையே. அப்படியெண்டா அது இருபத்தி யாறு வருசத்துக்கும் முதல்லதான் நடந்திருக்கும்..”

“ஹா! அதுவந்து.. நீ, நான் ஒருவரும் அப்ப பிறந்தே இருக்க மாட்டோம் தெரியுமா? அதாவது வெள்ளைக்காரன் ஆண்ட காலத்துல.. அப்பதான் அது நடந்திருக்கு..!”

“அப்படியா லேர்..?”

“ஆமா.. சரியா நூறு வருசத்துக்கு முன்னால.. 1913ம் வருசம் அதுவும் சரியா இதே டிசம்பர் மாசம் அதே 5ம் திகதிதான் ஒரு எஞ்சின் தனியா கிளம்பி கோட்டை ஸ்டேஷன் வரைக்கும் ஆளில்லாம போயிருக்கு தெரியுமா?”

“லேர் விளையாடாதீங்க..! அது எப்படி சரியா அதே திகதியில..? நான் நம்ப மாட்டன் லேர்..”

“நீ நம்ப மாட்டாய் என்டுதான் விபரத்தை என்னோட பேஸ்புக்ல சேவ் பண்ணி வச்சிருக்கிறேன். கொஞ்சம் இரு காட்டுறேன்.. லசந்த நீ மயக்கம் ஏதும் போட்டுறாத.. இன்னொரு விசயமும் இருக்கு.. 1913 டிசம்பர் 5ல் புறப்பட்டுப்போன எஞ்சினும் நம்ம கலுபல்லா மாதிரி விடியக்காலையில 1.30 மணிக்கும் 2.00 மணிக்கும் இடையிலதான் போயிருக்குதாம்.. இதுக்கு என்ன சொல்லுறது?”

“லேர்.. இதெல்லாம் உண்மையா.. எங்கருந்து இதெல்லாம் எடுத்தீங்க..? நம்பவே முடியல்ல!”

“நம்ம டிப்பார்ட்மென்ட்ல விசாரணை நடக்குது தெரியுந்தானே..? இதேபோல ஏதாவது நடந்திருக்கா என்று தேடிப் பாத்திருக்காங்க.. அந்த நேரந்தான் தற்செயலாக பழைய ரெக்கோட்ஸ்ல வெள்ளைக்காரங்க காலத்து ஆட்கள் இதைத் தெளிவா எழுதி வச்சிருக்கிறது தெரியவந்திருக்கு.. ம்.. இந்தா பாரு அந்த சம்பவத்தைப்பற்றிய நியூஸ்.. நீ இங்லீஷ் வாசிப்பாய்தானே..? அதோட ஸ்கேன் பண்ணிய லொக் ஷீட்டும் இருக்கு பார்!” என்று அவரது கம்ப்யூட்டர் திரையைக் காட்டினார் இல்யாஸ்.

“The Department of Railways of Ceylon is conducting investigations into an incident in which a train engine had travelled from Dematagoda to Kotte without a driver. The Railway Control Room said that the engine which was powered at around 1.45 a.m. today had operated from Dematagoda owing to a break malfunction. Thereafter, the moving train engine was stopped by a group of linesmen of Kotte Railway station... 1913.12.05

“அட.. ஆமாம்! இதென்ன கூத்து? அதுவும் அதே நாள் அதே நேரம்.. லேர்.. இது மல்காந்தி சொல்கிறது போல ஆவிகளோட வேலையாத்தான் இருக்கும் போல.. இல்லாட்டி எப்பிடி லேர் இப்பிடி?”

“யாரு உன்ட மனுஷியா? அதுசரி.. ஆவிக்கு லொக் ஷீட், நியூஸ் எல்லாம் வாசிக்கத் தெரியுதாக்கும்.. ஒருவேளை இங்லீஷ் ஆவி போல” என்று சிரித்தார் இல்யாஸ். அவரோடு சேர்ந்து அலுவலகத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

“அப்பா, நாளைக்கு ஸ்கூல்ல பேரண்ட்ஸ் மீட்டிங் இருக்கு. உங்களைக் கூட்டிட்டு வரச் சொன்னாங்க நீங்க வாறீங்களாப்பா..?” லசந்த பெரேரா நைட் ட்யூட்டி முடிந்து வீட்டுக்கு வந்தபோது பாடசாலை யூனிபோம் அணிந்து ஷூ மாட்டிக் கொண்டிருந்த படி கேட்டான் மகன் தினேஷ்.

“இல்லடா எனக்கு தொடர்ந்து நைட் ட்யூட்டி இருக்கு.. காலையில தூங்கியாகணும் மகன். அம்மாவைக் கூட்டிட்டுப்போ!”

“சரி, நான் வாறன். எந்தக்காலத்துலடா உன்ட அப்பா ஸ்கூலுக்கு வந்திருக்கிறாரு?..” என்றபடி சமையலறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட மல்காந்தி, “டேய் தினேஷ்! என்னடா இது ஸ்கூலுக்குப் போற நேரம் சூயிங்கத்தை வாயில் போடுற.. இப்படியே போயிடாதடா! துப்பிட்டுப்போ!?” என்று சத்தம் போட்டாள் மல்காந்தி.

“சரி.. அம்மா சரி” என்று அதை எரிச்சலோடு துப்பிவிட்டுப் பாடசாலைக்குப் போனான் அவன்.

“ஐயோ மல்! ஏண்டி ஸ்கூலுக்குப் போற நேரத்தில அவனை ஏசிட்டிருக்கிற..?”

“பின்ன என்னங்க.. ஏதோ வெளிநாட்டு லருந்து அனுப்பின சூயிங்கமாம்.. அதை எப்ப பாத்தாலும் ஆடு மாதிரி சப்பிக்கிட்டே இருக்கிறான்.”

“சரிசரி, மல்காந்தி.. இஞ்ச வந்து அந்த கொம்ப் யூட்டரைக் கொஞ்சம் ஓன் பண்ணு. உனக்கொரு அதிசயமான விசயம் ஒண்டு காட்டணும்.” என்றபடி இல்யாஸ் எஞ்சினியர் முந்திய தினம் அவரிடம் சொன்ன நூறு வருடங்களுக்கு முந்திய கதையை மனைவியிடம் ஆர்வமாகக் கூறலானார் லசந்த.

“என்ன சொல்றீங்க..? நான் நம்ப மாட்டேன்”

“என்னாலயும் நம்பேலாமத்தான்டி இருந்திச்சு.. ஆனா இல்யாஸ் மஹத்தயா அவர்ட பேஸ்புக்ல காட்டினாரு.. இரு உனக்கும் அதை எடுத்துக் காட்டுறேன்..” என்று இருவரும் பேசிக்கொண்டே மகனின் அறைக்குள் வந்தபோது அவனுடைய கம்ப்யூட்டர் அணைக்கப்படாமல் ஸ்க்ரீன் லேவரில் இயங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார்கள்.

“இப்பிடித்தாங்க இவன்.. லைட்டைக் கூட ஓப்ஃ பண்ண மாட்டான். எல்லாமே அவனுக்கு விளையாட்டாக இருக்கு. எதையுமே சீரியஸா எடுக்கிறதில்ல..”

“சரி, விடு சின்னப் பையன்தானே..?” என்றபடி கம்ப்யூட்டரில் தன்னுடைய ஃபேஸ் புகை லைன் இன் செய்வதற்காகத் தயாரான லசந்த பெரேரா மகன் தினேஷின் பேஸ்புக் பக்கம் சைன் அவுட் செய்யப் படாமல் இருப்பதைக் கண்டார். அதிலே தினேஷ் தன்னுடைய சிறுவயதுப் புகைப்படங்களையெல்லாம் நிரப்பி வைத்திருந்தான். லசந்தவும் மல்காந்தியும். அதைப் பார்த்து விட்டு இன்னும் செல்லச் செல்ல தங்களுடைய திருமணப் படங்கள் குடும்பத்தாரின் படங்களையெல்லாம் பார்த்தார்கள். இலங்கை கிரிக்கட் அணி வீரர்களின் படங்களும் நிறைய இருந்தன.

“பார்த்தியா மல்காந்தி, நம்ம பழைய போட்டோக்களையெல்லாம் எடுத்து ஸ்கேன் பண்ணிப் போட்டிருக்கிறான் திருட்டு ராஸ்கல்!”

“ஆமாங்க.. அங்க பாருங்க.. “என்னுடைய தெய்வங்கள்” என்று நம்ம படத்துக்குக் கீழே எழுதியிருக்கிறான்”

“யெஸ், நம்ம ஒரே புள்ளை பாசக்காரன்தான்.. இல்ல?”

“இது என்னது..? இதைக் கொஞ்சம் பாருங்க.. இந்தப்படம் உங்கட தெமட்டகொட ரயில்வே யார்ட் மாதிரியிருக்கு.. ஆனா பழையகாலத்துப் படம் போல கறுப்பு வெள்ளையில இருக்கே.. வெள்ளைக்காரன்லாம் இருக்கிறான். என்னமோ இங்ஷைல நிறைய எழுதியிருக்கு..?”

“இரு.. இரு! நானும் பார்க்கிறேன்..” என்று கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டு அதை முழுமையாக வாசித்தார். வாசித்து முடித்ததும் ஆச்சரியத்தால் அவர் கண்கள் அகல விரிந்தன. “ஏய்.. மல்காந்தி, இது வந்து கொஞ்சம் முதல் நான் சொன்னேனே 1913ல் நடந்த விசயம்தான்.. ஆனா இந்த நியூஸ் இவனுக்கு எப்பிடி கிடைச்சது அதுவும் போன அக்டோபர் மாதத்தில?”

“என்ன சொல்றீங்க நீங்க..?”

“இல்ல.. எங்க ரயில்வே டிப்பார்ட் மெண்டுக்கே நேற்றுத்தான் தெரிஞ்ச 100 வருசத்துக்கு முந்தின விசயம் இவனுக்கு மட்டும் எப்பிடி போன அக்டோபர் மாதத்தில படத்தோட கிடைச்சது..?”

“ஒருவேளை இன்டர் நெற்றுல போய் எடுத்திருப் பானோ..? அப்படியென்றாலும் எதுக்காக இதையெல் லாம் இவன் தேடணும்..? எதுக்கும் இந்தத் தகவல் எங்கயிருந்து வந்திருக்குதென்று கொஞ்சம் தேடிப்பார்ப் போம்” என்று யோசித்து தேடலானார் லசந்த. இம்ரான் ஜான் என்பவனிடமிருந்து அந்தப் படமும் தகவலும் கூட ஒரு பழைய மெஸேஜும் தினேஷுக்கு வந்திருப்பது தெரிந்தது. அந்த மெஸேஜை திறந்து வாசித்தார்கள் லசந்த பெரேராவும் அவரது மனைவி மல்காந்தியும். அந்த மெஸேஜில் இருந்த செய்தி இதுதான்:

Hi Thina!,

I'm fine Machchan. இதோட இருக்கிற படத்தையும் செய்தியையும் பாரு மச்சான். நீ நம்ப மாட்டாய் என்பதுக்காகத்தான் அனுப்புறண்டா.. 1913.12.05 இதுதான் அந்த டேட். சரிதானே? நான் ஏற்கனவே சொன்னது போல நான் சொன்ன அதே நாள்ல அதே டைமுக்கு செய்து விடு. அதுக்குப் பிறகு பாரு நடக்கிறது..! இதை மாதிரி வேர்ல்ட்ல பல சம்பவங்கள் நடந்திருக்கு.. நீ 'Same day - same time' என்ற website இல் போய்ப் பாரு. நிறைய details இருக்கு.. ஆனா அதை இப்பிடித் தான் இனிமேல் நடக்குமெண்டு நாம நெறல் முன்கூட்டியே சொல்ல முடிஞ்சா அதோட பவரே வேறடா..! நான் சொல்றபடி மட்டும் செய்து பாரு.. எலகிரிதான் மச்சி!

டேய் தினா, உன்னை நம்பித்தான் இங்க எத்தனையோ டொலர் டொலரா பந்தயங் கட்டி யிருக்கேன்.. சொதப்பிடாத. சரியா டிசம்பர் 05 வியாழக் கிழமை 1.45க்கு எப்படியாவது கிளப்பி விட்டுடு. அது கொஞ்ச தூரம் போனாக்கூட போதும்டா.. அடுத்த நாள் நியூஸ்ல வந்திட்டா சரி..! அதுக்குப் பிறகு நம்ம ரேஞ்சே வேறடா இப்ப இருந்தே ரெடியாகு! மறந்திடாதே. Ok?

அதுசரி நான் அனுப்பிவச்ச strawberry chewing gum pack எப்படியிருக்குடா..? செம கிக்குல்ல? bye!

கலைத்துவச் செறிவு நிறைந்து கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

“அதிர்வுகள்”

கட்டுரைகள் ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளாகப் பொதுவாகக் கருதப்படாத வகை சார்ந்த எழுத்துக்களாகவே தொடர்ந்து இருந்து வந்திருக்கின்றன. கட்டுரைகள் கருத்துச் செறிவுள்ளவைகளாக எழுதப்பட வேண்டுமெனக் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்ட அளவுக்கு, கலைத்துவச் செறிவு நிறைந்த படைப்புக்களாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்னும் எண்ணம் அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. அதேசமயம் சுவைபட எழுதி வந்த வா.ரா., திரு.வி.க போன்றவர்களினதும் வேறுசிலரதும் வித்தியாசமான கருத்தாழம் மிக்க கட்டுரைகள் பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்பட்டன.

இன்று சிலர் கட்டுரைகள் எழுதும்போது மிகுந்த கலைத்துவத்துடன் எழுதுகின்றார்கள். சிறுகதை, நாவல் போன்ற வசன இலக்கியங்களின் வரிசையில் கட்டுரைகளும் ஆக்க இலக்கியப்படைப்புக்களாகக் கருதப்படும் ஒரு நிலை இன்று தோன்றி விட்டது. கலைநயமும், கருத்துச்செறிவும் இணைந்த கட்டுரைகள் சில இன்று வெளிவரத்தொடங்கியுள்ளன. இதில் ஓர் ஆபத்து இருப்பதனையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. ஒரு கலைப்படைப்பு, அப்படைப்பு முன்வைக்கும் பொருள்பற்றி வெளிப்படையாக நேரில் எடுத்துப்பேசும் இயல்புடையதன்று. மையப்பொருளை நோக்கி நயம்படப் படைப்பினை நகர்த்திச் சென்று இறுதியில் வாசகனை உய்த்துணரவைப்பது. அதுவே ஒரு கலைப்படைப்பின் வெற்றியுமாகும். கூறவந்த பொருளை வெளிப்படையாக எடுத்து முன் வைப்பதே கட்டுரை. வாசகன் பொருளைத்தேடி கண்டடைய வேண்டுமென்னும் தேவைப்பாட்டைப் பெரும்பாலும் கட்டுரை கொண்டிருப்பதில்லை. சிறுகதை, நாவல் என்பவைகளும் கட்டுரைகளும் அதற்குரிய எல்லை தாண்டிப்போகும் பொழுது வாசகனை அலைக்க வழித்துச் சிரமப்படுத்தவே செய்கின்றன. கலை நயத்துடன் இன்று எழுதப்பெறும் கட்டுரைகள் சில கலைநயம் என்ற பெயரில் பொருளைக் கண்டடைவதில் சிரமத்தைக் கொடுப்பதனை உணரமுடிகின்றது.

இந்த பின்னணியில் செ.அன்புராசா அடிகளார் அவர்களின் “அதிர்வுகள்” கட்டுரைத் தொகுதியை நோக்கலாம். முப்பத்துமூன்று கட்டுரைகளை உள்ளடக்கியுள்ள ஒரு தொகுப்பு நூல். மன்னாரில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் “மன்னா” மாதாந்தப் பத்திரிகையில் இக்கட்டுரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

ஓர் எழுத்தினைப் படிப்பதற்கு ஆரம்பிக்கும் போது, அதன் தொடக்கம் வாசகனை ஈர்த்து தொடர்ந்து படிக்கத் தகுந்த வண்ணம் மேலும் நகர்த்திச் செல்ல வேண்டும். அன்புராசா அடிகளார் கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும் இதனை மிகுந்த கவனத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அனேகமான கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தகுந்த ஏதோவொரு சம்பவத்துடன் ஆரம்பிக்கின்றன. சம்பவத்தொடக்கம் படிக்கும் வாசகனின் ஆவலை மேலும் தூண்டுகின்றது. சிறுகதைகளைத் தொடங்கும் உத்தி முறைகளுள் இதுவும் ஒன்று. சிறுகதைகளிற்றான் பாத்திரங்களின் உரையாடல் இடையிடையே இடம்பெற்று அச்சிறுகதை நகர்த்திச் செல்லப்படும். அடிகளாரின் இக்கட்டுரைகளிலும் இத்தகைய இயல்பு இடம்பெற்றிருப்பதனைக் கண்டு கொள்ளலாம். இதுமாத்திரமல்ல, கவிதைகளும் சில கட்டுரைகளில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. இப்பண்புகள் அடிகளின் கட்டுரைகளில் செறிந்த, கலைநயம் மிகுந்த படைப்புக்களாக இவற்றை உருவாக்கியுள்ளன. ஒரு படைப்பின் அல்லது எழுத்தின் வெற்றிக்கு ஆசிரியரின் மொழிநடை முதன்மையானதும் முக்கியத்துவமானதும் ஆகிய பங்கினை வகிக்கின்றது. அடிகளாரின் மொழி நடையில் காணப்பெறும் எளிமை, சொற்சேர்க்கை சொற்கள் நிலைப்பெறும் இடம், வேண்டிய பழைமையான சொற்களின் பிரயோகம், புதியசொற்களின் பதிவு என்பன எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து மொழிநடையைச் சிறப்பிக்கின்றன. பழமொழிகள், உவமைத்தொடர்கள் என்பன பொருத்தமான இடங்களில் பெய்து கிடக்கின்றன. இக்கட்டுரைத் தொகுதியானது அன்புராசா அடிகளார் கட்டுரை எழுதுந்திறனும் ஆக்க இலக்கியம் படைக்கும் ஆற்றலும் கைவரப் பெற்ற ஒருவராக

இரங்கல் ரசய்ச்சு

ஐ்வநதியின் அச்சுக்கோப்பு நிறுவனமாகிய
மதி கலர்ஸ் உரிமையாளர் திரு.சி.சதீஸ் அவர்களின் அன்னையார்

சிவராசா தேவராணி

அவர்களின்

திடர் மறைவால் துயருற்றிருக்கும் குடும்பத்தாருக்கு

எமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதோடு

அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய

இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறோம்

ஐ்வநதி குடும்பம்

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வவளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி கு. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிடல் வவளியிடப்பட்டது.